

Corneliu LEU

-ciclul misterelor din pașnicul oraș X... -

VAGONUL nr. 13

sau

VIAȚA CA-N FILME

-roman-

REALITATEA

2012

ISBN: 978-973-9025-74-4

Tehnoredactare computerizatã: Veronica Ionescu
Coperta: Tudor Leu

Editura REALITATEA
bd. Dacia 126, Bucuresti 020064, tel/fax 040311045047
e-mail: leuc@upcmail.ro

CAPITOLUL ÎNTÂI

Profesorul George Ștefoiu-Mocirloaia, titularul catedrei de „arta imaginii, efecte și iluminare” de la prea puțin utila facultate de cinematografie spre care veneau valuri de studenți naivi în iubirea lor pentru cea de a șaptea artă, era un artist sentimental care nu putea să nu sufere văzând cum bieții copii se aruncau cu capul înainte în prăpastia cursurilor lui și ale altora, cursuri aducătoare de pretenții artistice și de foame. Veneau, sărmanii, pentru o meserie în legătură cu care își făceau mari visuri provenite din devorarea peliculelor produse pe vremea când cinemaul era rege, dar menite a se destrăma în perioada barbară a decăderii prin televiziune. Decădere constatată de el pe propria-i piele, fiindcă lucrase în televiziune, covingându-se personal că aceasta batjocorea tot ceea ce sufletul uman produsese ca artă a adevăratului cinematograf, comercializa banalizând toate efectele inventate de oamenii sensibili la frumos din istoria filmului, grăbea producțiile satandardizate într-un ritm biciuit de pofta de bani și alunga tot ceea ce adevărata trăire artistică făcuse cu meditație adâncă și strădania inspirată de a atinge perfecțiunea. Lucrase acolo și suportase până la un moment dat acea automatizare insensibilă la frumos, butonată de orice tehnician instruit în banalități, produsă de redactori incuți, habar ne având de vocație și speculată de trusturi multinaționale indescifrabile, globalizând mediocritatea și tehnicismul comercial...

Căroră el, ciufut dintotdeauna ca orice timid, cu expresia neîncrezătoare a nasului său căruia îi mirosea mereu ceva suspect și orgoliile sale capricioase care-i aduceau în tinerețe sancțiuni și nepromovări, le-a dat o adevărată palmă: A renunțat la salariul mare ce-l câștiga ca manager de televiziune și s-a retras în sărăcia lumii academice învățându-i pe copii sensibilitățile inutilităților pe care le practicase odinioară. „Sunt dușmanul digitalului” –își găsisse el o motivație care să-i sublinieze disprețul față de superficialii care se-mbogăteau și

deveneau vedete de televiziune în vreme ce gloria lui artistică era de mult uitată, dacă nu chiar batjocorită ca orice lucru vetust, lipsit de productivitatea aducătoare de bani. Nu se sfia să aibă pretenții ridicole față de performanțele tehnice nepreocupate de arta adevărată, le considera insensibile și, categoric, făcute pentru neprofesioniștii dotați cu egalizatorul standard tehnologic, ucigător de trăire și sensibilitate. Și, așa cum în tinerețe se purta suspicios cu carieriştii care căutau s-o ia înainte sprijiniți de ștabi sau de organizații unde se băteau cu pumnul-n piept, la fel de nesociabil, acum îi disprețuia pe îmbogățiții ce se lăudau cu scule scumpe, capabile să mulțumească doar comoditatea tehnică. În ciuda faptului de a fi considerat arogant, el se purta cum îi dicta sufletul său romantic, de băiat timid, ajuns cu destule eforturi primul om de artă dintr-o familie modestă. De unde, numai întâmplarea că trebuise să câștige de mic, îl dusesse ucenic la meșterul fotograf, unicul artist cu lavalieră din prăfuita lor localitate.

Și sfidarea îmbogățiților cu mașini scumpe, ca și comoditatea tehnică a neisprăviților cu blugi soioși care se dădeau astăzi operatorii lui pește, gâfâind cu aparatele pe umăr să prindă vreo chestie senzațională, erau incompatibile cu manierele sale alese pe care nu le mai băga nimeni în seamă, dar care-i dădeau mari satisfacții făcându-l să-și înnoade cu grație pedantă lavaliera sub gulerul cămășii, să poarte batiste cu dantelă în buzunarul de la piept și să se pieptene migălos aranjându-și părul ca-n pozele cu bărbați visători ce-și alintă profilul în fumul țigării. Fotografii de reclamă și autograf făcute vedetelor din epoca filmului alb-negru, de la care învățase și el să pozeze și să-și retușeze mereu ținuta, ca un bărbat ce se pregătește mereu de aventuri frivole într-o cu totul altă manieră decât sportivii grobieni de astăzi. Pentru că, nărav romantic de a se arunca în brațele femeilor deprinsese, iar anul pregătitor în care făcuse actorie cu unul dintre ultimii mari artiști dramatici, îl învățase a-și învinge timiditățile rostind scenic tot felul de replici cuceritoare pe care, ca și ținuta, și le pregătea cu pedanterie dinainte. În ciuda faptului că străinilor le părea ciufut, pentru intimitate pe care-i accepta cu greu la masa lui avea umor și își trata chiar cu mândră autoironie actele afemeiate ca și pedanteria vestimentară la care nu voia să renunțe. Iar unul

dintre gesturile prin care-și devoala mândria de boem întrețesută pe dedesubtul timidității artistice, era faptul că nu se sfia să repete o replică, în ciuda faptului că i-o știau toți: „Nu există om să vrea să mă încurce la băutura, sau femeie să mă vrea în pat și să nu reușească”... Replică pe care, ca să deruteze, uneori o modifica accentuându-și cabotinismul: „Pe mine, femeie să mă tragă-n pat, sau bărbat la un pahar, nu există să nu reușească!”... Și, chiar dacă ei învățaseră atât de bine ambele variante, încât i le îngâneau în cor, îi punea la punct: „Degeaba! ...Degeaba mă imitați. N-aveți voi ținuta cu care spun eu așa ceva!”... - Se complăcea cabotinând frivol în ținuta de june-prim trecându-și vârsta și făcând el însuși haz de toate eșecurile-n amor pe care le avusese ca atare, numindu-le, de data asta cu aer post-romantic: „Veșnica femeie pe care-o căutăm, sau veșnica-nfruntare cu femeia!”...

Chiar dacă, de la o vreme, mai mult decât înfruntarea cu femeile, îl preocupa cea pentru afirmarea artei sale împotriva televiziunii.

”O femeie te dezamăgește odată, dar televiziunea te dezamăgește întotdeauna! – le spunea el malițios studenților plăcându-i discursul ușor cabotin, pentru a deveni deodată grav proclamând cu tremolo shakespearian în glas: Disprețuiesc acest digital care aduce vulgaritatea în camera obscură unde se realizează adevărata artă!” ...

La fel se comporta și la bodegă, aranjându-se pedant pentru întâlnirea cu amicii cărora le ținea asemenea discursuri, tot despre femei și despre televiziune, tot între frivol, când îl acceptau - și grav când se contrazicea cu ei. Iar atunci când se contrazicea, își îneca necazul într-un păhărel și nu-i mai păsa că, tot mai insistent, se asemena cu Don Quichote dispus să lupte pentru imaginea ideală a unei arte ce nu mai exista decât în aspirațiile lui. Din pricina aceasta, unicul contact pe care îl păstra cu acest „surogat de a șaptea artă”, cum numea el „întâmplările subculturale de pe micul ecran”, era chiar o emisiune în grila de programe ale aceluia post mărunț la administrarea căruiua renunțase, emisiune în care el afirma săptămână de săptămână iar, apoi, o dată la două săptămâni pentru ca acum să rămână numai o dată pe lună, în alternanță

cu alte arte, că salvarea comunicării prin imagine va rămâne cinematograful, superficialităților televiziunii fiindu-le numărâte zilele.

Se numea emisiunea aceea „Antidot la TV” și profesorul își manifesta acolo cu îndârjire speranța revenirii la putere a artei sale. De fapt, însă, servea speranțele ce nu se mai îndeplineau, ale producătorului și fostului său partener, mărunțul și întreprinzătorul Smeureanu, care îi făcea și poftele, dar nădărduse și la un anume câștig. Care câștig ne mai venind, îl făcea să se poarte bosumflat și, în loc să-i spună pe numele mic, așa cum de multă vreme se obișnuiseră, i se adresa rece cu „profesore” atunci când îl anunța că îi mai rărește emisiunea. Dar el nu făcea concesii, cum nu făcuse nici pe vremuri când activiștii îl încurajau cu fosta lui condiție de ucenic, dar el nu dădea doi bani pe cariera politică și, timid-ursuz dedicat artei sale, se ferea de atotputernicia acelora, mai degrabă dispus să-i renege. La fel cum își renege și acum vechiul prieten care străduia în capitalismul ăsta nenorocit să facă rost de un ban:

– „Profesore”, ă?!... Mă pui la punct!... Gigi sunt pentru tine numai când arta mea îți aduce venituri, capitalistu dracului!

Sufletul său sensibil și gata de transfocare spre marile frumuseți ale cadrelor din care era compus spectacolul lumii acesteia, inima sa rămasă tânără - ca pe vremea când înfrumuseța cu asemenea cadre chiar și filmele unor regizori tâmpiți, care le ratau ne știind să povestească în imaginile duioase ale lung metrajului clasic – se adresau spectatorului nevăzut mimând multă convingere. Dar asta, numai pentru că nu-l interesa cine era acel spectator de care-l lega numai eterul în care se pierdeau undele. Când era vorba de studenții săi, însă, acei cincisprezece, apoi doisprezece, apoi nouă și chiar mai puțini, dar prezenți fizic și sufletește cu speranțele și naivitățile aspirațiilor lor adolescente, când se uita în ochii lor, când simțea încrederea lor în ce-i învăța, nu mai putea fi indiferent, nu mai putea teoretiza în abstract.

Și, astfel, sufletul său acela sensibil, inima sa aceea tânără, simțeau o crispare când își vedea studenții urmărindu-i cu pasiune învățăturile savante pe care el li le punea la dispoziție, sublinierile artistice ale mirajului neobservat cu ochiul liber, baletul de contururi și lumină pe care-l poate produce camera

mănuită cu grație și pricepere. Pentru că, învățându-i toate aceste inutilități pentru industria prezentă a filmării care avea să-i înghită în toată vulgaritatea ei, el trăia chiar sentimentul inutilității proprii sale arte în bălăcăreala unde bieții copii aveau să-și câștige pâinea făcând-o pe paparazii, pe vânătorii de știri, de senzații tari și de imagini compromițătoare cu care patronii să poată câștiga sau șantaja, indiferent de efectele așezării luminii în cadru sau a selecției lentilelor și blendelor pentru filmări sugestive. Un crah total, care nu mai avea nimic de a face cu arta pe care el era plătit să-i învețe. Plătit din taxele mari, achitate cu greu de tinerii care visau, ori de bieții lor părinți dorindu-le un viitor cu care să se mândrească.

Mândrească pe dracu !... Cu ce să te mândrești astăzi, când camerele digitale fac din toate filmările aceeași marfă, când tupeul îți înlocuiește profesorii de estetică, iar priceperea nu trebuie să-ți fie mai mare decât de a pune obiectivul pe o mutră care vorbește ce-i trece prin cap?!...

Asta era ceea ce-l făcea să sufere. Și nu cu gândul la perimarea artei sale ci, sincer, la bieții copii care încă erau naivi admirându-i-o și entuziasmându-se s-o învețe. Asta era ceea ce-l obliga să se-ntrebe dacă nu cumva făcea o crimă oferindu-le toată acea învățătură inutilă. Și, tot din acest motiv, de câte ori se ivea vreun loc de ciubuc cât de mic pentru studenții săi, se zbătea să li-l asigure în lumea asta bântuită de criză, pentru ca măcar așa să-i salveze, ne lăsându-i pe drumuri cu visele artistice pe care și le făceau...

Tot din acest motiv, și numai din acesta, nu a refuzat comanda aceea dubioasă despre care i-a vorbit prodecanul ce se dădea mare specialist în a trata cu cele mai jegoase televiziuni, despre care nici măcar nu știai în slujba cui erau puse. Era treaba lor pentru că, de obicei, echipa lui de studenți își făcea prestația, el preda toată materia filmată, prodecanul trata chestiunile bănești, iar folosirea filmărilor, interpretarea și montarea lor, revenea celor care plăteau.

Măcar așa, putea și el să se mângâie: Cu scuza că-i punea pe copii doar la munci tehnice, ferindu-i de murdăriile comerțului cu imagini, de care se apropia, prin relațiile cu abjecții negustori-media, doar prodecanul acela, prost ca

professor, dar uns cu tot felul de asemenea alifii care, cu toate că nu se deosebea prea mult vânzătorilor de poze porno pentru onaniștii juisând la imaginea unor trupuri de multă vreme bătrâne sau moarte, ajunsese a fi apreciat la rectorat ca „negociator”.

Dar uite că tocmai acest prodecă guraliv și lunecos care, de obicei, îi împuia capul cu serviciile pe care i le făcea aducând asemenea prestații ce susțineau cheltuielile catedrei și ale întregii facultăți, veni la el mimând celebra secvență dintr-un cunoscut film istoric, cea în care luptătorul în zale se ridică din nămolul smârcurilor și, cu ochii injectați strigă din toți bojocii: „Victoooriiee!”... Pentru ca, bătându-l pe umăr să-l fleteze:

-Haide, că doar tu ești autorul acestei secvențe memorabile; arta imaginii tale îmbină strălucirea platoșei cu noroiul și sângele sub strălucirea apusului străpuns de sulite!... Victorie, profesore; cei de la Autoritatea Autonomă sunt încântați de studentul tău și-ți cer să-i faci echipă s-o trimită pe cheltuiala lor la locul faptei să filmeze; zice că i-a salvat dintr-o mare încurcătură și că...

- Copii mei trebuie lăsați să-nvețe; n-au timp; sunt abia în anul doi – mormăi el – eu am misiunea să-i învăț artă...

- Iar eu am misiunea să-i ajut să se descurce, ca să trăim și noi...

- Da, dar să trăim demn – mai mormăi capricios maestrul imaginilor frumos luminate, nu din vreun antagonism personal cu descurcările acela care, totuși, îl ajuta; ci, pesemne, cu îngrijorare față de prostituarea artei sale.

Dar nici celălalt nu cedă în bunele sale intenții:

- Pe foamea asta, profesore?!... E spre binele și-al lor și-al facultății. Lasă, mai vorbim noi... Oamenii spun că filmările le-au fost de folos; vor să le extindă. Avem interese; în ciuda crizei, Autoritatea asta are bani; toți greii sug de-acolo!

Dar el a avut dreptate să nu ia totul în serios. Când l-a ntrebat despre ce era vorba pe student, acela i-a confirmat că beneficiarul își exprimase mulțumirea; însă când i-a cerut să vadă și el ce filmase, băiatul s-a cam bălbăit:

-Păi, domn profesor, lor le-a convenit materialul așa, brut, vă explic imediat de ce; dar eu încă nu l-am montat, nu l-am

lucrat suficient, la nivelul pretențiilor dumneavoastră... Nu are, încă, valențe artistice; n-aș îndrăzni să vi-l prezint...

- Explică-mi atunci de ce beneficiarilor le-a convenit așa de mult.

- Pentru că dădeau din colț în colț; că la conferința de presă vicepreședintele lor a spus niște prostii și n-a mai știut cum s-ontoarcă. Ei s-au agitat și-au chemat-o pe doamna aia căreia îi spun „Bomba sexi”, care-a intrat lăsând o dără de parfum și i-a liniștit imediat pe ziariști; dar n-a știut nici ea să le răspundă, așa că le-a spus că urmează o ședință importantă iar conferința de presă ia pauză până după. Și așa, mai împingându-i și cu mângâieri, i-a scos din sala de Consiliu unde-au venit ceilalți și-au început să se certe. Dar eu n-am apucat să strâng aparatele așa că am rămas acolo pe când ei se certau. Iar ei...

- Care „ei”?

- Ei; Consiliul de administrație.

- Al beneficiarului la care te-am trimis să lucrezi?

- Bine-nțeles, domn profesor. Eu vă spun totul clar: Beneficiarul. Autoritatea Autonomă. Consiliul de administrație era făcut numai din granguri de pe la ministere care au început să țipe, fiecare cu interesul lui.

- Și ce spuneau?

- Se-ntrebau unul pe altul că ce vor spune gazetarilor când îi vor primi înapoi în sala de consiliu unde se țin și conferințele de presă... Numai că eu nu ieșisem odată cu ceilalți; că rămăsesem să-mi strâng aparatele. Ei se certau; țipau și la Bomba sexi spunându-i că ar fi trebuit să-i expedieze pe ziariști, nu să le-anunțe doar pauză; dar îi dădeau în cap și vicepreședintelui care spusese prostii și nu mai știa ce anume spusese, așa că nici ei nu găseau ce explicații vor da când vor reveni ziariștii; iar aparatele mele mergeau...

- Mergeau?

- Da; mergeau, când ei strigau la vicepreședinte că n-ar fi trebuit să pomenească de export, iar acela nu-și amintea dacă spusese în ce țară, sau nu spusese... Pesemne că asta era important, că-l tot sileau să-și amintească.

- Îl sileau?... Și tu ce făceai?

- Eu?... Eu eram singur, domn profesor; și nu apucasem să decablez ca să strâng... Știți, domn profesor, sunt atât de bucuros, am lucrat cu trei camere plus cea suplimentară cum ne-ați învățat dumneavoastră; mi-a reușit!... Sunt atât de bucuros... De asta era mai greu să le strâng și ele au funcționat...

- Și ei ce-au zis?

- N-au apucat să zică, fiindcă eu le-am zis!

- Tu le-ai zis? Ce puteai tu să le zici grangurilor ăloră?!

- Păi le-am zis ce trebuiau să zică; fiindcă ei nu știau ce să zică gazetarilor după pauza anunțată de Bomba sexi și, v-am spus, o înjurau chiar și pe ea, cu toate că, ehe, e o femeie super...

- Ți-a plăcut, șmecherule; lasă că văd eu cu ce ochi ai filmat-o!...

- Domn profesor, dumneavoastră ne permiteți, că sunteți ca și tatăl nostru: Știți ce mișto e!... – rosti acela umil, pofțicios și rugător din toată înălțimea staturii sale deșirate.

- Iar tu, cavalerule, ai fi vrut s-o aperi de ștabii care țipau la ea!

- Are ea un ștab mai mare decât ei, domn profesor! Am văzut eu după cum îi lua pe sus și pe ei și pe gazetari!... O certau, dar pe urmă se scuzau și dădeau toată vina pe vicepreședinte; am văzut eu!

- Și ai și filmat?

- Păi dacă n-am apucat să decablez toate camerele!... Acum, dac-o să-mi dați și echipă, o să-mi fie mai ușor; o să fiu mai „elaborat” cu unghiurile, cum spuneți dumneavoastră, domn profesor...

- Și le-ai arătat ce-ai filmat?

- Păi mi-a venit ideea asta ca să-i scot din încurcătură; de asta sunt ei mulțumiți, că vicepreședintele nu mai ținea minte tot ce spusese gazetarilor, așa că nici ei nu-și dădeau seama ce corecturi trebuiau să facă: să confirme, sau să infirme. Iar eu le-am pus filmul.

- Care film?

- Ce filmasem mai înainte, la conferința de presă, domn profesor!... Că era acolo tot ce spusese vicepreședintele. Așa că ei au încetat cearta când le-am spus că eu le pot proiecta ce-a spus.

- Și le-ai proiectat?

- Bine-nțeleș; altfel cum ar fi apreciat ei și ar fi mărit comanda.

- Ești încântat, nu?

- Cum să nu fiu încântat, domn profesor?!... Întâi n-au știut de ce eu intervineam în cearta lor. Apoi au văzut ce filmasem, adică ce se spusese la conferința de presă și m-au pus să mai proiectez o dată, și încă o dată... Și și-au făcut însemnări, învățându-l pe vicepreședinte cum trebuie să întoarcă lucrurile ca să nu iasă scandal de presă... Au fost foarte încântați. Ba mi-au spus chiar „Bravo puștiule”!... Iar, când am vrut să strâng aparatura mi-au spus că nu; s-o las să se înregistreze și partea a doua a conferinței de presă, ca să nu poată gazetarii răstălmăci... N-am făcut bine, domn profesor?...

Ștefoiu-Mocirloaia nu-i răspunsese imediat. Rămase pe gânduri, concentrat, ca-n tinerețea când făcea filme artistice și rumega mult până când găsea unghiul cel mai expresiv, sau mai dramatic, cu lumini și umbre pentru care lucrau ore întregi, nu ca acum, cu lumina otova a focalizărilor ăstora prin obiective digitale. Când ajunse la o concluzie ridică fruntea:

-Să-mi arăți și mie ce-ai filmat. Uite, du-te la masă și eu rezerv sala de montaj pentru ora două. Acolo dăm înainte, dăm înapoi...

- Dar, domn profesor...

-Ce-i?

- N-am montat decât începutul, un fel de pregeneric. Restul e un material brut. Eu aș vrea să vă prezint ceva cu amprenta școlii dumneavoastră – îl flată puștiul parcă temându-se.

- Ți-am spus că dăm înainte, dăm înapoi... îmi arăți ce rămâne și ce vrei să tai; privim profesionist. Hai, fugi la masă și vino cu marfa!

CAPITOLUL DOI

Culmea e că Mocirloaia, modestul sat de câmpie cu pâraie leneșe, mai mult șuvoiaie temporare ce rămân apoi bălțite sau, după anotimp, secate într-o crustă de noroi crăpând sub arșiță guri deschise spre mocirlă, păstrând amprente înfundate de la pașii de cataligă și altele palmate de la labelle găștelor, sat al cărui nume George Ștefioiu își propusese să-l ducă spre glorie și recunoaștere universală adăugându-și-l într-un mod semiseniorial la identitatea artistică, apărrea acum în știrea de senzație pe care studentul o filmase ca un pregeneric și o montase elegant, cu transfocări, distorsionări, clarificări, anșeneuri și alte efecte artistice, așa cum învățase de la maestrul său: FURT DE ARME ȘI MUNIȚII DINTR-UN TREN SECRET, LÂNGĂ HALTA MOCIRLOAIA.

Știrea propriu zisă, culeasă cu literă mărunță, nu aducea nimic mai detaliat față de titlu, dar modul demagogic al gazetăriei de „țânțar-armăsar” știa să speculeze agățând cititorul și cu un redundant subtitlu mai mare decât textul: „încotro mergea și unde s-a oprit trenul cu transport secret; misterul dispariției unor focoase de arsenal militar; hoți abili cu dotări performante; focoasele sustrase de sub nasul jandarmilor din paza armată și a personalului feroviar care sigilase totul; există suspecți de mai multe categorii, dar nici una clară; poliția de transporturi în plină acțiune; deocamdată rezultate zero; procuratura preia investigațiile dar singurul martor e debil mintal; scurgere de informații la nivel înalt sau internațional; interpolul alertat dar nu implicat; se pregătesc arestări dar nu se știe în ce direcție; halta Mocirloaia și fenomenele paranormale; alertă și mobilizare de pompieri în orașul X... din apropiere; pericolul unor explozii imanente sau chiar provocări teroriste; experții susțin că focoasele erau dezamorsate; oamenii politici fac ancheta în paralel cu serviciile de contrainformații militare; dublarea gărzilor la toate depozitele armatei”.

Profesorul privea cum literele de tipar valsau elegant subliniate de câte o tușă de efecte cu spoturi, așa cum numai la clasa lui de imagine se învățau asemenea meșteșuguri suplimentare și cum, cu îndemânare, studentul suprapusese aceste subtitluri peste textul știrii care, astfel, nu se mai putea citi constatându-se că era chiar mai puțin concretă decât ele. Fiindcă știrea nu confirma nimic din bănuielile subtitlurilor, singurul lucru concret fiind, mai degrabă, anunțul că un echipaj al trustului de presă respectiv pornise spre orașul X..., care era un fel de centru al acelei zone prăpădite, defavorizate, plină până acum doar de șomeri, de țărani bătrâni cu palmele de multă vreme nemuncite, de mica bișniță caracteristică și de anonimă... Numai pentru el, pentru George Ștefioiu-Mocirloaia, născut lângă halta din apropiere, mai însemna și amintirea fetelor cu șosete albe de la școala profesională cărora el le făcea în adolescență poze cu un aparat cu burduf și le developa într-o soluție de bisulfid furată de prietenul său, băiatul farmacistului. Era un bisulfid pentru medicamente umane, fără concentrația necesară în laboratorul fotografic și, din pricina aceasta, pozele ieșeau cam roșcate și cam spălăcite. Dar fetele din orașul X... ca și din satele înconjurătoare se bucurau când le primeau cu autograful: „Amintire de la artistul-fotograf, George”...

Da, artistul fotograf George, băiat harnic pe care meșterul său îngălbenit la mâini de soluții și la mustață de tutun, dar purtându-se cu plete și lavalieră, îl lăsa să se ducă dimineața la liceu ca să stea după-amiaza la atelier. Meșter bun, cu pantalonii găuriți de acizi, lăsându-i lui ciubucurile mărunte și părăsind bodega alăturată unde se spăla de bromurile revelatorului și de sărurile fixative, numai când era vorba de vreo poză mai importantă: „la opt zile cu retuș”... Ce amintire duioasă!... Ce ambiții ale tinereții care-l făcea să-și calce pantalonii presat la maximum și să-i ferească de soluții ca să nu semene cu ai meșterului, dar, în același timp, să-și facă rost de o lavalieră ca a aceluia!... Ce remember seducător al balurilor unde apărea el cu lavaliera aceea și pantalonii călcați la nebunie, târând cablul reflectorului cu bec periculos de puternic!... Ce nostalgie a momentului când în vitrina atelierului apăruse prima poză din

acelea la opt zile făcută de el, retușată de el și așezată de el în passe-partout de carton argintat!...

Legănându-se în amintiri, profesorul dădu o notă bună studentului pentru acest pregeneric în care-și simțea arta transmisă urmașilor, cu toate că, în continuare, așa cum recunoscuse și acela, materia era într-adevăr neprelucrată și curgea otova, cum o surprinseseră camerele automate.

Venea mai întâi o adunare guralivă de așa ziși gazetari cam rufoși sau cam jegoși, îmbrăcați neglijent cu ostentație, ca și cum ar fi fost pregătiți să-nnoate prin locuri murdare unde li se ponosesc hainele sau, tot cu ostentație făcând notă discordantă, câteva toalete și coafuri excentrice, mai ales la debutantele care încă învață cum să țină microfonul, sau cum să pună a doua întrebare după „Ce aveți de declarat?”. Apoi zâmbetul vicepreședintelui purtător de cuvânt care li se punea la dispoziție. Apoi o bâlbâială banală a acestuia cum că avusese loc un eveniment și apelul de a nu se insista pe amănunte întrucât „faptele nu erau elucidate”; apoi apelul terminal la „a nu tulbura ancheta până nu se ajunge la concluzii demne de a fi publice” filmat printr-o transfocare pornită de la batista ce se revarsă din buzunarul ministeriabilului și oprită pe buzele lui care parcă-i pupa, îi dezmierda și-i alinta pe gazetari, doar să tacă. Și, deodată, tirul cu întrebări-bombă ale unui antipatic uns cu multe alifii:

- Trenul mergea pe-o linie secundară?
- Da.
- Trenul avea o destinație internațională?
- Da.
- Trenul avea un traseu special?
- Asta știe CFR-ul.
- Trenul făcea un transport secret?
- Asta știe expeditorul. Vă mulțumesc. Să lăsăm loc și pentru întrebările altora. Pofțiți!
- Domnule vicepreședinte, aș vrea să vă întreb în legătură cu traseul trenului...
- La asta s-a răspuns mai înainte.
- Atunci spuneți-ne de câtă vreme fabricăm noi focoase de un asemenea tip.

- Întrebare irelevantă; noi am anunțat furtul care s-a produs acum. E vorba despre ce s-a furat, nu despre ce fabricăm.

- Dar fabricăm?

- Fabricăm, sigur că fabricăm!... Avem o industrie și fabricăm.

Exact ca la box, se simțea din imagini întărâtarea produsă prin tehnica eschivelor iar profesorul, slujitor al profesiei sale artistice își notă ceva prin care să propună un efect de potențare a conflictului ce se întrevedea. Nu mai fu însă nevoie, deoarece un alt personaj și mai antipatic, uns altfel, dar cu aceleași alifii, dădu turnura necesară.

-De ce nu răspundeți? –veni strigătul lui – De ce vă eschivați și vă faceți că ne dați informații?!

- Pentru că suntem de abia la începutul anchetei și organele nu ne dau dreptul să o periclităm – își păstră încă ponderea vicepreședintele rostindu-și răspunsurile stereotipe.

Dar nu pentru multă vreme.

Deoarece masa aceea prelungă cât întregul Consiliu plus râdurile doi și trei de scaune suplimentare, umplută în ciuda restricțiilor crizei cu etichetate recipiente de sucuri care să stingă setea de detalii a gazetarilor, se cutremură de modul cum, deodată, mai mulți se-nghesuiră să protesteze, dar din impulsuri diferite. Însă, vicepreședintelui îi mai reuși o eschivă din arsenalul celor care dau interviuri colective: Își afișă zâmbetul larg îndreptându-l, odată cu întregul său gest de bunăvoință, către unul dintre participanții care i se păreau cei mai inofensivi sau, poate, chiar știa despre ei mai multe:

-Ați vrut să puneți o întrebare. Vă rog!...

- Eu? Păi eu...

Se făcu a nu-i vedea ezitarea, îndreptându-se spre ceilalți care trebuiau potoliți:

-Vă rog, să nu pierdem timpul; colegul dumneavoastră întreba... - și se roti din nou spre acela cu gest de dirijor ce dă intrarea solistului, fapt pentru care profesorului îi veni iarăși o idee de montaj și și-o notă.

- Întrebam; da, întrebam...

Pe ecran apărea un chip ceva mai vârstnic de reporter ratat sau sâstisit care vorbea gros și cu prune-n gură:

-Ați spus că avem o industrie și fabricăm...

- Corect.

- Dacă fabricăm înseamnă că și vindem...

- Corect.

- Dacă vindem, puteți să ne spuneți unde?

Din celălalt unghi, vicepreședintele îl încuraja - „Așa, așa...” - pentru ca deodată să se facă alb, iar obrazul să i se lungească, să i se tot lungească tras de bărbie în jos:

- Asta nu mai e corect!

- Cum să nu fie corect, domnule vicepreședinte?! – se zborși acela parcă scuipându-și prunele din gură și vorbind fluent.

- Întrebarea nu e-n logica faptelor. Noi anunțăm un furt; la CFR se fură multe; mai ales pe-o linie secundară...

- Unde circula un tren fantomă, cu paza fantomă și hoți bine informați! – se răzbună, trântindu-i-o, cel pus la punct după primele întrebări. Și se grăbi să mai pună una: Putem să știm și noi de ce un tren cu încărcătură atât de importantă circula pe o linie secundară?!

- Cefereul și comandarii lui fixează traseul. Noi doar am constatat jaful... – răspunse vicepreședintele atât de neconvins chiar el, încât nu-i merse.

- Da: jaful!... Vorbim despre jaf!... Vrem să știm cum au aflat hoții! – strigă un altul precizând: Asta nu puteți spune că nu e o întrebare în legătură cu cazul.

- Fiți convins că vă vom comunica cum vom afla.

- Și cine sunt hoții pe care-i interesează focoasele? – strigă un altul.

- Și destinația focoaselor ca să ne dăm seama cine se poate opune! – adăugă încă unul.

- Iar asta vă obligă să ne dați toate datele despre fabricarea lor; eu protestez dacă nu ne dați aceste date! –se răzbună din nou primul – Nu ne mai chemați așa, la conferințe de presă, ca să ne îmbrobodiți!

Atunci vicepreședintele chiar că-i admonestă:

-Sunt probleme politice internaționale care mă depășesc. Vă rog să gândiți responsabil: Facem parte dintr-un pact și

avem mai multe alianțe... Sunt probleme care, măăă depășesc, domniloor!

Atât le trebui ca să nu mai poată fi oprți. Imaginea era foarte alertă pentru că te punea bine în atmosfera întregii colcăieli. Gazetarii somau:

-Nu ne pasă!... Să vină să ne explice unul pe care nu-l depășesc!... Să vină cu date concrete... Să ne explice... Unul pe care nu-l depășesc!... Da, vrem date concrete!...

Atunci, pentru că nu știa către care dintre filmări să se îndrepte mai repede, profesorul simți o atracție. Mai ales auzind glasul acela de femeie languroasă care-i suna cunoscut și mângâietor:

-Vă dau date concrete, dragilor, vă dau: S-au furat două-trei lăzi, dar nu se știe dacă erau pline... Și, încă o cifră și mai concretă: vagonul jefuit este vagonul numărul treisprezece, dintr-o garnitură de... circa șaptesprezece... Aveți aceste amănunte noi din care se poate lega o știre; nu vă las eu să vă duceți la redacție cu mâna goală!... Nu-i așa, dragilor?...

Dar nu era vorba numai de cunoscutul glas mângâietor. Experimentat în lucrul cu tinerii care se înflăcărează, profesorul Ștefoiu-Mocirloaia simțea un fior venind din partea celui care filma. O admirație, o epatare, o încântare bruscă, așa cum trăiesc tinerii când se aprind. Și simțea avântul ce-l cuprindea pe student filmând. Opintindu-se și filmând; încăpățânându-se pe subiect și filmând... Admirând ce vedea prin obiectiv și filmând... Filmând, filmând... Filmând trăsăturile teribil de tentante ale unei femei ce apărea, cu regizate mișcări lasciv provocatoare, din unghiul fiecărei camere... Niște foarte bine regizate mișcări care promit și provoacă; niște mișcări, fie ele studiate sau instinctuale, menite să bage-n draci orice bărbat, făcându-l să simtă iz de femeie chiar și dacă nu-i funcționa mirosul, sau o privea prin sticlă. Niște mișcări, Dumnezeule!... Mișcări cu atât mai provocatoare din partea fiecărei părți a anatomiei personajului ce se simțea dorit, pe cât de femeiește promițătoare arătau acestea în întregul lor ce emana atracții!... Mișcări pe care o vedeai că era perfect stăpână, pe măsură ce le făcea. Le făcea din instinct, dar devenea conștientă de tentația pe care o reprezenta prin ele!...

Era o femeie încă tânără, plinuță doar cât trebuia să fie provocatoare prin formele pe care și le mișca cu știință sau, mai degrabă, cu conștiința contururilor lor apetisante. Alintându-se, vorbea insinuant, puțin pe nas, ceea ce-ți crea senzația de fruct zemos din care-ți vine să muști; și-i îmbrățișa pe toți cu o intimitate altfel decât maternă, un fel de legătură conspirativă, ca a acelor care fac amor în grup și, nu numai că le place, dar se simt legați unii de alții camaradereste. „Hai că ne cunoaștem bine și n-au rost gesturi din astea” –părea că spune comportarea ei cerându-le gazetarilor să fie rezonabili, asigurându-i că-i va servi și că va fi mulțumit fiecare:

-Trenul avea, deci, ca să vă dau o cifră exactă, șaptesprezece sau optsprezece vagoane, vagonul jandarmilor fiind la urmă. Lovitura s-a dat la vagonul numărul treisprezece, fiindcă acesta era oprit într-un lan nerecoltat. Dacă se dădea lovitura la alt vagon, poate că acolo n-ar fi fost focoase. Așa, s-au sustras patru sau șase lăzi. Am cerut date câte focoase sunt într-o ladă și vi le vom comunica. Se estimează la vreo optzeci în total, dar există contradicții pe tema asta... Acum, am să vă rog să facem o pauză, să ne vedem după masă, fiindcă aici urmează o importantă ședință a Consiliului de administrație. Tot ce primim nou, vă spunem după masă... Haideți: La revedere... – îi îndemna ea să iasă – Pentru știrea de prânz aveți date... Nu vă las eu să vă duceți la redacție cu mâna goală... Puteți lua și sucurile... După masă aducem prăjiturile și cafea... La revedere dragilor...

Și, astfel, cu căldură feminină în glasul destul de gros și puțin nazal, ca o rinită care-o făcea sentimentală, ea îi împăca pe toți ducându-i spre ușă ca să elibereze sala și făcându-i semn vicepreședintelui să dispară ca să nu mai provoace, cine știe cum, vreun val de întrebări.

I se simțea ascendentul prin care știa să-i îmbrobodească pe toți, chiar și pe femei; iar profesorul își dădu seama că asta era cea pe care, cu entuziasm juvenil, studentul o numea „Bomba sexi” și era gata s-o filmeze în cele mai amănunțite detalii. Dar încă nu-i spusese aceluia o asemenea constatare freudiană pe care numai el, cu marea lui experiență, o putea distinge în imaginile de pe răceala ecranului. Se mulțumi să constate, sau să-i provoace o reacție de confirmare:

-E formidabilă!... În afară de numărul vagonului, nici una dintre cifre nu e sigură. Dar le-a schimbat cum a vrut și tot i-a îmbrobodit!... Nu-i așa?

- E formidabilă, domn profesor, v-am spus eu! – răspundea măcinat de dorințe studentul, ca și cum ar fi salivat.

CAPITOLUL TREI

-... Vă rog să fiți convinși că am folosit toate metodele de a nu le spune nimic!... striga vicepreședintele apărându-se de acuzele membrilor Consiliului de administrație care, așa cum îi surprinsese obiectivul camerei, continuau să umple sala venind precipitați la convocarea ședinței extraordinare pe care tocmai o anunța președintele luând servieta din mâna bodigardului sau șoferului care-l adusese de la sediul celui alt important post pe care-l ocupa pentru a fi remunerat în mod suplimentar, rotunjindu-și astfel veniturile de la bugetul guvernamental pe care-l votase în Parlament.

Anunțând asta, era văzut pe ecran făcând un prim semn că vrea liniște; apoi un al doilea prin care-i îndemna pe cei care tot veneau să-și ocupe mai repede locurile. Și obiectivul îl urmărea cum se ridica cu întreaga-i statură scundă, precizând:

-Vreau să se-nchidă ușa dacă au venit toți; iar de la tine, domnule vicepreședinte, nu vrem scuze, nici asigurări. Vrem să ne informezi în legătură cu tot ce le-ai spus gazetarilor, ca să știm cum o-ntoarcem... ăăă, adică, vreau să spun – se corectă repede: ce informații le mai putem oferi... ce informații sunt obligatoriu de făcut publice... ăăă ... mă-nțelegeți dumneavoastră, că de asta v-am convocat!...

Urmărind înregistrarea, Ștefoiu-Mocirloaia își spuse că acest președinte, pe care-l știa a fi și senator, avea o față prelungă, ca de cal care ar fi arătat mai bătrân decât era el, omul, ca bărbat încă în putere. De cal plictisit în ham, cu buza de jos răsfrântă blazat, dar nări fornăitoare care-i trădau încăpățânarea de a-și păstra locul și rostul rezervat lui între loitrele de care trăgea. Cu toate gesturile care-l trădau, arăta a fi

făcut să prezideze. Știa să-și impună autoritatea fără ezitări, ca oamenii brutali care au scopuri bine definite, fapt pentru care vicepreședintele nu crâcnea. Ba, chiar recunoștea că fusese atât de asaltat încât nu-și mai amintea tot ce le spusese gazetarilor. Putea doar să dea asigurări că nu scăpase lucruri nedorite. Că un număr mai mare de date fusese comunicat de doamna care-i venise în ajutor, chiar ea făcând asta cu buna intenție de a-i potoli pe acești apași de presă care, toată lumea știe cum sar pe tine!... Că...

Dar, aflând asta, președintele îl opri pe cel care voia disculpare generală și, făcând semn să ia loc întârzițiilor care rămăseseră în ușă, întrebă cu nejustificată ranchună, fără a privi spre frumoasa femeie, devenită acum gazdă care tocmai îi punea în față cafeaua:

-Cum?... Și tu le-ai dat apă la moară?!... Ce prostii ați mai făcut?!

Pe ea, însă, n-o afecta deloc intrigata întrebare. Așeza grațios ceșcuța în fața lui, își relua locul pe scaunul ei cu aceleași mișcări de candoare trupească și, la un moment dat se auzi vorbind, dar parcă îmbrățișându-l pe președinte cu același ton cu care-i mângâiasse pe gazetari scoțându-i din sală:

-Vai, domnule președinte, doar mă cunoașteți prea bine!... Prea bine – repeta ea punând altfel accentul pentru a-l corecta pe cel de prima dată care lăsa loc de interpretări -Fiți sigur că vom recapitula tot ce s-a spus și vom fixa cele mai pertinente răspunsuri... - și ținu să repete precizarea: Doar mă cunoașteți!...

- Bine, bine – se fâstâci mutra de cal bătrân ca-n fața unei insinuări ce nu-i convenea, cedând cam prea necondiționat - ... Bine, să recapitulăm ce s-a spus.

Atunci se văzu cum începea marea ceartă, deoarece fiecare dintre cei care fuseseră de față, sau ascultaseră dintr-o încăpere alăturată, spuneau altceva, unii luând drept bune ca răspunsuri chiar întrebările puse de gazetari, iar președintele simțindu-se obligat să privească din când în când spre ea cu întrebarea bleagă: „chiar așa a fost?”... Iar, când ea a încercat să nege luând, totuși, apărarea vicepreședintelui, scandalul a devenit general. General și amenințând cu cine știe ce alt pericol, fiindcă fiecare membru consilier se gândea din punctul de

vedere al instituției din care provenea în acel consiliu și ale cărei interese, sau secrete, sau manevre era obligat să le susțină.

Oricât s-ar fi străduit autoritarul președinte s-o apere și să facă pe placul privurilor pe care ea i le adresa cu imputare, oricât ar fi încercat să o tempereze cu un „ai răbdare” spus prea intim sau prea pe ton conjugal, interesele celor deranjați că fuseseră scoase la iveală focoasele, ale celor deranjați că se vorbea de focoase la export, ale celor deranjați că fuseseră pomenite relațiile internaționale sau alianțele militare - ca și altele mai mărunte, ca ale celor care foloseau liniile secundare ale cefereului, celor care primeau diurne pentru asigurarea pazei, celor care furnizau sigiliile de siguranță și alte consumabile plătite de guvern de zece ori mai mult decât costau pe piață - interesele tuturor, de la firmele intermediare până la marile acorduri de stat și de la pompierii supărați că, prin neasigurarea pazei contra incendiilor, nu făcuseră și ei un ciubuc, până la ministere grele, cum ar fi cel al Apărării sau al Economiei, sau al Mediului, sau al multor Agenții guvernamentale inutile care-și aflau prin asta rost, erau toate deranjate și deveneau prilej pentru membrii Consiliului de a se manifesta în plen apărându-și instituțiile cărora trebuiau să le fie recunoscători pentru numirea la această substanțială vacă de muls.

Iar superba femeie care, cu puțin timp înainte își folosisese farmecul în slujba lor, salvându-i de atacul gazetarilor, era acum incriminată. Obiectivele care filmau urmăreau chipul ei, gesturile ei, trăind parcă întregul dramatism al indignării cu care ea îi făcea semne președintelui în sensul că „e un bou, dacă nu le pune ăstora pumnul în gură”... sau, poate în sensul și mai subtil că ”nu mai pupă el nimic... dacă nu le pune ăstora pumnul în gură”!...

Însă, bietul președinte, cum să poată pune pumnul în gurile care găsiseră calea de a-și justifica ceea ce roseseră înainte ca diurne și îndemnizații?!... Așa că scandalul nu făcea decât să se amplifice, să fiarbă, să clocotească în unele dintre imagini, în vreme ce, în altele, să surprindă chipul torturat al bieteii femei frumoase.

Dar, tocmai atunci, pe una dintre înregistrări, cea care cuprindea cadrul general al sălii, se văzu un salt formidabil,

precum al unui Don Quichote care-și apără idealul feminin. Și, cu camera portabilă pe umăr, aducând tot mai în gros-plan nările năvășe din chipul de cal al președintelui, apăru studentul jucându-și marea carte a salvării Dulcineii sale. El striga; pur și simplu, striga:

-Am eu soluția, domnule președinte; am eu soluția!... Veți putea lua cunoștință de toate declarațiile făcute!... Am eu soluția, domnilor consilieri... Vă rog o secundă de atenție, domnilor consilieri!... Veți fi satisfăcuți, domnilor consilieri!...

Iar obiectivul acela larg, cuprinzând cadrul general, îl arăta cum, strigând acestea, se dădea tot mai mult într-o parte, folosindu-și spatele ca o pavăză pentru cea care, înlăcrimată de jignire, parcă mai frumoasă astfel, stătea cu umărul întors spre președintele căruia-i arăta că nu mai vrea să-l vadă la față. În acest timp, o altă înregistrare, venită de la un alt obiectiv, îl arăta pe student cum, apărând onoarea femeii visurilor lui, cea pe care voluptuos chiar și în fața profesorului său, a denumit-o „Bomba sexi”, dădea filmarea înapoi realuând-o de la început și proiectând-o întru edificarea alertatului Consiliu de administrație.

Dar și liniștirea președintelui pe care profesorul îl știa mai de mult după porecla „Mușcatu” asociată cu faima de a fi mare crai, dar și cu cea că era unul dintre cei mai vechi oameni care se mențineau în funcții importante, trăgând sfori încă de pe vremea cu „nu ne vindem țara”...

CAPITOLUL PATRU

Partea a doua a conferinței de presă începea cu un prim plan al femeii, obiectivul mângâindu-i sprâncenele trasate în contur arcuit, buzele nuanțate ca o reclamă de ruj și decolteul urmărit nesățios în aplecarea deasupra mesii pe care mâinile ei aranjează farfuriile cu prăjiturele; dar surprindea din când în când și modul cum, obturând imaginea bombată a sânilor și făcând-o astfel mai misterioasă, coafura din șuvițe colorate îi flutura ca-n sveltețea unei reclame de șampon. Ochiul versat al

profesorului remarca prea bine toate aceste amănunte, descifrând mult mai multe înțelesuri și amănunțind substratul expresiilor.

Desigur, ajungând la o asemenea descifrare își notă iarăși ceva, pesemne în legătură cu exprimarea stării de admirație a celui care, râvnind, se află în spatele camerei. Și, tocmai de asta, dându-și seama că nureii aceleia îl preocupau și pe el, se gândi să-i propună să n-o mai numească așa, agresiv "Bomba sexi", ci să găsească un diminutiv mai mângâietor, cum fetița merita. De exemplu „Bombița”, îi veni lui în minte și trecu repede peste momentele de început, ajungând la o imagine care se repeta dovedind logica celui pe care-l învățase cum să filmeze: batista debordantă din buzunarul de la piept al hainei vicepreședintelui, asupra căreia obiectivul revenea pentru a porni lărgirea cadrului în care acesta tușea discret anunțând că va începe să vorbească. Îl văzu apoi cum își consulta încă o dată hârtiile pe care avea pesemne notate toate indicațiile hotărâte în Consiliul Autorității Autonome, pentru că se vedea pe ele antetul cu C.A.A; îl văzu și cum schimba o privire cu frumoșii ochi ai bombeii sexi al cărei bust tentant se contura consistent pe scaunul de alături; și cum, abia apoi ridica fruntea adresându-se mutrelor de ziariști înfulecând la prăjiturele, sau băjbâind după termosele din care să-și mai pună cafea:

-Sunt împuternicit de Consiliul de administrație să vă pun la dispoziție toate informațiile de care dispunem, pe care le-am printat dându-le la multiplicat și, ca să nu existe dubii, vă vom oferi imediat câte o copie... Tot pentru deplina transparență și împotriva dubiilor despre care v-am vorbit, Consiliul a hotărât formarea unei echipe de filmare a autorității noastre care, din când în când, sau la sfârșitul anchetei, nu s-a stabilit încă, vă va pune la dispoziție materiale filmate ce elucidează cazul – mai adăugă el către invitații cu blugi jegoși, tricouri transpirate sau fustițe bine aerisite, ca niște umbleluțe menite să arate direcția spre chiloți, de la care imaginea se ridica până la buzele și dinții ce molfăiau prăjiturelele, ne lăsându-le să se topească în căldura începutului de vară.

Pentru ilustrarea acestei idei, cu camera suplimentară pe care o ținea în mână, studentul chiar făcuse o transfocare de la

aparatele cu aer condiționat la farfuriile pe care rămăsese, cu ceva firmiturele, hârtia creponată de la ambalaj; iar, de acolo, la un pahar de apă minerală băut cu atâta poftă încât, parcă însetatul i-ar fi crăntănit bulele gazoase ce explodau înțepător. Apoi revenea, pe lângă batista vicepreședintelui, la mâna acestuia luând hârtia cu care fusese înarmat ca să nu poată luneca nici într-o direcție nici în alta:

-Unu!... – citea acela: Informăm opinia publică, prin prezenta, că industria noastră de armament care este înregistrată în cataloagele internaționale, folosește la produsele sale focoase de tipul celor care au constituit obiectul jafului de lângă halta Mocirloaia unde a oprit garnitura de tren. Doi!... Informăm că prestatoarea transportului, regia feroviară de transport marfă a informat că în ordinul de parcurs nu era prevăzută oprirea respectivă și că transportul s-a făcut pe o linie secundară, unde stațiile și mișcarea au fost abandonate din motive de criză, tocmai pentru a i se asigura libera circulație, dar este posibil ca anumite lucrări, fie de întreținere a căii ferate, fie de dezmembrare a ei prin furt de metale, să fi necesitat oprirea. Trei!... Informăm că paza transportului a fost asigurată cu un echipaj înarmat al jandarmeriei căruia i s-a pus la dispoziție un vagon echipat cu grup sanitar și televizor, la care uitându-se și ne având alte nevoi ca să coboare, jandarmii au neglijat oprirea care trebuia făcută sub pază și au ratat prinderea infractorilor, dar declară că nici mecanicul locomotivei nu le-a semnalat nimic. Patru!... Informăm că procuratura, poliția feroviară și alte organe abilitate au intervenit organizând un birou operațional de anchetă specială în centrul cel mai apropiat de halta Mocirloaia: orașul X... , unde funcționează organisme ale Ministerului Public. S-au luat toate măsurile și s-a detașat întregul personal necesar care și-a început activitatea în acțiuni conjugate, dar unicul martor care a fost găsit pe raza jafului, a fost un cioban care dormea învelit în șubă pe miriștea unde-și plasase oile fără voie de la cultivatorii locului, fapt pentru care a fost amendat; dar s-a constatat că nu poate fi util anchetării pe care au organizat-o procurorii locali împreună cu personalul detașat, fiind debil mintal; fapt pentru care s-a obținut transferarea și a unui psihiatru la centrul de anchetă, dar constatându-se că ciobanul are pe lângă debilitatea mintală și defecțiuni de

vorbire, încă nu se știe dacă a văzut ceva, așteptându-se acum și transferarea unui logoped. Cinci!... Informăm că, în prezent, se procedează la un calcul din care să rezulte numărul focoaselor dispărute, unicul indiciu de până acum fiind găsierea sub tren a unei scânduri inscripționate de la o ladă de ambalaj, dar pe care nu se poate citi seria completă deoarece se bănuiește că cifrele treceau și pe o altă scândură încă neidentificată. În plus, această parte de corp delict găsindu-se pe terasamentul de piatră de sub vagon, nu indică nici o direcție în care au putut să dispară infractorii, lanurile încă nerecoltate din ambele părți fiind călcate în mai multe direcții de hoții care vin să fure grâul lăsând alt fel de amprente. Șase!... Mai informăm că garnitura de tren făcea un transport autorizat, cu toată documentația și aprobările necesare unei ieșiri temporare din țară, focoasele fiind trimise pentru remedieri și reparații la o uzină specializată din Bulgaria, după care aveau să revină la fabricile respective, spre a fi montate la armamentul pe care ele îl au contractat cu diverși beneficiari. Șapte... Autoritatea Autonomă se angajează să țină la curent opinia publică și să pună la dispoziție material documentar în măsura în care aceasta nu mai poate dăuna anchetei. Opt!... Paragraf nenumărat: Prezenta informare este făcută oficial în conferința de presă de astăzi... etc.etc...

Urma un alt moment în care bomba sexi se întindea peste masa de consiliu adunând prăjiturilele rămase pe câte o farfurie, prilej pentru operator de a filma plonjat dezvelirea părților posterioare ale pulpelor ei bronzate, insistând pe culoarea marmorată a încheieturilor de sub unghiul pe care îl făcea genunchiul, pentru a se insinua apoi în sus, pe direcția unor promițătoare umbre care-și lărgeau cadrul; demonstra apoi atenția ei gospodărească de a aranja delicat resturile culese, ca o fetiță ce se joacă lăsând să-i cadă păru-n ochi, pe o farfurie ce devine plină și e oferită musafirilor cu gest de gazdă primitoare: „Mai poftiți!”... Tocmai ca să le închidă gura în vreme ce vicepreședintele dă să încheie:

-Doamnelor, domnișoarelor și domnilor, aceasta este lista problemelor asupra cărora am dorit să vă informăm. Vă mulțumim pentru prezență și pentru sprijinul acordat și vă mai așteptăm să...

- ...Să punem întrebări nu e voie?! – îi luă cineva vorba din gură.

- E voie, de ce să nu fie voie? Sigur că e voie – se grăbi el să nu mai facă vreo gafă – dar noi consideram că v-am informat asupra a tot...

- Aproape tot! – îl puse la punct altul, furios că storcea termosul în care nu mai era cafea.

- Aproape tot, fiindcă atâta știm! – își dădu în petec vicepreședintele cu toată rigoarea pe care și-o impunea, în vreme ce obiectivul o urmărea pe bomba sexi controlând termosele ca să mai găsească o scursură de zaț.

Dar, cum ea nu găsi, iar confratele ei de suferință o făcuse de oaie cu acea neînsemnată provocare, colcăiala reîncepu:

-Vă ajutăm noi să știți mai mult!

- Am eu o întrebare la care sigur știți răspunsul!

- Dacă ne-ați dat știrea pe puncte, haideți să lămurim tot pe puncte!

- Punctele astea sunt cu puncte-puncte; trebuie să le elucidăm!

- Conferința de presă înseamnă întrebări și răspunsuri!

- Vrem răspunsuri la întrebările noastre, nu ale voastre!

- Ehe, nu mai merge ca dimineață; acuma se-ncheie ediția!...

Și, cum astea toate veneau cam deodată, aproape concomitent, amestecând vocile în fraze fantasmagorice rostite pe mai multe glasuri, căpătând mai multe direcții și creând tot mai mare confuzie, bomba sexi intră în rol înălțând brațele ca și cum li s-ar fi dăruit deodată, sau i-ar fi atras măcar la căldura subsuorilor ei bine depilate, suave, parcă oferind tuturor, în bloc, liniștea celui care avea norocul să adoarmă cu nasu-n ele:

-Dragilor, dar se poate, dragilor?!... Suntem pregătiți, dragilor!... Suntem pregătiți pentru câte întrebări vreți!...

- Și cafea?! – răsună o voce singulară, ca a unuia care până atunci dormise.

- Și cafea, dragilor!... În ciuda crizei, dragilor, va mai veni cafea, chiar dacă o plătesc eu, cu bănuții care știți cum îi câștig...și cât de greu...

- Știiim! – strigă atunci sala amuzată, relaxându-se.

Iar vicepreședintele, profitând de această relaxare, făcu gestul concesiv de a desface cureaua ceasului pentru a-l pune pe masă, însoțindu-l cu cel demonstrativ de a arăta că se pune-n ham și e gata să tragă:

-Poftiți; să ne grăbim că timpul este scurt!

- Replica asta am mai auzit-o! – îl luă careva peste picior dar fu pus repede la punct de un altul:

- Taci scurt!... Am eu o întrebare scurtă: I-ați arestat pe jandarmi?

- Să-i arestăm pe jandarmi?... de ce să-i arestăm pe jandarmi?... Adică, da; poate c-ar trebui!... Nu am informații pentru această întrebare. Alta, vă rog... Poftiți! – se orientă vicepreședintele, printre mâinile ridicate, către una spre care bănuia că poate fi mai sigur.

- Focoasele! –auzi el și se grăbi să nu lase timp de intervenție:

- Focoasele?... Scurt: Am vorbit despre focoase. Poftiți, altcineva! – precipită el lucrurile făcându-se că nu auzea protestul „Dar eu întreb ce...”... Vă rog!

- Jandarmii...

- Iar Jandarmii? Am răspuns cu jandarmii.

- Vreau să-ntreb dacă jandarmii au arestat pe cineva din personalul trenului! – fu acela mai norocos reușind să-și precizeze întrebarea.

- Aaa... foarte bună întrebare; foarte bună! – fu vicepreședintele mulțumit, făcându-se că nu-l auzea pe cel care tot striga cu focoasele; și confirmă: Foarte bună întrebare. Păcat că nu știu ce răspuns să vă dau. Ați auzit că s-a constituit un birou operațional de anchetă, unde au fost transferați specialiști. Vom întreba și vă vom răspunde... - și, ca și cum ar fi dat un pumn în gura celui care insista cu focoasele, îndreptă mâna spre unul de alături: Vă rog!

- Linia ferată secundară...

- Vă rog foarte mult!

- Linia ferată secundară a mai fost folosită pentru asemenea transporturi?

- În general... cred că da. Răspunsul e pozitiv, dar nu am acum detalii.

- Știu, ni le veți da – își dezvăluie gazetarul tactica – dar dacă răspunsul e pozitiv, înseamnă că noi facem mai multe transporturi cu asemenea focoaase, sau... chiar și cu alt fel de armament!... Poate că facem chiar transporturi zilnice, sau săptămânale... poate chiar că ne-am specializat în asemenea transporturi. Ce părere aveți?! – îl încolți acela spre satisfacția sălii care începuse să se amuze, să comenteze și să râdă.

Dar și spre surprinderea profesorului care, urmărind înregistrarea, o vedea din când în când pe frumoasa bombă sexi cum râdea laolaltă cu ei, ca și cum ar fi fost de partea lor și, convinsă de eficiența unei asemenea tactici, îl împungea și pe vicepreședinte făcându-i semn să râdă și el. O vedea cum râdea cu dinții ei albi, după părerea lui făcuți spre a-i dori să te muște; râdea cu deplină voință, pesemne ca să râdă laolaltă întreaga sală, să nu fie disensiune... Pe urmă, abia, avea să afle profesorul că Bomba sexi, a carei figură i se părea teribil de cunoscută dar nu știa de unde s-o ia, avusese în ultima vreme o ascensiune foarte rapidă și se-întorsese recent de la un mare colegiu de pe coasta de est a Statelor Unite, unde urmase un curs intensiv de relații publice, cu toate secretele, tertipurile și tehnicile de ultimă oră practicate în domeniu. Îi plăcea femeiușca; trebuia să recunoască mai ales că își dădea seama cum numirea ei cam vulgară ca „Bombă sexi” îl deranja. Fetița merita să fie mângâiată, nu vulgarizată. Așa că, după cum își propusese mai înainte, pentru el va fi „Bombița”; o bombiță dulce, pe care abia aștepta s-o simtă explodând în brațele sale, conform principiului că nu e femeie care să-l atragă și să nu reușească...

Cu farmecele pe care bine și le știa, ea îi împăca pe toți, îi liniștea, îi înveselea. Datorită ei și îndemnurilor ei, filmarea arăta clar cum, mai întâi mânzește, apoi mai plin de curaj, iar apoi chiar amuzându-se el singur de răspunsul pe care-l dădea cu convingerea că nu-l crede nimeni, începu și vicepreședintele să râdă, spunând ca și cum le juca un renga:

-Nu am nici o părere, pentru că despre problema focoașelor v-am vorbit mai înainte și nu mai revin!... Ha, ha, ha, ha!... Ha-ha!

În panoramările făcute de aparate se vedeau toți cum râd, chiar și cel care insistase pe întrebarea cu focoaase și ar fi avut

tot dreptul să fie nemulțumit că nu i se răspundea. Ba, acela chiar râdea mai tare, ridicându-se de pe scaun și venind mai în față ca să pescuiască ultima prăjiturică de pe farfuria reumplută. O degustă, înghiți, cercetă masa constatând că apă minerală nu mai era în nici un caz și-i spuse vicepreședintelui de aproape:

-Am o întrebare despre oi.

- Despre oi?

- Despre oi; da: Oile ciobanului debil mintal. Oile care-l înțeleg pe ciobanul debil mintal, în vreme ce procurorii au nevoie de logoped ca să-l înțeleagă și, astfel ancheta stă pe loc, iar specialiștii detașați la biroul operațional al anchetei... ha, ce superbă denumire care arată temeinicia organizării: „Bi-roul operațional al anche-tei spe-cia-le”, domnilor!... Ei bine, acești prețioși specialiști detașați, care nu-l pot ancheta pe ciobanul debil mintal, se consolează cu deliciosul Risling de Mocirloaia, sau cum s-o fi chemând podgoria din preajma celebrului oraș X...!

Respectându-i tirada cu ochii pe ceas, vicepreședintele servi la plasă, cu tăietură scurtă:

-Poftiți! Ascultăm întrebarea despre oi.

- Da, întrebarea despre oi... Iat-o: Oile, oile astea păscute de ciobanul debil mintal, pesemne că nu știu să repare focoase și, de asta, transportul este trimis la uzinele din Bulgaria, nu?!

Urma iarăși un răs colectiv pe tot felul de tonuri și vocale, încât, dacă nu ai fi urmărit mutrele ce se-mbulzeau sau se succedau în cadru, nu ți-ai fi dat seama cine lua și cine dădea interviul, cine era investigatorul și cine era purtătorul de cuvânt, cine oferea cafeaua și prăjiturelele și cine le ronțăia, cine era publicul și cine era public-relationul, cine întreba și cine răspundea... Era un amuzament total. Pe care, profesorul devenea din ce în ce mai convins că îl provoca Bomba sexi prin știința ei de comunicare proaspăt perfecționată peste ocean.

CAPITOLUL CINCI

Cu toate că, în tot ce vedea, era doar un material de televiziune din acelea care îl enervau, fără a recunoaște pe șleau, profesorul începu să capete un interes față de desfășurarea propriu zisă a faptelor, să se întrebe și el ce era cu focoasele, să vrea să descopere unde mințeau cei cărora li se filmau răspunsurile și cam cât știau, sau mimau că știu cei care puneau întrebările... Adică, ar fi vrut să priceapă în jocul acesta, cam cât era bănuială și cât era lucrătură ascunsă. Pentru că bănuielele se confirmă doar întâmplător, dar lucrătura ascunsă, mai devreme sau mai târziu nu avea cum să nu iasă la iveală și, atunci, va afla mai multe atât despre frumoasa femeie care începuse să-l preocupe, cât și despre ticăloșii ăia eleganți din jur, care-l preocupau doar în măsura întrebării: „cine dintre ei o călărește?”...

Cine era, oare, preferatul ei? Care dintre aceștia era bărbatul ce-i dădea cu adevărat fiori?... Că doar, bătrânul care-și dădea importanță cu statura sa scundă și nutra ca de cal pe care tocirea dinților îl încâpățânează, pesemne că doar o făcea pe armăsarul; fiindcă nu mai era la vârsta la care să-l și crezi. Îl cunoștea Ștefioiu pe acest bătrân care era de prin locurile lui, avusese funcții ce-i dădeau autoritate și înainte de '89; apoi, după '89, nu numai că se înfipsea și mai bine, ci era dintre pușinii care se menținuse mereu în posturi importante, se bucura de influență și chiar de teamă în surclasarea altor concurenți, bănuindu-se că era susținut și din exterior. Însă toate acestea nu ajutau cu nimic atunci când era vorba de potență și de vârstă, așa că profesorul nu se sfia ca, în sinea sa, să râvnească a-i sufla bucățica.

Fiindcă, lucru evident, bucățica aceea care știa să se pisicească atât de frumos, nu putea să nu intereseze un bărbat, așa cum el, alintându-se și studiindu-se narcisiac în oglindă atunci când își araja meticolos frizura, legăturile de la gât și liniile corecte de la haina bine călcată, nu putea să nu se considere încă. Ba, chiar se încuraja dându-și dovadă de sinceritate și asigurându-se că nu era vorba doar de a pofți, ci și de a putea face față. Așa cum, la vârsta lui, e obligat să înceapă

a se întreba bărbatul, mai ales când e becher, precum el. Încearca astfel să se aprecieze realist și să-și spună că, dacă nu avea el vârsta aceea când le-ar fi putut călări pe toate, cum frivolul din el ar fi dorit, dacă cele mai bătrâne și, mai ales, cele în făptura cărora distingea semnele îmbătrânirii nu-l mai interesau ca ofertă, dăruirii unui trup tânăr i-ar fi făcut față foarte bine.

La bodega unde se ducea, chiar glumea pe această temă cu cei de-o vârstă în momentele când o făceau camaraderește pe cocoșii; și, toastând pentru neîntrerupta bărbăție, se declarau adepții aceluiași principiu că: „Nu există bărbat impotent, ci doar femeia care te face să-ți treacă poftele!”... Așa că, gândindu-se la femeiușca ce începuse să-l obsedeze, nu-și făcea probleme de nici un fel și nici nu avea complexe față de alți bărbați cu care ar fi concurat, darămite față de bătrânelul acela care, desigur, profita de funcții ca să se arate că e și afemeiat, cum devenise moda de când se făcuseră publice petrecerile lui Berlusconi la peste șaptezeci de ani.

Or, el mai avea mult până la o asemenea vârstă. E drept, la eșecurile inerente, când nu mai putea mulțumi vreo congeneră la care se dădea din prostia aceea agresivă de a nu rezista nici unei femei ce-l lăsa s-o-nghesuie, se consola spunându-și că era normal ca acele semne de bătrânețe femeiască menite să dezarmeze un bărbat, să-și producă efectul. Dar nu-și făcea nici o dată griji, dacă norocul îi aducea în brațe un trupșor tânăr... Pentru că, în ultimă instanță - își spunea el - bărbatul își poate face probleme doar în asemenea relații care-i transformă poftele în refuz, respingere și, până la urmă, preferința pentru un pahar de băutură în locul unei secvențe de amor ce s-ar sfârși în dezagreabil; dar când totul e atracție, când nimic din ce-și dezvăluie partenera nu-ți provoacă rețineri, sau milă, sau dispreț, atunci ești și poți fi bărbat până-n pânzele albe!...

Așa se-mbărbăta el oferindu-și explicații pentru unele neputințe provocate în ultima vreme de modul său sentimental de a se arăta oricărei femei ca un bărbat dispus de aventură, folosind una dintre șmechereștile replici abandonate de mult de tineretul care acționa direct; replici, cum am spus, de genul: „Nu există femeie pe care să n-o vreau, dacă ea vrea!”... Dar

oferindu-și și argumente încurajatoare pentru a râvni la personajul ce începuse să-l preocupe dincolo de stângăciile tehnice sau artistice ale filmărilor cu superficialități de televiziune pe care i le adusese studentul. Cert lucru: râvnea. Renăștea în el adolescentul timid care râvnea de la distanță și, de-abia mai târziu, ca să-și învingă timiditatea adoptase acele câteva replici cu aluzii prin care doar juca rolul glumețului îndrăzneț. Dar replicile alea, erau vetuste, erau pentru altă generație; iar pofta lui pentru femeiușca asta modernă, învățată cu golănimea bogată și sfidătoare de astăzi, eșua în amuțea timidă din tinerețe, pe măsură ce nu-și mai putea abține interesul.

Și poate că ar fi ajuns chiar să-și recunoască acest interes confirmând astfel și unele merite mult hulitei televiziuni; poate că l-ar fi încurajat pe student să „filmeze brut” cât mai multe mișcări în cadru ale unor forme anatomice care să-l delecteze, dar și cât mai multe dedesubturi ale afacerii cu focoase, care să-i satisfacă interesul. Ar fi mers pe direcția asta de încurajare naivă a sexualității care-l cam părăsea, dacă alte întâmplări nu l-ar fi condus spre reacții mai grave; dacă nu s-ar fi întâmplat ca, ceva care-l zgândăra de mai multă vreme, să se amplifice ajungând la o formă de agasare ce-i alunga alte preocupări. Tocmai pentru că în ultimele zile, o serie de mesaje semnate aiurea, nu cu litere, ci cu o pereche de buze ce sărută o floriceică desenată cam pătrat, mesaje pe care le respinsese și pe facebook și pe twitter, începură să se înmulțească; iar unele semne începură să-i parvină chiar de la postul de televiziune la care de multă vreme renunțase să mai fie manager, păstrând doar acea emisiune artistică lipsită de audiență care, din ce în ce mai rar și mai fără succes, se programa de hatârul lui, fiind lăsat acolo, cu pieptănătura sa bine studiată și eșarfele sau lavaliera ce-i subliniau personajul retro, să dezvolte teorii estetizante ce nu interesau pe nimeni. Ba, de când fiecare porcărie de telefon mobil ajunsese să aibă încorporat un obiectiv care face fotografii de la sine, fara ca să existe măcar un buton prin care să-l reglezi, savantele lui demonstrații de unghiuri și lumină, de abordare în spațiu și de subliniere a simbolurilor prin încadratură, chiar că nu mai foloseau nimănui.

Dar, mai întâi sub formă de întrebări de la un spectator ce i se arăta devotat, apoi ca mesaj direct de atragere în cursa cine știe căror interese, veniă niște misive insinuante care-l întrebau despre crezul artistic al tinereții lui, despre pozele pe care le făcea adolescentelor de la Școala profesională, despre ce amintiri mai păstra în legătură cu prima sa iubire... Tot felul de lucruri dintre acestea care nu aveau nici o legătură cu conținutul propriu zis al emisiunii aceleia mereu mutată mai spre periferia grilei de programe, dar purtau semnătura buzelor cu floarea.

Era un soi de insinuare în cotloanele intime ale persoanei sale făcută cu insistență și cu dorința de a se divulga a cuiva care numai în aparență vrea să pară discret, în fond căutând să te preocupe, să te domine și să-ți intre-n suflet. Ceea ce pentru el, bărbat pedant care, pe parcursul vieții, avusese multe ocazii să cadă în plasa femeilor ce știau să-i lase impresia că el le-a cucerit, era, desigur, mai mult decât dubios. Iar, când într-una dintre misive i s-a transmis și scanarea acelui portret de femeie cu care, în tinerețe, el luase marele premiu, poza fiind intens folosită de la afișele mobilizatoare ale organizațiilor de femei până la reclama cosmeticelor produse de industria socialistă, el și-a spus că, e clar vorba de vreo femeie singură și bătrână care vrea să-l zgândăre la vârsta aceasta. Categorie de care avea cea mai mare oroare, fiind sătul de actrițele care o făceau pe tinerelele sexi fără să le fie jenă de riduri sau reumatisme și care, foste amante sau, două dintre ele chiar neveste, știindu-l încă burlac, îl căutau ca și cum nu l-ar fi părăsit cândva cu speranța vreunui rol în care le-ar fi distribuit altul. Îl căutau fără a se jena de ridurile pe care li le dezvăluia decolteul, de surâsul dinților falși, sau de cărnurile lăsate pe sub croielile ce s-ar fi dorit tinerești.

Dar el, de asemenea femei se ferea ca de dracu; atenție rețelelor de socializare cu care-ți împuie mintea internetul nu dădea; de discuții despre televiziune pe marginea puținelor scrisori care veneau la emisiune îi lăsa pe alții să se ocupe. Așa că nu-i prea păsa de asemenea implicații.

Mai târziu, însă, constatând unele modalități și procedee care nu erau specifice femeilor și, mai ales intrigat de modul cum părea a fi înfășurat prin altfel de manevre decât ar fi

acționat insistențele feminine, i-a venit ideea că ar putea fi vorba de un Big-Brother care vrea să-l domine cu ceva, semnătura aceea cu buze cam rujate pe floare având doar rolul să deruteze. Astfel, când a început a primi anunțuri cum că ar fi câștigat la nu știu ce loterii, știind că asta era o escrocherie facilitată de apariția poștei electronice, a refuzat contactele propuse. Dar când a văzut apoi o știre adevărată cu cineva care încasase un asemenea premiu refuzat de el și când, alte mesaje care-și băteau joc tot de el că refuzase, au venit atrăgându-i atenția că dă cu piciorul la cine-i vrea binele, nu a putut să nu cadă pe gânduri întrebându-se cine-i acesta care-i vrea binele și, mai ales, ce urmărește printr-un asemenea bine?... Apoi, a primit o scrisoare foarte fastuoasă din partea unui ordin ezoteric, nu chiar dintre cele mai importante, dar în care apartenența era destul de strictă, cotizația de primire fiind considerabilă; scrisoare care-l anunța că o persoană care vrea să se păstreze cu discreție ca un necunoscut i-a plătit această cotizație și-l invita să înceapă a veni la inițieri. Bine înțeles că a răspuns cu mândrie afirmându-se ca un liber cugetător care refuză orice inițiere. Dar apoi a regretat gestul acesta. Nu pentru că s-ar fi dorit introdus în acea lume de misterioasă putere, ci fiindcă, ducându-se, poate ar fi aflat cine era cel atât de preocupat să-l atragă, să-l îndrume, să-l inițieze... Și, în ultimă instanță să-i dirijeze mișcările!...

Da: să-i dirijeze mișcările lui, care toată viața fusese un independent și un om cu pretenție de șiră a spinării!... Cine era acela și de ce o făcea? Ce urmărea și, de ce, tocmai cu el sau prin el?!... Cine avea, sau strânsese anumite amănunte din viața lui intimă, pentru ca, din când în când, cu semnătura aceea idioată pe care începuse s-o urască, să i le servească precum o nadă prin care să-l prindă?... Și de ce să-l prindă? În ce scop?!... Spiritul său independent se-nfuria și reacționa tot mai puternic; dar, ne având față de ce să reacționeze, ne având o direcție sau o țintă spre care să reacționeze, își înăbușea această dorință spre a nu se face de răs, spre a nu apărea în fața cunoscuților cărora li s-ar fi mărturisit drept un obsedat sau un bolnav imaginar, lipsit de explicații logice... Se dorea logic și se obliga să se comporte ca atare, dar credibilitate în această direcție ar fi avut doar de la cel care-și manifesta prezența din umbră, cel care-i trimitea

mesaje ca să-i semnaleză o existență reală, chiar dacă era ascunsă. S-ar fi pututu răzbuna răspunzându-i misteriosului, înjurându-l pe misterios, aruncându-i în față refuzul și pentru sprijin și pentru contact. Dar asta ar fi însemnat să-l recunoască, adică să muște nada, deci să se minimalizeze, să se lase prins de acel individ încurajându-l să-și dea importanță și să i se considere Big-Brother. Or, Ștefoiu-Mocirloaia tocmai asta nu voia... O fi el un bărbat frivol în materie de femei, dar era un artist mare, căruia, chiar cu riduri, încă îi stătea bine să facă asta! O fi el un pedant al îmbrăcăminții și al aranjatului cosmetic, dar lumea ajunsese a recunoaște că asta făcea parte din personalitatea sa! O fi el puțin cabotin în conversațiile care încep la șprițuri, dar ăsta îi era farmecul!... Dar să se lase preocupat, ocultat dintr-o direcție obscură, nu voia! Nu se lăsa îngenunchiat nici măcar de curiozitatea de a-și cunoaște următorul din umbră, demonstrându-i aceleia întregul dispreț prin negarea oricărei reacții. Numai prin asta îl putea umili și minimaliza; îl putea covârși printr-un dezinteres care să-l îngenunche pe acela și să-l facă să i se supun devoalându-se cu umilință!

Așa gândea, sau așa spera în sinea sa, căutând să-și pună la contribuție capacitățile deductive, să analizeze frimiturile unor amănunte din viața sa intimă pe care următorul i le arunca din când în când ca o aluzie la faptul că-l studiasse bine și știa totul. Dar și aceste firimituri erau atât de disparate, încât îl derutau. Doritul Big Brother proceda fie cu inteligență, fie avea învățată o anumită tactică din cadrul strategiilor folosite de anumite organizații secrete, fiindcă uneori îi arunca un amănunt despre modul cum tușea, alteori ceva în legătură cu una dintre fostele neveste, îl flata cu citate de pe dedicațiile pe care unele femei i le scriseseră chiar pe fotografiile pe care el li le făcuse, sau îi amintea de medicamentele pe care le lua pentru unele beteșuguri intim-bărbătești mai recente. Lucruri cu totul disparate care, oricât s-ar fi străduit, nu permiteau deducțiilor sale să se așeze pe vreo anumită direcție. Până când a ajuns și la momentul ce l-a înfuriat la culme, moment în care, venind aferat la el, Smeureanu, omul acela mărunțel și bine calculat

care rămăsese producătorul delegat al postului, i-a spus că se găsiseră un cumpărător.

Cumpărător pentru ce?... Pentru niște acțiuni, dar care aveau legătură cu ansamblul și formatul emisiunii sale în care, la microfoanele unui post de televiziune, el înjură tocmai televiziunea. Așa scria în oferta trimisă pe o hârtie cu antetul unei firme de avocați, care cerea însă discreție până la înregistrarea mărcii ca atare.

-Profesore, pe lângă ratingul cel mai scăzut, iată că ai și un fan!... Da – îi confirmă mărunțelul Smeureanu dovedind că nu ieșea niciodată din niște calcule atent făcute – Dacă nu ești tu acela, dacă ce-am primit eu nu e o laudă sau o manevră de a ta, atunci ai un fan. Și, așa fi aproape convins că tu însuși ai provocat o asemenea ofertă, dacă acum câteva zile nu așa fi primit o scrisoare de la unul care vrea să-ți vadă toate emisiunile. Așa că poți fi mândru că ai și tu măcar un telespectator, sau chiar un fan!

Era malițios cu el Smeureanu, fost prieten și asociat care, de când fusese lăsat să se zbată singur în jongleriile financiare prin care se menținea modestul post de televiziune, nu putea să să nu-i tachineze mofturile de artist cu care-l părăsise. Ceea ce, pe Ștefoiu-Mocirloaia mai întâi îl sensibiliză simțindu-se vinovat față de amicul său, dar apoi, după firea-i arogantă, îl ambiționă făcându-l să respingă orice:

- Nu mă interesează! - proclamă cu donquihotismu-i cunoscut – Fanii de televiziune sunt o pacoste și mai mare decât chiar televiziunea; sunt cea mai vulgară speță a existenței spirituale!

- Te privește - îi răspunsese acela care, în fața mofturilor lui, se obișnuise de multă vreme să nu-i mai pese atât de politețe cât de adevărurile practice ale falimentului spre care îl ducea – dar eu de la fanii ăștia îmi și câștig pâinea, ba mai susțin și emisiuni păguboase...

- N-ai susține tu – îi respinsese el categoric aluzia – dacă n-ai ști că alea nepăguboase te duc la belea, iar ce prestigiu mai ai, prin asta și-l păstrezi! - Și, ca să se răzbune mai tare, deodată deveni rău: Spune omului tău că nu avem nimic de vânzare! Eu mă opun categoric.

- Te opui?... Ești de-a dreptul sinucigaș! – îi strigă acela – Ai rating de doi spectatori pe lună și mai ții coada sus?!

- Nu mă interesează nici ratingul de televiziune; pe mine mă interesează doar adevărul artistic! – rosti cu emfază ceea ce nu credea nici el, în forul său intim – nu vând nici un format!

- Nu vinzi nici un format, pentru că emisiunea ta n-are nici un format! – îi spuse de la obraz producătorul privindu-l în sus cu ochi destul de sinceri .

- Nu vând pentru că nu vreau eu!... Așa să le comunicați! – își permise el să joace pe durul.

Dar nu cu acel biet om mărunțel, meticulos, corect, calculat, care oricând i-ar fi putut da cu piciorul dar, sentimental fiind, n-o făcea; ci răzbunându-se pe ăia din umbră, care acum voiau să-l și cumpere. Așa că iertă reacția celui alt care nu se mai abținea înjurându-l de-a dreptul și spunându-i pe șleau.

-Ești un tâmpit!

Și, fiindcă-i era prieten - ba, chiar prieten care se sacrificase preluând acel tronson de televiziune când el îl părăsise mai mult ca să facă pe nebunul, cum recunoștea acum subliniind doar orgoliosul amănunt: „pe nebunul artistic, nu pe nebunul inconștient” - îl luă pe după umeri întinzând spre statura lui scundă brațul său osos și încercă să-l îmbune:

-Da, sunt un tâmpit; dar unul care dă o bere!... Hai, c-o să-ți spun eu de ce m-ai făcut vesel!...

În sinea sa însă se-ntreba dacă merita să se veselească numai pentru faptul că dădea o asemenea lecție de refuz, nu omulețului cu ochi bine deschiși și bine intenționat în afacerile sale, ci ăluia care, din urmăritorul ce-i sufla în ceafă, devenea acum agresorul său, voind de-a dreptul – uite poveste! - să-l cumpere. Și, gândindu-se la asta, îl apucau din nou furiile abținându-se cu greu să nu strige:

-Tot te strâng eu, bă, de gât; oricât de Big Brother ai vrea tu să fii!

CAPITOLUL ȘASE

Era bodega lor preferată, la care veneau cândva, în timpul marilor filmări de odinioară. El o cultiva în continuare, dar selectiv față de alte categorii de clienți, precum îmbogățiii recentii pe care nu putea să-i sufere, doar cu vreo câțiva actori depășiți care-i rămăseseră prieteni de pe vremea când îi făcea frumoși și monumetali în filmele patriotice, cu scriitorul care decăzuse fiindcă se specializase numai în scenariile unor asemenea filme și nu se mai pricepea la ciubucurile cu reclame ale televiziunilor de acum, alții câțiva la fel, sfidând lipsa de acces prin afirmația că ei nu se degradează, dar cam trăgând mâta de coadă, ca și cealaltă categorie, fie tot autori de pelicule sau interpreți de roluri serioase odinioară, fie versificatori și recitatori de versuri omagiale pentru „partidul părinte”, care sfidau astăzi cu câștigurile lor realizate prin compromisul de a face clipulețe și reclame laudând cele mai indezirabile produse... Și, din când în când, în fauna aceasta care era, totuși, a generației sale vârstnice și atât de convulsionate, studenții pe care-i aducea spre a cinsti vreo primă pe care le-o dădea rectoratul după încasarea anumitor comenzi prestate de clasa lui, din păcate tot pentru televiziuni. Dacă nu chiar pentru filmări și mai de belea, cum era cea în care se implicase acum, ajungând să tânjească alături de studentul său, dar fără știrea aceluia, după trupul drăcoasei și tentantei femeiuști care-și tot plimba nurii prin cadru trezindu-i tot felul de nostalgii; și, pesemne din acest motiv, ne mai suportând să privească binevoitor la mutrele îmbătrânite din jur, pe care le saluta cu ironia privirii agere din care-și făcuse artă și profesie:

-Salut tinereilor!... Că eu tot așa vă văd, ca pe vremuri!... Nu-i vina mea dacă la mesele astea ați îmbătrânit!... Zău; parcă nici nu v-ați ridicat de pe scaune; aici ați albit, aici ați chelit, aici v-ați schimbat dinții cu proteze!... Ha, ia uite-l și pe...

Prietenul său producătorul Smeureanu, care-l aștepta să-i salute pe toți fiindcă îl rugase dinainte să stea la o masă separată, se dezobișnuise de panopticul acestei boeme atât de contradictorii, în care el se simțea bine doar fiindcă putea să-și dea în continuare importanță. Cu toate că lucrase cu ei la filmele

de odinioară deprinzând latura financiară ca și cea boemă, se vedea că acum când, mărunțel cum era își juca modestul capital, nu mai avea timp de gargaragii. Hatârul acesta i-l făcea doar profesorului cu care afacerile sale aveau un interes recent apărut. Pentru că, dacă ar fi fost vorba de interese mai vechi, înghițise hapul și era sătul de această lume boemă, el fiind cel care-i atrăsese la începuturi să facă o mică televiziune dar, cum televiziunile se supuneau unor capitaluri, a rămas singur; ultimul dându-i lovitura chiar profesorul, care acceptase cândva să-i fie partener în producția asta banală și conformistă pentru micul ecran dar apoi, apucându-l hachițele de mare artist (pe care nu le avea de acum, fiindcă timid agresiv fusese toată viața, timiditatea producându-i o slăbiciune frivolă la femei și un mârâit ursuz la ștabii care dădeau indicații băgându-se în arta sa), a făcut acel scandal de demascare a „manelismului reprezentat de televiziune” lansând apelul pentru regruparea adevăraților artiști în jurul marelui ecran, apel pe care - la banii care se tocau pentru televiziunile ce aduceau profit, în loc să fie pierduți în experimente cinematografice - nu l-a luat nimeni în serios.

Așa că, Smeureanu care cunoștea locul, se arăta bucuros de amintiri, ba, într-un mod misterios, chiar dornic de confidențe cu vechiul său prieten; mai ales că, în ultima vreme, păstraseră acea oarecare supărare... Fiindcă, de când pe Ștefoiu-Mocirloaia îl apucase damblaua de a strâmba din nas la ceea ce numea „făcăturile neartistice cu ai căror bani vă prostituai”, relațiile lor se răciseră și, omul mărunțel, meticolos, corect, bine calculat, dar sentimental, declara că îi părea foarte rău... Îl bucura revenirea la localul lor de odinioară și se arăta bucuros de amintiri cu vechiul său prieten... Iar, ca și cum l-ar fi tatonat ciocnind paharele, încercând să se scuze adăuga chiar că, poate, i-ar fi trecut cu vederea asemenea mofturi; dar nu putuse ierta faptul că l-a părăsit abandonând acțiunile pe care le păstrau amandoi ca un mic tampon față de abuzurile celorlalți proprietari... Da, fiindcă el a făcut eforturi mari ca să recupereze de la speculatori o parte din aceste acțiuni dar, cum îi mărturisea acum cu un anume interes, n-a mai reușit să aibă cuvânt de spus în Consiliul de administrație, mulțumindu-se să rămână un

executant, avantajat doar de faptul că firma era foarte anonimă, iar pachetul majoritar nici nu se mai știa unde ajunsese, pesemne la niște politicieni, cum era acel bătrân senator cu apucături dictatoriale, care cumpăra orice îi dădea posibilitatea să se simtă stăpân manipulând media.

La rândul său, profesorul recunoscă că mofturile lui îi provocaseră aceluia necazuri și îi mulțumi pentru că, amic vechi fiindu-i și om sentimental, tocmai ca să nu rupă definitiv o prietenie atât de lungă, i-a făcut până la urmă hatârul cu emisiunea aceea inversă, în care înjurau televiziunea. La care, ca și cum erau acolo ca să se scuze unul pe altul, Smeureanu recunoscă că făcuse gestul acela nu numai din prietenie, ci sperând și el să scoată un ban măcar dintr-un asemenea demers contradictoriu. Așa că oferta de acum nu trebuia pierdută – încerca el să reajungă la miezul discuției și, când nu reușea din pricina grandomaniei celuilalt, căutând să-l înfricoșeze măcar cu exemplele pericolelor pe care le prezentau manipulatorii de genul senatorului care investea în ei, numai pentru a-și întări influențele politice. Asta, măcar, îi făcea să se simtă apropiați și să se bucure că s-au revăzut

În acest mod, gestul lor de a veni împreună la cârciuma din anii tineri, ca pe vremea când erau prieteni la cataramă, pe lângă scopul, evident în intențiile de producător ale lui Smeureanu, de a discuta despre dedesubturile cu care se complicase afacerea, căpăta în relațiile dintre ei amândoi și caracterul unei împăcări... Dar o împăcare ale cărei rezultate se defineau mai greu, punând la încercare eforturile bietului amic. Fiindcă profesorul era profesor, iar orgoliile lui asemănătoare cu umflarea eșarfelor pe care le purta, dorința de a afișa megaloman refuzul său la adresa lumii parvenite, nu-l lăsau pe acela să spună mare lucru din ce tot încerca.

-Hai mă, lasă că nu mă interesează ăștia care vor afaceri de televiziune! – se dădea mare profesorul, dar nu se mai abținu: Ba chiar mă deranjează dacă se tot bagă în sufletul meu!... Cine-o fi?

- Am impresia că e cineva care ne cunoaște mai de mult... O fi lucrat cu noi?... Și-o fi amintit de vreo coproducție, sau de prestările alea pe care le făceam când aveam cavalerie?

- Și ce cavalerie aveam!... Ce cai frumoși, că filmam și pentru westernuri și pentru filme cu lupte militare! – pufni înciudat pe cineva Ștefoiu-Mocirloaia – I-au vândut la salam escrocii, așa cum au vândut fabricile la fier vechi!...

Smeureanu suportă divagațiile despre filmările cu cavalerie de odinioară, ce deschideau apetitul de șpriț al celui care, inițial, îl invitase „la o bere”; dar la un moment dat încercă să readucă în discuție tristețea lui de om de afaceri care se știa limitat la un capital mic și depinzând de alți patroni nu prea generoși:

- Păi vezi, eu aș vrea să redresăm lucrurile, să reajungem în momente ca acelea; să producem noi măcar prestații parțiale; dar dacă tu îi sfidezi...

- Îi sfidez! – găsea el prilej să se dea mare, pentru ca până la urmă, cu expresia neâncrezătoare a nasului său căruia, de data asta, chiar că-i mirosea ceva suspect, să mărturisească – ei îmi dau semne, mă caută, se bagă-n sufletul meu și, tocmai de aia, eu de-al dracului nu le dau nici o atenție!...

- Crezi că pedepsești pe altcineva decât pe tine?

- Pedepsesc; da, pedepsesc fiindcă-i simt că sunt din ăștia cu bani care cred că pot să cumpere orice. Ei bine, te rog spune-le: Ștefoiu-Mocirloaia nu-i de vânzare!...

Obișnuit să privească în sus, la cei mai înalți, dar mai puțin înțelepți decât el, cu ochii săi ce nu ascundeau deloc echilibrul unor calcule, omul nu mai avu răbdare pentru gratuitatea gesturilor cu care Ștefoiu-Mocirloaia poza întotdeauna, mai mult în câte un personaj decât în propria-i persoană. Și, spre a pune punctul pe i, îi aminti cu modestă imputare:

-Măi băiete, hai să lăsăm fleacurile; doar ți-am spus de la început cinstit: Dacă ce-am primit eu nu e o provocare sau o manevră de a ta, ca să te poți lăuda, atunci ai un fan!

- Dar ce-ai primit că e așa de important și mă bănuiești atât de ticălos?!

- Cineva se oferă să cumpere acțiunile pe care le-ai avut tu; dar nu pentru el, ci ca să fie înscrise din nou pe numele tău!

- E nebun! – reacționează profesorul exact cum trebuia, pentru ca celălalt să fie cât se poate de sincer:

- Tocmai de asta am bănuț că poate fi vorba de tine. Tu ești nebunul care crede că rupe inima târgului cu arta lui!

Asta îl înfurie îndeajuns ca să nu mai divagheze și să se arate răzbunat, vorbind cu cea mai apăsată satisfacție de artist impus și recunoscut:

-Ei bine, află că bănuiala ta e o tâmpenie! Îți jur că nu e o manevră de-a mea!... Sunt oameni care mă recunosc, mă admiră!...

- Cu atât mai bine! – prinse și acela curaj – Atunci, hai să profităm, să nu scăpăm ocazia!...

Însă, de la înălțimea don-quihoțeștilor sale pretenții, înfoindu-și eșarfa care-i ieșea de sub gulerul cămășii, dar schimbându-se răutăcios la față, Ștefoiu-Mocirloaia făcu un gest care-i arăta întreaga imaginară îngânfare într-un duel inexistent.

-Nu... – începu el să zică făcându-l pe omul normal și lucid din fața sa să nu se mai abțină, să sară, să-l oblige să tacă, să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Smeureanu îl cunoștea cum juca teatru împotriva propriilor sale interese și trebuia să-l aducă cu picioarele pe pământ înainte de a rosti vreo declarație pe care, acea megalomanie să-l oblige apoi să nu și-o mai retragă; să țină de ea cu dinții, să se opună oricărei rațiuni de afaceri, cum îl împingea copilăreasca înfatuare cu care se mint artiștii; așa că îl făcu să tacă spunându-i repede și cu toată sinceritatea:

-Te rog să mă iei în serios! Uite, ți-am spus că m-am gândit și nu-mi pasă: N-ai decât să fii tu, chiar tu, în spatele acestei afaceri... Eu, care nu stau prea bine financiar, recunosc că am nevoie de o asemenea afacere...

- Dar nu sunt eu! – reuși să strige profesorul.

- Nu mă interesează dacă ești sau nu ești – strigă și celălalt – Nu te întreb de unde ai banii; nu te întreb dacă ai pe cineva în spate...

- Nu am bani; nu am pe nimeni în spate! – se mândri el ca un vagabond sărac și demn, în tăcerea care urmă strigătelor.

- Poate că nu știi; poate că ai pe cineva în spate, fără să știi! – insistă Smeureanu în speranțele sale, parcă provocându-l să se gândească mai bine.

Iar insistența asta, rugămintea asta de a-și aminti dacă nu cumva avea pe cineva, îl făcu pe Ștefoiu-Mocirloaia să-și dea seama de exact ce-l enervase mai mult în ultima vreme:

- În spate?!... Da, am pe cineva în spate! – răspunse el rău.

- Cu atât mai bine; să fii sănătos!... Pe mine mă interesează afacerea!

Omul vorbea plin de speranță; dar, tocmai când se credea mai înțeles de vechiul său prieten prin faptul că i se dovedea atât de sincer, cerând și din partea lui aceeași sinceritate ca să poată pune la cale ceva profitabil, acela i-o trânti:

-Pe mine mă interesează să aflu cine-i nenorocitul ăsta pe care-l am în spate și care vrea să mă domine! - Și, apucându-l de revere pufni atât de sincer încât nu puteai să nu-l crezi:

- Spune-mi cine e, ca să-l omor!... O face pe Big-Brotherul cu mine!... Auzi: Vrea să-mi cumpere acțiuni!

- Da; vrea; am oferta... – mai răsună în glasul omulețului o urmă de speranță.

- Păi spune-mi cine e ca să-l omor!... De mai mult timp îl simt cum îmi dă târcoale! – îi spulberă el și această urmă – Mi se înscenează ceva, înțelegi tu?! - și, bând apăsător și lung amenințarea: Dacă nu spui tot ce știi...

Încet, convins acum că, așa cum i se confirma încă o dată, nu va avea nici un câștig cu unul ca el, Smeureanu scoase hârtia cu care venise de prima dată, jurând la rându-i:

-Pe cuvânt de onoare că nu știu mai mult decât atâta. E un birou de avocați prin care tratează și mi-au comunicat că păstrează întreaga confidențialitate a ofertantului.

- Confidențialitate?! – pufni profesorul convingându-se că n-avea cum să nu-l creadă; și-l luă martor: Păi vezi? Ți-am spus eu că-mi suflă-n ceafă, mă spionează, e cineva care...

- Îmi pare rău că nu te pot ajuta cu mai mult! – îi spuse acela sincer întristat. Și pentru sine, dar și înțelegând situația.

Dar caracterul incendiar al lui Ștefioiu-Mocirloaia reacționează cu totul invers, ca și cum ar fi fost de datoria sa să-și consoleze vechiul prieten:

-Nu trebuie să-ți pară rău!... Îi sfidăm, le arătăm că nu ne interesează. Televiziunea e un lucru mort, iar ei nu mă pot tenta pe mine cu așa ceva... Eu...

Bietul om micuț, producător și fost prieten, care spera să facă o afacere cu unul ca el, nu mai reuși să scoată vreun cuvânt. Debitul verbal al profesorului încurajat cu sprijinuri

aducea atâtea argumente, că nimeni nu-i mai putea face față. Și, chiar dacă i-ar fi putut face, nu mai avea rost. Avea un întreg curs prin care desființa televiziunea și nu se sfia deloc să se dea mare față de vechiul său prieten, mai ales că palma pe care o dădea nu-i era adresată aceluia, ci Big-Brotherului din umbră, care trebuia lecuit să mai vrea să-l manipuleze. Așa că tăcea, îl asculta incapabil de replică la fel cum își dădea seama că era și incapabil de a-l atrage pe profesor în vreo asemenea afacere, lăsându-se chiar căinat:

-Tu stai ca șobolanu acolo, douăzeci de ore pe zi în televiziunea aia împuțită și nu știi!... – îi spunea arătând mica grădină primitoare – Gata, s-a depășit momentul; la generația tânără nu mai ține!... Eu vin aici mereu cu studenții mei, tocmai pentru că ducem discuții libere despre revenirea la marele ecran... Norocul tău că ai fost bun om de producție și acolo; o să te poți redresa lucrând din nou pentru marele film; dar alții, toțiăștia care se dau azi drept mari vedete și nu știu decât căcățișurile televiziunii?... Ehe, vor trebui să se recalifice!... Ai răbdare, în curând vin studenții mei și ai să-i vezi cum gândesc!...

Exagera doar pe jumătate, pentru că acela, într-adevăr, era localul la care, suflet bun în fondul lui, îi cinstea din când în când pe studenți. Dar nu așa cum se lăuda: Că ei ar veni din frondă față de superficialitățile televiziunii. Ei veneau fiindu-i încă ascultători, până când își vor fi luat zborul. Și, bine înțeles că, putându-le spune orice, el profita oricând de ocazie spre a aborda subiectul preferat invectivelor sale. Avea cincisprezece în clasă, dar cum unii alergau între servicii și facultate, nu reușea să strângă mai mulți de nouă-zece; destui dintre aceștia mai mult pe fugă fiindcă, după ce beau berea, mulțumeau politicos și plecau. Așa că, deseori la asemenea perorații, și cu trei-patru dintre cei mai fideli ucenici, care-i dădeau dreptate, plus mai adunându-se câțiva dintre vechii companioni care, deseori, nu că nu-i dădeau dreptate, dar îi și combăteau ideile contrazicându-l și făcându-l să se încingă, el îl asigura acum pe Smeureanu că tot se simțea mai bine decât vorbind de unul singur în cabina de emisie: Către cine vorbești, la televiziune? Către niște reflectoare față de care trebuie să mimezi gesturi și sentimente circumstanțiale, doar în speranța că ar exista vreun

tâmpit de telespectator pe lumea asta, care să se uite la sticla pe care tu deschizi gura și să rămână interesat, fără a butona căutând alte programe... – Așa suna concluzia în adevărul căreia, atât de inspirat încât vorbea numai el, profesorul încerca să-l convingă să creadă tocmai pe amicul său care din asta trăia.

Iar, când câțiva studenți începură să apară, ambalat în discursul său, chiar luă drept politețe faptul că ei se arătau afabili și emoționați aflând că prietenul lui era acel nume cunoscut dintre oamenii patronilor de televiziuni, ei fiind nu numai încântați a-l cunoaște, dar chiar, când discuția se mai încinse, nemairămânând deloc respectuoși cu ce spunea maestrul. Ba, de-a dreptul neglijându-l pe el, pentru atenția pe care se simțeau datori să o acorde unuia care mâine-poimâine i-ar putea angaja. Dându-și seama de asta - de faptul că, în loc să caște gura la perorația pe care el nu numai că și-o începuse, dar i-o știau prea bine pentru că, pe buzele lui era aproape permanentă - studenții răspundeau interesați întrebărilor lui Smeureanu și-i puneau ei întrebări în legătură cu anumite amănunte specifice televiziunii sau modului cum îți puteai întemeia prin ea un rost, lui Ștefoiu-Mocirloaia nu i-a mai rămas decât să bea. Așa că la ora închiderii era tot acolo, dar cu alți perteneri de masă. Mai greu de descifrat în încheșoșarea privirilor dar, pesemne, care-i dădeau dreptate, pentru că el nu divaga deloc de la subiectul cruciadei sale...

A doua zi, pe lângă capul mare și greu cu care s-a trezit în eforturile de a și-l desprinde de pe pernă, mai găsi în cutia de scrisori și un plic în care era un fel de cartelă de hard, un card de memorie pe care cineva trasase cu markerul conturul acelei floricele cam pătrate, asociată de obicei, cu buzele roșii ce-o sărutau.

Ce să facă?!... Asta era menirea lui: Să stea, să se holbeze la filmările altora și să-și dea cu părerea!... Așa că a început să privească înainte de a-și da seama că, de fapt, începuse să se privească. Pentru că personajul filmat era chiar el. Cu strălucirea aceea a privirilor fascinate de propriile-i idei când devenea persuasiv sub influența unei băuturi care-l cucerea și-i dădea avânt în inspirația artistică, dar din unghiuri proaste, furate, improvizate, care nu întotdeauna îl avantajau.

Aprecierea asta, însă, o făcu doar pentru o clipă, fiindcă rușinea pentru starea amețită în care arăta îl podidi ne mai lăsându-i liniștea de a-și face observațiile tehnice de specialitate cu care instinctul său profesoral era obișnuit. Nu-i mai ardea s-o facă pe profesorul când imaginea îl arăta descheiat la mai mulți nasturi decât își permitea de obicei, cu eșarfa deznodată atârând într-o parte și colțul acela de frizură răsucit savant ca să punteze fruntea gânditoare, căzut de-a dreptul, parcă special pentru a-i arăta obrazul îmbătrânit, cu piele ridată care nu mai exprima bărbăție... Da, pielea înfățișării lui virile de altă dată se scofâlcise și nu mai exprima bărbăție ci, cel mult, începuturile resemnării de bărbat... Și, cum naiba, tocmai trăsătura asta i se sublinia, văzându-se mai bine și fiind surprinsă mai în amănuntul ridurilor alternând cu părți adipoase, de acel obiectiv ținut ascuns, cât mai fix pe chipul lui care se mișca dezvăluind defectele vârstei?!... Era un obiectiv, nenorocit, care filma alandala; că nu i-ar fi dat nici nota doi dacă i s-ar fi prezentat așa ceva la un examen!... Așa își spunea el cu ciudă pentru filmarea aia proastă; dar o ciudă disimulată, fiindcă nu știa dacă era adresată neîndemânării tehnice, sau calităților de focalizare ale noilor lentile produse, ce se concentraseră tocmai pe asemenea detalii ale degradării lui bărbătești.

Degradare care se vedea că-l obsedează dând vina pe femei și numai pe ele; ba chiar ridicând în slavă potența bărbatului... Făcea asta ținând lecția din care i se oferea o probă filmată, unui public care din când în când râdea, dar nu știa dacă râdea la spusele lui sau râdea chiar de el. Ținându-și lecția acolo, în cârciuma unde, conform năravului, el rămăsese ultimul schimbând mai multe rânduri de parteneri. O lecție despre acele defecte ale femeii care puteau să facă un bărbat a nu mai fi bărbat.

De unde o fi pornit, nu-și dădea seama, adică de la ce fel de amănunt sau informație; dar asociația de idei era, în orice caz, direcționată pe cealaltă obsesie a lui, cea cu televiziunea. Fiindcă filmarea începea chiar cu cele ce-i spusese el lui Smeureanu mai înainte de venirea studenților: „...Către cine vorbești, la televiziune? Către niște reflectoare față de care trebuie să mimezi gesturi și sentimente circumstanțiale, doar în speranța că ar exista vreun tâmpit de telespectator...”... Dar aia

era doar ca o probă făcută de camera ascunsă care-l spiona, fiindcă declanșarea următoare avea loc mult mai târziu, ca și cum spionul făcuse o pauză, ca să-l lase să bea spre a-l surprinde în postură mai avansată, când nu mai era atent la ținută, iar obrazul i se scofâlcea de dispreț pentru celaltă categorie de dezamăgiri: Cele pe care ți le produc femeile trecute, femeile care, prin lipsa de nuri a trupurilor îmbătrânite, te duc la gândul că nici tu nu mai ești bărbat!... Așa că, afirmațiile lui profesoriale despre „mimarea unor gesturi și sentimente circumstanțiale” în fața reflectoarelor care te opresc să vezi sau să simți dacă ai sau nu spectatori, ajungeau acum la alt fel de mimări: acelea când te faci a trăi actul sexual doar pentru a-ți amăgi partenerul de pat. Fapt care (ca de obicei la chef, pesemne că știa asta porcul care-l filmase), îl făcea vehement și laudându-se, dar și din indignare pentru ceea ce ar fi putut să-i rușineze laudăroșenia:

-Eu, și prin zodie și prin potență, sunt gata să sâr pe orice femeie!... Dar s-o simt că mai e cât de cât femeie!... Trupurile femeilor mă cheamă și mă-ndeamnă și-mi dau tinerete - se lauda el, ca un biet șprițar visător ce era, pentru a-și găsi justificare la tot ce se temea: Sâr pe ele imediat!... Dar nu vreau să sâr într-un hârdău de cosmetice!... Astea, babele astea americanizate care nu mai au rușine în sexualitatea lor și se cosmetizează crezându-se standardizate ca femeii care ți-ar putea face o plăcere, dar în natura lor sunt vlăguite făcându-ne să simțim că nu mai au de dat nimic!... Aceste pacoste bătrâne care vor să se confrunte cu potența noastră, trebuie refuzate categoric!... Astea sunt moartea bărbăției și inhibarea bărbatului! – proclama el spre a conchide triumfător: Pentru că virilitatea noastră, domnilor, se trezește oricând dacă simțim animalul cu căldurile lui; dar se moaie, cum să nu se moaie, când simte sub el numai cosmetice, și vopsele de păr, și exerciții de fitness!?... Domnilor, v-am spus: eu sunt sclavul femeilor, eu nu refuz nici cel mai mic zâmbet prin care mă-ndeamnă vreuna. Dar nu mai vreau dezamăgiri!...Urâsc babele astea care cred că standardizarea modernă le poate aduce vârsta la un numitor comun și, în loc de a se retrage ca bunicuțe sau de a se duce la mănăstire, umblă după noi anihilându-ne poftele!...

Asta e decăderea pentru bărbat, domnilor; andropauza nu există. Există numai aceste bătrâne care ne-o produc, prin menopauza lor nesatisfăcută!...

Asta era un fel de al doilea citat din înțelepciunile prin care se manifestase el în mod public cu o noapte în urmă. Fiindcă filmarea transmisă prin acel card de memorie părea a fi formată doar din niște extrase pe care le montase cineva care voia să-l aibă la mână arătându-i doar mostre din situațiile în care-l surprinsese, sau din secretele pe care el și le devoalase la beție. Un fel de citate prin care-i atrăgea atenția că, de fapt, fiind pe urmele lui cu această cameră-spion, îl putea avea la mână nu numai cu hachițele lui de artsit care îmbătrânea și de fost june prim care-și pune problema dacă mai face față ci, poate, și cu lucruri mai compromițătoare: „Ai grijă profesore; ai grijă maestre Ștefoiu-Mocirloaia: Nu te da așa mare și nu ne sfida că...!”... Era un avertisment pe care mintea lui, pe deasupra fiind și mahmură, îl amplifică; așa că se cam rușina văzându-se în filmările acelea perorând cu încâpățănare bețivă:

-Femeia după patruzeci de ani... ce zic eu patruzeci? Chiar treizecișicinci, treizeciși opt, hai!... Să se ducă la mănăstire sau să se retragă la țară crescând găini și nepoți!... Că eu vreau să călăresc un trup fierbinte, nu reumatisme; vreau să-mi plimb buzele pe piele catifelată, nu pe cosmetice franțuzești, vreau să-mi lipesc obrazul de unul tânăr, nu de liftinguri!... Da, o să vă arăt eu o filmare adevărată, cu un asemenea trup; studenții mei au deprins de la mine să pună în valoare asemenea frumuseți și... și... Da, vă pot arăta, nu spun mai mult acuma, dar nici nu vreau să mai aud de babele care mă fac să nu mă mai simt bărbat!...

Pentru ca logica sa, o logică subterană care-i structura cât de cât divagațiile de băutor inspirat, să-l conducă cine știe când la legătura dintre cele două subiecte care-l obsedau, făcându-l să proclame cu răutate, ceea ce-i accentua îmbătrânirea ridurilor de pe obraz și de pe buza superioară, ne lăsându-i nici o șansă a vreunui retuș, sau machiaj, sau iluminare, cum era el meșter în a-și salva interpreții filmelor. El, maestrul filmării machiajelor, fusese filmat demachiat. El nu avea norocul de a fi sub propria-i mână exigentă, așa că trebuia să-și suporte devoalarea și a hachițelor, și a aspectelor neplăcute ale vârstei:

- ... Cosmetice?... Eu fac de-o viață meseria asta și știu ce e machiajul!... Asta merge numai în film!... Femeia bătrână care, prin cosmetice, crede că o poate face pe fetița și televiziunea superficială care limitează și degradează lecțiile de cultură, sunt cele două rele ale acestei epoci care se pretinde modernă, domnilor!... Lucrurile trebuie luate în piept, bărbătește, dacă vrem să ne redresăm!...

- Să ne redresăm ca bărbați sau să ne redresăm cultural? – întreba cineva din afara cadrului întreținând râsetele celorlalți.

- Să ne redresăm cultural iubind femeii tinere! – se ambiționa el să răspundă chiar dacă n-o nimerea din punct de vedere logic; și sfida replici de genul:

- Păi dacă sunt tinere sunt mai puțin culte; asta-i dilema!

- Dacă sunt tinere ne plac; iar dacă ne plac, bărbăția noastră intră în acțiune! – proclama el și pofticios și sigur pe sine, mai ales că avea la îndemână cel mai bun exemplu negativ: Altfel, faci amor în abstract, exact cum la televizor vorbești unui microfon și unor reflectoare!... Da; nu râdeți, domnilor!

... O ultimă secvență, distanțată și ea de celelalte, îl surprindea într-o expresivă întristare romantică, ținându-și fața-n palme și parcă recitând împiedicat ceva... despre o femeie tânără la care el râvnea, despre o Bombiță care exploda și despre o afacere dubioasă cu niște focoașe pe care el amenința că o va da în vileag, dar nu putea fiindcă trebuia să facă un gest cavaleresc s-o salveze pe femeiușca aceea frumoasă despre care tot vorbea, salvare care-l înfuria pentru că îi avantaja pe niște escroci care-l urmăreau, care-și permiteau să intre-n intimitățile lui și cu care tare ar fi dat de pământ dar îi era teamă să nu explodeze o bombiță; acea Bombiță despre care vorbea tot mai incoerent, bâlbâindu-se și punându-și întrebări neînțelese... Singurul lucru înțeles fiind amenințarea pe care o rostea cu buze crispate și ochi îmbătrâniți de furie, spre un Big-Brother care săruta o floare sau îl săruta cu o floare, sau punea o floare să-l sărute, cam așa ceva... Un Big-Brother pe care se va răzbuna fiindcă îl ținea departe de Bombița care ar fi trebuit să explodeze în brațele lui... Dar și aceasta era o amenințare incoerentă, din care nu puteai pricepe prea mare lucru dacă nu erai în pielea sa, de om care, înțelegând anumite sensuri, se

rușinează pentru sine sau pentru prestigiul său; sau, poate, de teama că, dacă l-ar fi înțeles cineva, s-ar fi făcut și mai de rușine decât cu bețivăneala agresivă de care dădea dovadă sufletul lui de artist dăruit unor asemenea zbuciumări.

CAPITOLUL SAPTE

-De unde și până unde Bulgaria? Se pricep Bulgarii la focoase mai mult decât noi?... Au mai multă experiență, sau mai performantă tehnică în materie de focoase?...

- Sau, măcar, sunt bulgăroaicele mai focoase decât ale noastre?!

Unul dintre gazetari încercă astfel un joc de cuvinte care nu produse prea mult haz fiindcă, incitați de întrebarea care nu primea răspuns, oamenii chiar începuseră să-și pună problema cu seriozitate. Până când, pe firul logic, un alt glas exclamă:

-Sau ați ales Bulgaria fiind evident că nu doar până la graniță se îndrepta trenul, în vreme ce destinația lui, ehe, putea să fie cine știe unde, la dracu-n praznic?!

- Exact! – se luminează încă unul – Trecea granița și ajungea cine știe unde, la ce baiaram!

- Domnilor – sări ca ars vicepreședintele – nu poate fi vorba de nici un baiaram; v –am citit clar! - Și, atent, crispat, jurat să nu-și mai permită vreo reacție subiectivă, flutură foaia de pe care citise, extrăgând și subliniind: „ieșire temporară din țară”... Deci forme de export temporar, ca pentru orice utilaj care se-ntoarce înapoi.

- Ehe; parcă formele astea nu pot fi o mănărie!

- Mănărie? Ce cuvânt e ăsta „mănărie”?!... :Și, apoi, se zice „mănărie, sau „mânărie”?

- Indiferent. E un termen nou și încă n-a fost studiat pentru dicționar –spuse unul cu cunoștințe lingvistice.

Iar vicepreședintelui care, până la a-și descoperi demagogia necesară în cariera politică fusese profesor navetist la țară, convenindu-i ca disputa să fie de natură filologică, îi căzu asta foarte bine:

-E un neologism, deci?... Ia să vedem noi din ce limbă vine: Mănărie... Ca și „Nasulie”, „Paranghelie”... ca și... Dar e posibil să nu fie neologism, ci expresie argotică... – trase el de timp - și atunci nu vine dintr-o altă limbă, ci dintr-un alt mediu...

-Mediu intelectual, nu? - îl luă din nou glumețul peste picior fără să știe că-i făcea jocul.

- Intelectual, de ce nu?!... Fiecare mediu are nivelul său intelectual.

- Mai brunet sau mai blond, nu?

- Stimată domn, eu nu mă refer la rasă – găsi vicepreședintele o nouă pistă de divagație.

Spre aprobarea Bombei sexi (când se supăra pe ea, profesorul n-o mai mângăia cu diminutive, ci filosea denumirea inconștient brutală a studentului) care, împărțind zâmbete ce spuneau „vedeți, vedeți, suntem deschiși la toate întrebările”, îl privea admirativ pe vicepreședinte... Dar, în legătură cu această admirație, profesorul avea să afle mai târziu, mult mai târziu, că admiratoarea și cu acela formau împreună cu președintele un fel de menage en trois, uneori fiind acceptat un al patrulea, chiar un al cincilea, după cum cereau interesele firmelor private la care ei erau acționari valorificând facilitățile pe care le aveau prin asemenea funcții ce le ocupau în instituții și companii ale sistemului de stat. În aceste condiții, un zâmbet promițător sau o mângâiere cu înțeles venită din partea Bombei sexi, putea garanta chiar un procent mai mare decât rata inflației, indicele down jones sau coeficientul de risc maxim care se aplica doar la tranzacțiile speciale între favoriți. Doar nu degeaba făcuseră ei toate eforturile ca s-o trimită la acele superselece și ultra restrictive cursuri de pe Coasta de Est, acolo unde erau concentrate toate metodele secrete de conquistatorie ale marilor capitaluri!... Așa că, încurajat de aprobarea admirativă a celei cu care se încurcase încă de când îi era elevă, el făcând naveta, iar ea luându-l uneori în mașinile elegante ce veneau să o preia pentru anumite petreceri private ale unor granguri serviți prin patroana unui fost local de perdiție ajuns în pretențiosul limbaj esopic al comerțului contemporan club privat, el continuă pe această temă:

-... Democrația nu ne permite considerente de rasă fiindcă delincvența este egală în fața legii... Noi ne referim aici la un caz de delincvență care s-a produs, indiferent de originea infractorilor...

- Păi, de asta am întrebat eu de jandarmi, domnule vicepreședinte, fiindcă și dacă-i țigan, și dacă-i jandarm, hoțul tot hoț este și trebuie anchetat! – i-o trânti cel de mai înainte stricându-i construcția logică, făcându-l să ezite, să bâjbâie și să piardă în fața celui care-l pândea cu întrebarea esențială:

- Ia mai lăsați, domnilor!... Întrebarea este: Unde sunt fabricate și unde sunt, ehe, unde sunt valorificate aceste focoase?!

- Nu văd ce legătură are una cu alta, se crispă vicepreședintele.

- Bine; reformulez. – folosi acela replica din filmele cu avocați – Aceste focoase se fabrică la noi?

- Cred că da. De ce nu s-ar fabrica? Avem o industrie omologată; nu e nimic netransparent.

- Deci de fabricat putem să le fabricăm, dar de reparat nu putem să le reparăm.

- Cine a spus asta?

- Dumneavoastră. Sau cei care-ntr-adevăr le-au trimis pentru reparații la bulgari.

- Și, ce insinuați prin asta? - ținu el piept cerând tacit aprobarea femeii.

- Nu insinuez, ci doar bănuiesc.

- Ce anume?

- Că transportul putea să nu fie pentru reparat, ci pentru folosit.

- Domnilor, noi vorbim despre furtul focoaselor, nu despre alte operațiuni. Are chiar atât de mare relevanță faptul că...

- ...Că destinația era alta decât Bulgaria iar motivul era altul decât reparațiile!

- Speculații, domnule; de asta nu are credibilitate presa, fiindcă faceți asemenea speculații! Ce relevanță are?

- Păi una e să le trimiți în Bulgaria și alta e să le trimiți în cine știe ce pustiu, la cine știe ce turbane!

- Ce mai contează asta dacă tot au fost furate? Noi anchetăm furtul, domnilor!

Dar pledoaria nu-i mai reușea. Iarăși călcase greșit provocându-i. Se vedea asta și-n portretul lui și-n mișcarea celorlalți din cadru. Iar reacția nu întârzie:

-Spuneti, domnule, ce e cu focoasele astea, de unde provin, unde se duceau!

- Se duceau la reparat în Bulgaria. S-a comunicat explicit lucrul acesta.

- La ce uzină?

- Vă vom comunica lucrul acest de cum îl vom afla – veni răspunsul după un schimb de priviri semnificative cu tânăra și atracțioasa femeie.

- Să aduceți atunci date și despre marea specializare a bulgarilor în reparat focoase! – i-o trânti cel care nu arăta atât curiozitate cât contrariere.

- Vom aduce.

- Chiar credeți că sunt?

- Sunt.O spune comunicatul; de ce n-ar fi?...

- Bulgarii!

- Da, bulgarii!

- Sunt ei specialiști în focoase?

- Sunt. De ce n-ar fi?!... Așa cum sunt specialiști în tutun, în cojoace și în brânză, pot fi și în focoase.

- Înseamnă că industria noastră de specialitate apelează de multă vreme la ei.

- Desigur!... Ăăă... am vrut să spun „pesemne”.

- Deci retractați.

- Nu retractez nimic.

- Nimic?... Perfect! Înseamnă că răspunsul e „desigur” și putem să strigăm „trăiască industria bulgărească de focoase!”... Putem să strigăm, domnule vicepreședinte?

- Domnilor, haideți să lăsăm copilăriile!... De ce e nevoie să strigați?

- Pentru că suntem presă și ăsta-i rostul nostru. Din asta ne câștigăm pâinea!

- Are dreptate, domnule vicepreședinte: Da, dati-ne dumneavoastră declarația asta cu marea specialitate a bulgarilor în reparat focoase, apoi noi le propunem să facem o campanie

de presă și le luăm bani pentru publicitate: Industria bulgară și marea ei specialitate în focoase!

- Exact. Vă dăm și dumneavoastră procentul... nu, nu ca șpagă; legal: ca lobby!

- Domnilor!... Doamnelor și domnilor... Vă rog, doamnelor și domnilor, vă rog!... Vă rog respectuos să luați notă de faptul că în comunicatul nostru, făcut cât se poate de punctual, nu se spune nicăieri că bulgarii ar fi cei mai mari specialiști în repararea focoaselor...

- Atunci ce căutau focoasele noastre la ei?

- Domnilor, industriile au multe căi de co-laborare, de cooperare, de parteneriat sau asociere. Posibil să fi fost vorba de un barter convenabil ambelor părți...

- Adică noi le dăm lor talibani, iar ei ne repară focoase!

- Nu le mai repară, domnilor și doamnelor; înțelegeți că focoasele au fost furate și pe noi ne preocupă recuperarea lor prin găsirea delincvenților. Asta e subiectul pe care îl dezbatem astăzi!

Dar degeaba striga și se precipita; chiar și pe chipul dulce al Bombei sexi se citea disprețul pentru neîndemânarea lui. Iar din sală, lovitura veni fără cruțare.

-Domnule vicepreședinte, ați spus că s-au furat optzeci de focoase.

- Circa.

- Circa optzeci de focoase – acceptă acela pentru ca să pună întrebarea cu și mai puternic accent: Dar restul?!... Dati-ne adresa fabricii unde ele trebuie să ajungă spre a fi reparate, noi verificăm acolo și nu mai întrebăm nimic; nici măcar de ce a trebuit să fie reparate... – pentru ca deodată să o întoarcă amenințător: Cu toate că și asta este o întrebare care poate conduce la multe necunoscute.

- Necunoscute?... Ce fel de necunoscute?! – își pierdu vicepreședinte cumpătul țipând – Ce fel de necunoscute?

- De exemplu: de unde am luat noi aceste focoase. Și de ce le-am luat dacă sunt stricate?... Sau, nu cumva, noi facem doar hârțile certificând că ele sunt stricate, punem eticheta noastră și facilităm altora trecerea pe la noi spre Bulgaria și din Bulgaria cine știe unde, a acestui tren cu focoase?!

- Cred că ați văzut prea multe filme polițiste, sau de spionaj! – își consumă vicepreședintele și această replică pe care o ținea numai pentru cazuri grave, pregătindu-se, fie ce-o fi, să încheie conferința de presă. Când, mâna frumos cosmetizată a Bombei sexi îi strecură un bilețel dinainte, confirmând în același timp ceva pentru miniaturalul microfon care părea pe umărul ei o aluniță mângâiată de mișcarea părului.

Pesemne că de abia după ce va fi avut timp să-și dea seama cât de fierbinți erau aspirațiile studentului care urmărea prin obiectiv întreaga răsufare a făpturii ei dorite, profesorul avea să tragă concluziile sale tehnico-științifice despre ce înseamnă dragostea amplificată de obiectivele digitale. Pentru că, mângâindu-i degetele frumos alungite, unul dintre aceste obiective citea biletul. Cam strâmb, dar destul de lizibil:

„Zice s-o lungești. Se caută un acord cu o firmă bulgărească. Trage de timp.”...

CAPITOLUL OPT

Așa se încheia materialul filmat până atunci.

Ca profesionist care lucra cu ochii, concentrându-se pe meditația în legătură cu cele văzute, profesorul Ștefioiu-Mocirloaia și-i păstră închiși, ca și cum ar fi făcut economie de lumină în clipele când nu avea nevoie de imagine. Medita la cele văzute, așa cum făcea de obicei, ținându-i crispați pe studenții nerăbdători să-l vadă ridicând pleoapele ca să-i afle aprecierea din priviri.

De data aceasta, însă, meditația la cele văzute nu era tot una cu indicațiile tehnice și artistice pe care ar fi trebuit să le dea studentului, ci simțea cum și pe el îl atrage, îl fascinează, îl intrigă, misterul femeii catalogată drept bomba sexi. Iar, la un moment dat, când descise ochii, chiar se trezi exclamând:

-Ha!... Bombița... Apoi se corectă repede, ca și cum n-ar fi vrut să se devoaleze în fața studentului: „Bomba sexi și focoașele ei”!...

- Ar fi un titlu formidabil, domn profesor; dar credeți că-l acceptă?

Nu se gândește la asta, așa că-l privi la fel de straniu și pe naivul student sânguincios, parcă descoperindu-i unele amănunte care, până atunci, trecuseră neobservate.

-Îți place femeia, ești mort după ea; nu-i așa puștiule? – vorbi el cum nu vorbea de obicei, cu toate că obișnuia să fie intim cu studenții – simți cum te-ai considera mai bărbat dacă ți-ar da atenție una ca asta, nu?

- Ei, domn profesor, vrabia mălai visează! - răspunse băiatul cu tristețea existențială a celui care își și dorește ascensiunea, dar își și recunoaște condiția inferioară - Eu aș... - înghiți el în sec mofluz încercând a se autosfătui de bine – dar nu-mi permit să-mi fac visuri; e prietenoasă ea cu mine, da-mi spune tot „puștiule” așa cum îmi spuneți și dumneavoastră!

Fără a-și recunoaște slăbiciunea care-l împingea așa, deodată, să gândească mai mult decât trebuie la femeia din film, chiar refuzând să-și confirme faptul că imaginea ei, contururile trupului ei și mișcărilor ei îl intrigau într-un mod concupiscent, profesorul își dădu seama că îl încuraja așa cum s-ar fi încurajat pe sine și îi dădea speranțe așa cum și-ar fi dat sieși:

-Visurile ni le facem tocmai atunci când ni le putem permite mai puțin; că de aia-s visuri! Dar, dacă perseverăm, cine știe!... Îți spune ”puștiule, puștiule” iar tu pândești, pândești și, când prinzi ocazia, sări. Sări pe ea!... Da; să știi că femeile de genul ăsta prezintă surprize și nu e imposibil să le cadă cu tronc unul, tocmai pentru că-l consideră puști. Femeile au în instinctul lor ceva maternal, așa că...

Dar se opri deodată din raționamentul acesta devenind și el mofluz; fiindcă era un raționament care-l îndepărta pe el, maturul sau chiar vârstnicul profesor, de o asemenea șansă, cu toate că mai devreme, incitat de prezența ei atât de bine marcată în filmări, cert lucru că și-ar fi dorit s-o aibă; s-o dezgolească și s-o mângâie spunându-i „Bombița”... Tuși grav, ca și cum s-ar fi admonestat și se obligă la rigoarea rolului său:

-Oricum, ai filmat-o bine; ai filmat-o cu artă și pasiune; trebuie să ne gândim amănunțit cum folosim acest material și în alte lucrări decât treaba asta de strictă mărturie pe care o vor stabii... Da – se redresă el intrându-și tot mai mult în atribuții –

acuma, că s-a ivit problema asta că ei vor să facă echipă permanentă, tu ai să filmezi mult.

- Da, o să filmez; mă vor trimite chiar la halta Mocirloaia...
Domn profesor, tocmai asta voiam să spun: Mocirloaia înseamnă că e chiar...

- Notează întâi, ca să nu uităm lucrurile importante.

- Notez, domn profesor.

- Importantă este lucrarea ta, filmul tău care poate deveni chiar lucrare de diplomă. Nimic altceva nu e mai important. Ai înțeles? – întrebă el cu acea autoritate pedagogică prin care-i cerea să-și ia gândul de la orice altceva, chiar și de la frumoasa Bomba sexi.

Sau, poate că nu-i cerea băiatului; ci își cerea chiar sieși.

- Am înțeles și vă mulțumesc, domn profesor - ridică solemn băiatul recunoscătoare lui frunte bombată, atunci văzându-se cât era de înalt: Un găligan făcut parcă înadins ca un trepied care să țină aparatul de filmat cât mai sus, dându-i lărgime de cadru și vizibilitate spre a capta cele mai cuprinzătoare imagini – principiul dumneavoastră, domn profesor: „Servim beneficiarul cum vrea el, dar ne facem arta noastră cum știm mai bine”.

- Bine-nteles!... În vremurile astea nenorocite nici nu se poate altfel. Eu vă învăț în așa fel încât să puteți filma și la nunți, ca să câștigați o pâine, dar și pentru marile festivaluri internaționale ca să vă câștigați gloria... își devoală Ștefoiu-Mocirloaia latura sentimental-pedagogică, de data asta.

În vreme ce găliganul acela încă puber și cu părul țepos într-o elaborată răvășire de neglijență artistică înconjurând bombarea frontalului său fasonat ca la unii extraterestri, se gudura simțindu-i căldura sufletească.

- Vă mulțumesc; vă mulțumesc domn profesor; vă mulțumesc!

- Deci, pe lângă documentul vizual, prin care ei, fără să-i intereseze arta, își iau niște măsuri de precauție, tu trebuie să ai în cap și anumite direcții care să-ți folosească apoi la o lucrare artistică. Da, nu totdeauna ai șansa să ți se pună la dispoziție o echipă și utilaje suficiente.

- Asta mă gândeam și eu domn profesor: E o șansă; sunt fericit de șansa asta!

- Fericit nu-i deajuns; trebuie să fii lucid: Pe lângă filmările pentru ei, hai să le numim convențional „documente”, care rămân ca niște procese verbale, tu trebuie să-ți fixezi și o altă categorie de secvențe, alea pe care să le urmărești mai artistic, să revii asupra lor, să ai cât mai multe unghiuri diferite cu ele și mult material concomitent pentru a combina. Pe acestea le numim, tot convențional: „filmul paralel”... – îi sistematiză el profesional problema pentru ca entuziasmele puștiului să n-o ia razna; și insistă ca să-i intre-n cap: Astea sunt cele din care trebuie să iasă filmul tău de artă cu care să-ți dai examenul, să poți participa la festivaluri... să-ți faci drumul, adică... Un film scurt. De exemplu, frumusețile femeii ăsteia – spuse el pofticios amintindu-și – pe care tu i le descoperi, pot căpăta și mai multă grație dacă anșenezi cu o floare care se deschide... Pricepi?

Floarea se deschide ca și cum și-ar trezi din somn petalele transparente, iar ele dezvăluie, și mai transparente, frumusețile pe care se vede că tu le dorești la femeia asta... Floarea se deschide... tu dorești... petalele sunt transparente... Ea e și mai transparentă și se vede tot, tot... I se văd toate frumusețile, toate splendorile toate... Toate frumusețile-, ți-am spus, pe care le dorești la femeia asta!...

Se descoperi gemând de plăcerea cu care își descria propria viziune, sau propria atracție către subiectul filmului care, din păcate, nu era al lui, ci ale acelui lungan cu palme mari care transpirau de emoție. Și, ca și cum ar fi primit o asemenea palmă peste gură, se obligă să tacă. Să tacă spre a nu reajunge timidul penibil care în adolescență își făcea asemenea visuri de la distanță, că i-a trebuit multă, foarte multă vreme până când și-a inventat replicile alea de aluzivă șmecherie cu care, cabotin, încerca să facă față luându-le pe unele femei repede.

Pe unele!

Pentru că, uite, în fața uneia ca asta, redevenea timidul plin de jind și lipsit de replică.

CAPITOLUL NOUĂ

- Frumusețile pe care eu le doresc la femeia asta – bâlbâia uimit găliganul; uimit și recunoscător, parcă ne putându-se desprinde de idee: ...Frumuseți... pe care... le doresc...

- Păi, ce, nu le dorești?! – întrebă profesorul repede și autoritar ca să nu se demaște recunoscând că le-ar fi dorit și el, că și el, în sinea lui, bâlbâia același lucru: Frumuseți... da, dulci frumuseți... minunate frumuseți... ah ce frumuseți pe care le doresc!... - Și, spre a-și ascunde sentimentul de culpă proprie, repetă autoritar, ca și cum numai celălalt ar fi fost de vină: ...Ce, nu le dorești?!

Studentul părea a suferi crunt în neputința de a recunoaște și, concomitent, în cea de a nega. Iar până la urmă, prin gesturi din ce în ce mai puțin căutătoare, parcă în paralel cu modul cum își obstrucționa și profesorul recunoașterea tentației, se lăsa în voia inimii:

- Le doresc, domn profesor, ah!... Le doresc! – striga entuziast găliganul, spre a-și marca deodată căderea: Le doresc, fir-aș al dracu... – Pentru ca apoi să se deplângă singur: Că n-ajung eu vreodată să am parte!...

- Poate c-o să ai! – bâigui profesorul ca și cum s-ar fi încurajat pe sine însuși, cel care străduia să nu se trădeze a fi concomitent și asemănător în asemenea sentimente; fapt care-l făcu pe student aproape să plângă:

- Vă mulțumesc, domn profesor!... Îmi dați curaj.

- Îți dau curaj, ca să faci un film bun – spuse profesorul ceea ce nu credea nici el, doar pentru a sublinia interesul său strict didactic.

Și, tot temându-se că studentul i-ar putea bănui gândurile la fel de pofcioase în legătură cu bombița sexi, tuși grav uitându-se la acela într-un fel anume, care nu permitea nici un fel de comentariu.

Îi privi obrazul imberb, prelungit de tăierea perciunelui retezat total în stilul bizar al tursorii ce intriga generațiile vârstnice, buzele înroșite de emoția cu care mulțumea, nasul

puțin strâmbat, ca de la un pumn ce i-a lăsat o nară ceva mai mare, ceea ce-i sublinia puțină bărbăție mai reducându-i din aerul puber. Și-i cercetă ochii senini, creduli, larg deschiși din deformarea profesională a privirii prin obiectiv, ca și cum ar fi vrut să citească-n ei înțelegerea priorității raționamentelor pe care i le punea la dispoziție, mai presus de orice preocupare, chiar și cea legată de atracția bombei sexi. Dar, cum era o fire sinceră, profesorul constată și nu putu să nu-și spună că, dacă la băiat se putea vedea lucrul acesta, la el era invers: preocuparea creștea. Ca dovadă chiar faptul de a cerceta tocmai asta la studentul său. Așa că, din nou, o tăie scurt, ca și cum s-ar fi admonestat pe sine însuși:

- N-o să fixăm acuma care sunt toate aceste direcții. Procedăm așa: Îmi trimiți mereu, de câte ori ai un material cum a fost ăsta pe care l-am văzut azi și, după ce-l vizionez, alegem elementele pe care să insiști. Poate c-ai să dai de peisaje frumoase care, la subiectul pe care-l cer ăștia, nu interesează; poate dai de vreo tradiție a locului, sau a oamenilor, care iarăși, pe ei, nu-i interesează... Și, bine înțeles, frumusețile acestei femei, care sunt reale, meritând să le subliniezi... Îmi faci regulat câte o copie și mi-o aduci sau mi-o trimiți...

- Păi, domn profesor, mă gândeam că... dumneavoastră... halta Mocirloaia...

- Ei vezi, vezi... Și nu numai asta. Mie, și femeia pe care tu o numești „Bomba sexi” mi se pare de undeva cunoscută – nu se mai putu abține George Ștefoiu-Mocirloaia și se dădu pe mâna studentului său.

- Domn profesor!... Ce bucuros sunt, domn profesor că simțiți cum simt și eu!... Ce întâmplare fericită!... Știți, domn profesor, eu la început n-am îndrăznit; voiam să vă întreb, dar n-am îndrăznit.

- De ce n-ai îndrăznit?

- Puteați să vă supărați, domn profesor: Să leg numele dumneavoastră de halta unde ăștia au furat focoasele... Puteați să spuneți că vă impietez numele.

- Nu, mă băiatule, nu-mi impietezi nici un nume. Eu acolo m-am născut, de locurile alea sunt legat sentimental...

- Și sunt locuri frumoase, domn profesor?... O să vedeți cum o să le filmez și o să le pun în valoare frumusețea, domn profesor!

- Frumoase pe dracu!... Baltă și mocirlă și un fel de Bărăgan!

- Fiecare loc are frumusețile lui, domn profesor!... eu o să le descopăr; de dragul dumneavoastră o să le descopăr!

- Posibil. Nu zic nu. Dar frumusețea e subiectivă. Iar, de la o vârstă, ce-ai trăit în tinerețe e și mai subiectiv de frumos – spuse profesorul rămânând pe gânduri.

Dar, de fapt, nu rămânea pe gânduri, ci descifra ceva: Anumite trăsături, din anumite imagini i se conturau acum mai bine... Se clarificau, veneau lângă el și-l mângâiau și-i puneau altfel de întrebări... Însă îi fu din nou rușine să recunoască lucrul acesta, fapt pentru care și le alungă. Se obligă să le alunge cu un gest nebinevoitor care-l sperie pe student:

-V-am supărat cu ceva, domn profesor?... Vă rog să...

- Nu, de ce să mă superi?! – se feri el – N-ai cum să mă superi. Mă gândeam la... Vezi, acolo, la trei kilometri jumate... chiar trei kilometri trei sute de metri dacă mergi pe terasamentul căii ferate, e un oraș; nu prea grozav, dar unde mi-am trăit eu anii de liceu... Făceam până acolo douăzecișicinci-douăzecișiopt de minute; nici o dată peste treizeci... Eram cronometrat; purtam pantofi de tenis, cu talpa moale, așa că aveam grijă să nu calc pe piatra de la terasament care m-ar fi și înțepat, mi i-ar fi și stricat mai repede, așa că pășeam de pe traversă pe traversă, în ritm egal, parcă bățând tactul, așa cum îl bătea și locomotiva... Doamne, ce zdravăn și sportiv mă simțeam. Aș fi putut să fac drumul ăsta și de patru-cinci ori pe zi, dus și-ntors, că tata era cantonier și stăteam chiar lângă barieră, că nu era pe atunci haltă... Halta au făcut-o mai târziu; a fost un succes fiindcă trenul oprea de-a binelea, nu numai îl încetinea mecanicul ca să ne ia din mers!.. Ehe, am devenit boieri atunci: două trenuri pe zi și, numai între ele, mersul pe jos!... Pe urmă, s-a dus naibii totul. Am auzit că linia-i părăsită; cresc pe ea bălării și fură țigani fierul – continuă el în dulcea melancolie a amintirii...

Și ar fi continuat încă mult, dacă nu s-ar fi auzit un semnal în telefonul mobil al băiatului. Un semnal din acelea ridicole, cu frânturi de melodii, cum se amuză puștimea instalându-și-le.

-E telefonul tău, desigur, de ce nu răspunzi?

- Îmi permiteți! - exclamă politicianul băiat ca și cum ar fi spus „mulțumesc” și de-abia apoi își permise să deschidă telefonul; dar nu apucă să spună „da”, că sări deodată strigând fericit: Da șefa!... Sigur șefa!... Voi fi acolo, șefa!... Am grijă, șefa!... Să trăiți, șefa, să trăiiiți!... Era șefa; era șefa domn profesor! Șefa! Mergem acolo, la anchetă!... Mă iertați c-am strigat, domn profesor, dar mergem la anchetă în orașul despre care tocmai vorbeați. S-a obținut aprobarea să filmăm niște concluzii la anchetarea ceferiștilor și jandarmilor... Plecăm disde-dimineată, domn profesor. Merge și șefa, domn profesor!... Fiindcă, nu știu dacă v-am spus, domn profesor, dar Bomba sexi e șefa mea... Ei, e ea șefă mult mai mare; am văzut eu cum dirijează totul peste capul ălor; dar important este că e șefa mea!... Filmările, chiar că intră în departamentul ei, de vreme ce ea merge cu mine acolo, ca să ducă procurorilor aprobarea... Acolo, la biroul operațional al anchetei... Exact; exact orașul despre care vorbeați dumneavoastră, la trei kilometri și trei sute de metri de halta Mocirloaia!... De unde făceați exact douăzecișiopt de minute pe terasament, ferindu-vă tenișii și călcând numai pe traverse!...

CAPITOLUL DOISPREZECE

Din spița asta, a unor asemenea femei, făcea parte și ea, provocatoarea de zâzanii pentru unii, dar de visuri și aspirații pentru el, care-i făcuse acel portret de obsesia căruia nu mai putea scăpa. Fiindcă, pe lângă faptul că inima lui George Ștefoiu-Mocirloaia nu putea s-o uite pe cea fotografiată,

fotografia premiată cândva avea largă circulație. Publicitatea socialistă de stat preluase imaginea făcând-o să apară mereu în afișe și reclame, ceea ce, pentru majoritatea publicului chiar reușise s-o banalizeze. Nu însă pentru suferința din amintirile lui, cel care-o iubise real, cu împătrimirea ce-i descoperea și-i lumina toate frumusețile. Lucrase atât de mult asupra portretului ei, cultivase într-atâta imaginea în umbre și lumini, încât fotografia îi adusese acel mare premiu și deschiderea drumului spre consacrare în arta imaginii. Lucru important în destinul său, dar care care tot nu valora nici a suta parte, față de ce simțise când ea l-a sărutat văzându-și poza. L-a sărutat fugar, cam neatent, cu gândul la un cu totul alt bărbat pentru care ea se fotografiase tocmai ca să-i trimită dragostea din priviri acolo unde fugise de ea și să-i răscolească sentimentele așezându-i-le ca un pietroi pe inimă. Dar, pentru el, asta nu conta. Fapt era că, după trei ani de ignorare în care nici măcar nu știuse de existența lui timidă și admirativă cu care o urmărea de la distanță, femeia ajunsese a-i fi atât de aproape încât să-l sărute.

Ăsta a fost cel mai important și mai tulburător premiu pe care el, covârșitul de premii și onoruri, devenit maestru în imaginea de film, îl simte astfel și astăzi: Momentul în care l-a sărutat femeia aceea cu câțiva ani mai mare decât el...Cinci sau șase, adică fără prea mare importanță la maturitate, dar semnificativ față de modul cum fetele se maturizează mult mai repede și mult mai pregnant decât băieții de vârsta lor, atunci când ajung în brațele bărbaților maturi și devin doamne; în vreme ce ei, oricât s-ar zbungui cu femei mai tinere sau mai în vârstă, rămân numai flăcăi... Îl tulbură și acum amintirea modului cum ea l-a alintat și l-a sărutat văzând ce provocator portret îi făcuse. Și nu mai conta că ea făcuse asta imaginându-și cum vor tulbura nurei ei inima altui bărbat. A bărbatului pe care voia să-l chinuie, fiindcă scandalul provocat de alții îl obligase s-o părăsească. Ea, de asta l-a sărutat; adică nu l-a sărutat pe junele care tânjea după așa ceva, ci pe fotograf, mulțumindu-i, doar ca pentru un serviciu bine făcut... Dar pentru el, Dumnezeuule mare! – aceasta rămâne și acum amintirea celei mai mari fericiri pe care i-a putut-o aduce succesul artei sale.

Erau anii aceia când tot farmecul de odinioară al romanticelor mistere pe care le deținea mica localitate dispăruse din viața majorității locuitorilor, rămânând ca o inerție doar la tineretul care, ne apucând alte vremuri, își trăia bucuriile vârstei și ale petrecerilor de vacanță. Petreceri prin care tot mai sunt legați și tot mai vin acolo, la vechile amintiri din copilărie, până să-și ia definitiv zborul, sau să rămână definitiv în banalitățile care aveau să-i covârșescă odată cu vârsta, numai tinerețea fiind frumoasă oricum și oriunde

Mai ales când ajungi să te apropii de un asemenea ideal feminin despre care ai avut coștiința că nu-ți aparține; ba, din bârfele inerente, chiar că nu are cum aparține unuia singur. Tânăra femeie era frumoasă și triumfătoare prin modul cum înflorea, devenind o prezență tot mai pregnantă. Nu știa dacă era rudă directă cu înaintașele ei care creaseră legendă în acele locuri, sau, poate, chiar descendenta - fetița rămasă în urma dramei și având a fi crescută de bunică. Asemenea amănunte ar fi vrut să afle de abia acum, când aproape că nu mai avea de unde. Vremurile acelea erau ostile tradiției; tulburi, cu oameni fugiți, deposedați, strămutați, scoși din rosturile lor și înlocuiți cu venetici aduși pentru noile îndeletniciri în orașul devenit centru de raion sub guvernarea care-i tăiase toate elanurile comerciale, lăsându-l la fel de provincial dar făcând din el un fel de nod de comandă sub imperiul colectivizării forțate. Într-o asemenea atmosferă totalitară, lumea derutată nu mai era atentă cu legendele.

Fapt este că-ntr-o singură vară, într-o vacanță, în acea perioadă din an când se animă viața de stradă și parc, iar veseliiile ca și tainele de noapte prind farmecul de a se petrece-n aer liber, sub cerul cu stele, peisajul tinerilor gălăgioși și liberi de grija lecțiilor se schimbă, sau se îmbogățește cu figuri noi, ca o generație spontană, înflorită peste noapte dintre bobocii aceia ce se desfac eliberându-se de frunzele care țin strâns petala. Fetele, în special, ajung a fi flori proaspete, crude încă, dar care-și marchează devenirea prin culori și deschidere, în așa fel încât, peste încă două sau trei vacanțe sunt femeii în toată firea. Bărbații tineri știu asta; și, ca vânătorii, apreciază când trebuie să dea lovitura. Însă el era încă un adolescent în transformare, încă nefuncționându-i instinctele, așa că a înregistrat-o ca atare

în perioada în care ea își începuse evoluția mondenă. Pentru că, dintre asemenea flori, ea a apărut cea mai frumoasă, cea mai arătoasă, cea mai semnificativă. Și a evoluat rapid, sărind etapele și ajungând prezența feminină cu nurii bine conturați, cu victimele bine predestinate.

O știa, așa cum știu puștii grupurile mai mari după libertățile cărora tânjesc ani buni dorindu-și să ajungă mai repede acolo. Și, fără să se gândească de ce, întâlnind-o, chiar dacă lucrul ăsta rar se întâmpla, trecea pe lângă ea rușinat, lăsând privirile, tocmai pentru că ar fi simțit nevoia să caște gura spunându-și cât e de frumoasă. Sau, înfricoșat de voga ei în universul orașului, chiar se ascundea ca s-o privească, o urmărea din umbră. Pentru că, la o asemenea frumusețe nu era cu putință să nu se nască și legende despre iubiri interzise; sau aventuri pe jumătate știute; sau cine știe ce alte povești cu semnificații mai mature pe care le prinde din zbor mintea încă adolescentină.

Apoi a uitat-o și, mai târziu a revăzut-o, tot de la distanță, tot întâmplător, tot neremarcăt de ea; dar el tot intimidându-se, fără să știe de ce. După care iar a uitat-o sau, mai bin e zis, și-a luat gândul de la ea. O vedea, singură, sau împreună cu diverși bărbați sau, în anumite momente cu unul, despre care se știa că e iubitul ei oficial; o vedea și-n alte îndeletniciri, fiindcă ea începuse să lucreze la bancă sau la poștă, undeva la un ghișeu public unde i se remarcă frumusețea fiindcă apărea clienței ca într-o cadră făcută special pentru a-i pune în valoare frumusețea. Dar el lua lucrurile ca atare, fără să se mai simtă intimidat sau ignorat. Existau în paralel, atâta tot. Ea cu frumusețea ei, cu aventurile despre care circulau informații semipublice, cu o dramă mai mare, devenită chiar publică atunci când un bărbat cu funcție marcantă fusese mutat din oraș ca măsură disciplinară, dar mai ales pentru a fi îndepărtat de ea care, cohetă dispusă la aventură fiind, i-ar fi periclitat statutul de familist... El, cu împătımirea pentru fotografie, prin care făcea progrese, ajungând a publica la diferite reviste. Până când, aflându-se odată cu treabă la acel ghișeu, dar fiindu-i încă teamă să ridice privirile, atunci când a îndrăznit, a văzut-o cu pieptănătura ei de prințesă, cu obrazul ei de actriță din filme, cu

buzele ei de fotomodel, zâmbindu-i frumos și deschis. Insistent chiar, ca și cum se mira că nu e înțeleasă și că el înghite-n sec când ea-l întreabă cu ton sincer-bucuros, ca și cum ar fi așteptat de mai multă vreme să facă asta:

-Nu ești tu băiatul care...

Da: el înghițea în sec ne știind ce va răspunde când ea își va completa întrebarea demonstrând că nu-l ignorase deloc: „Nu ești tu băiatul care... se tot uită după mine și nu îndrăznește să mă salute, sau să mă oprească?”... Înghițea în sec și îi venea să fugă, pentru că nu-și dădea seama cum îi va răspunde. Dar nici asta, măcar, nu îndrăznea să facă. Nu fugea, ci stătea acolo privindu-i zâmbetul de femeie ce se știa dorită de oricine. Până când, târziu, gângăvi ceva... Târziu. După ce-și dădu seama că întrebarea era una ce dovedea că nu-i era un necunoscut; că și ea știa într-un fel de el, chiar dacă nu-l privise cu anumite sensuri în ascunderea privirilor, așa cum se întâmplase cu el... Întrebarea era:

-Nu ești tu băiatul despre care se spune că face cele mai frumoase fotografii?

- Da, eu sunt! – bâigui el fericit; pentru ca, dându-și seama, să retracteze: Nu știu dacă cele mai frumoase, dar...

- Dar... Lasă, am auzit eu!... Cu toate că mie nu mi-ai făcut nici una!

„Cu toate că mie nu mi-ai făcut nici una!”... Dumnezeuule, ce dulce suna imputarea asta pentru el; cu câte sensuri!... Nu era în stare decât să bâlbâie ca un copil prost:

-Păi... păi vă fac!... Când vreți, vă fac!... Oricum, vă fac!... Sigur că vă fac!... Vreți să vă fac?... Vă fac; vă fac; vă fac...

... Nu numai că i-a făcut; dar după ce ea i-a răsplătit arta prin acel sărut, a devenit chiar intimul ei. Foarte intimul ei. Omul pe care începuse ea să-l caute și de care ea, în drama ei, în singurătatea ei de femeie acaparatoare, avea tot mai multă nevoie. Omul intim, într-un mod în care era unicul.

Din păcate, nu în sensul în care ar fi sperat el; nu în sensul în care își simțea el chinurile; nu în sensul în care tânjea el.

Pentru că ea începuse a-l căuta, a-l chema, a simți intens nevoia lui, dar era vorba de nevoia de confident. Confident pentru chinurile dragostei ei rănite prin îndepărtarea bărbatului pe care l-a iubit, pentru chinurile orgoliilor ei rănite de modul

cum acela, tocmai ca să-și înfrângă dragostea, prefera să sufere în neliniștea îndepărtării decât să de vreun răspuns semnalelor ei.

Iar el, în loc să poată profita de toată această intimitate atingându-și visul și iubind-o, trebuia să-i mângâie zburciunile produse de altul, să-i asculte lamento-ul, să-i liniștească exploziile de durere și pofta de răzbunare sau să-i dea dreptate, să-i confirme și s-o asigure că așa e, atunci când ea clama faptul că tăcerea aceuia venea din prea marea dragoste pe care i-o purta, de vreme ce nici la trimiterea portretului care ar fi trebuit să-l pună pe jar, nu s-a primit nici un semnal... Sau, mai rău, că oamenii de partid care-l sancționaseră ne iertând abaterile de la familism, îi interceptau confiscând semnalele pe care și le trimiteau unul altuia.

Tuturor acestor stări el trebuia să le fie confident și mângâiere, așa că nu-și mai aveau loc în nici un fel mângâierile la care ar fi visat și speranța cărora îi renăscuse în toate ședințele de fotografie când ea îl asculta cu supușenie. Constatând acest implacabil, el devenea din ce în ce mai trist și, pe măsură ce trebuia să consoleze mai mult, ar fi avut el nevoie de mai multă consolare. Era, categoric, așa și numai așa trebuind să-și ducă crucea: confidentul lipsit de confidență.

Până când – din nou „până când” – ea i-a mărturisit că nu mai vrea să audă de acela; că vrea să-l uite; că face orice ca să-l uite.

El a exultat; a sperat; a încurajat-o. A încurajat-o sperând și s-a oferit din toată inima. Din toată inima și cu toate puterile lui de a o iubi la nesfârșit.

Dar ea, parcă nici n-a auzit lucrurile acestea spuse de el cu înflăcărare. Nu că n-ar fi interesat-o, ci chiar că nu le-a mai auzit. Ea era atentă numai la gândul răzbunător pe care-l rumegase, pesemne, multă vreme și, pe care, cu sprijinul lui moral, își lua inima-n dinți să-l pună-n practică:

-E un negru venit la studii, care mă cere mereu în căsătorie. Nici nu știu de ce s-a ambalat așa, fiindcă eu nu l-am luat în considerație. Dar am s-o fac. E singura cale să scap de-aici și să uit ce mi s-a-ntâmpat.

Chiar dacă suferea, chiar dacă simțea cumplita nedreptate abătându-se și asupra lui, trebuise să-și dea seama cu durere că nu intra în ecuație. Dar, de iubit, mai ales după ce ea a fost cea care și-a deschis zâmbetul și l-a tras aproape, tot n-a încetat s-o iubească.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Precipitat în obligațiile față de noii șefi sau de noua șefă, asigurând că, până ce profesorul vede tot, el se va întoarce pentru a primi respectuos observațiile, puștiul, găliganul îndrăgostit, introduse în computerul profesorului copia cu primele lucruri filmate la fața locului venind în grabă, spre a-l ruga să urmărească atent unele semnificații din filmare. În timp ce tasta comenzile, el i se adresa respectuos, dar subliniind același sentiment de mister pe care, intrigat, îl căpătase și Ștefoiu-Mocirloaia tocmai în acele zile: Subliniindu-i faptul că orașul pare amorțit, adormit, nedezvoltat, dezavantajat, în mijlocul unei zone cu populație dezavantajată, dar ascunde multe mistere, mai ales prin faptul că e aproape de Capitală și de alte centre „unde se trag sfori”, cum spunea el parcă citând din cineva... Dar fără a spune din cine fiindcă se grăbea; și, după ce-și introduse materialul în folderul care-i purta numele, mai aranjă puțin monitoarele cum știa că-i plăcea profesorului să știe că-i mai multe și dispăru strigând:

-Totul e pregătit, materialul vă stă la dispoziție, domnule profesor!...

Filmare începea, bine înțeles, cu portretul îndelung și îndeamănunt urmărit de cameră, al Bombiței sexi. Al trupului ei frumos cambrat care, cu decolteul tentant înaintea, urca scările unei intrări principale; al modului cum era primită ca o cunoștință veche: și familiar dar și respectuos pentru ceea ce se știa că vine ea să reprezinte la acea oră. O urmărea și pe ea, fixa și cadrul mai larg, cu alte personaje care o salutau respectuos și

Viața ca-n filme

îi veneau în întâmpinare, făcând astfel o descriere pricepută a peisajului uman - „un peisaj mai larg, spre care deschidem întotdeauna obiectivul, tocmai pentru a sublinia apoi, prin focalizarea spre personajul principal, rolul și importanța acestuia, trăsăturile pe care vrem să i le scoatem în evidență” – cum își învăța el studenții. Iar faptul că acest gălgan învățase bine, era că, prin figurile respectuoase, curioase, sau admirative ale localnicilor care o întâmpinau, da, într-adevăr, reușea să îi sublinieze ei trăsăturile pe care voia să i le scoată în evidență. Mamă, ce mai voia!... Se vedea asta cu ochiul liber: Puștiul o adula întrecându-se pe sine în meserie, filmându-i formele și mișcările cu atâta atenție încât profesorul nu mai putea spune dacă, urmărind filmarea, era mulțumit de proba pe care o dădea studentul său sau, pur și simplu, era cucerit și el, gesturile și atracția acelei femeiuști care se mișca cu grație și frumoase părți ale trupului în cadru captându-i toată atenția.

Subliminal - cum își învăța el studenții secretele psihologice ale acestei profesii atât de subtile pe care (nu-i va ieși niciodată asta din cap!) televiziunile o vulgarizează și o banalizează – simțea cum chipul și mișcările trupului femeii aceleia i se fixează pe niște centri nervoși făcându-l să reacționeze altfel decât ar fi vrut și se bucura că ea rămânea în centrul atenției chiar și când obiectivul se îndepărta spre unele frumuseți ale peisajului sau arhitecturii, chiar și când apăreau alte personaje pe care, priceperea puștiului căruia se gândea deja să-i dea notă maximă, le capta toate elementele informative descriindu-le, dar niciodată în defavoarea sau uitarea eroinei principale, care se impunea și cucerea. Îl cucerea chiar și pe el, bătrân profesor al artei portretului, făcându-l să dea înapoi și înainte cadrele pe care voia să le savureze sau în care voia să savureze detaliile acelei femeiuști surprinse, iată surpriza: chiar în decorul orașelului său, acolo unde avusese și primele aventuri amoroase, pe vremea când ucenicea la bătrânul fotograf cu barbișon și lavalieră. Decorul orașelului îl făcea să fie sentimental, ca și amintirea lavalierii pe care o preluase și el de la meșter, iar nuriile celei filmate cu atâta pasiune opreau timpul în loc, făcându-l să nu se mai jeneze de impulsurile tinerești pe care le simțea în trupul său ciolănos, trecut prin

multe...Cu toate că n-ar fi vrut să recunoască aceasta și, dacă cineva ar fi deschis ușa celui nu prea mare birou din care, profitând de digitalizare, el își făcuse și sală de montaj și sală de proiecție, întrebându-l cu ce se ocupa, ar fi răspuns grav și sec și nesincer că: „Evaluează calitățile filmărilor la lucrarea unui student”.

Calități evidente, respectând, așa cum îi învăța el, raporturile dintre personajele sau elementele filmării și trecerea cu semnificație de la unele la altele. De exemplu întâlnirea cu acel personaj arătos, cu mișcări cam grobiene, ca de important factor de decizie bine parvenit, care a deprins multe dintre trăsăturile bossului, știe cum să poarte firească, meritându-le, haine, cravate și ceas de firmă și nu-și face probleme cu limbajul mârălănesc pe care l-a avut întotdeauna, întâmpinând-o:

-Să trăiți, șefa; bine-ați venit; am onoarea...

Dar și descrierea ei, a farmecelor de care era capabilă femeiușca, atunci când grobianul acela bine surprins ca eleganță ostentativă spune:

- Vai ce mișto te-ai făcut!... Adică, valabilă ai fost întotdeauna, dar acum ești lux-halal de mama, guriță dulce!...

Urma o schimă a ei ce merita toți banii făcându-l pe spectatorul (care doar întâmplător era atunci el, dar putea fi oricine, oricând) să vrea s-o ia în brațe și s-o sărute, s-o tot sărute!... Apoi iarăși eleganța celuilalt, mârălănească, plină de ifose și de încredere în sine:

- Pardon, iertați că vorbesc ca pe vremuri, dar eu sunt sentimental... Fiți bine venită în zona noastră defavorizată, șefa! Chiar voiam să telefonez să te-ntreb dacă barosanii sunt mulțumiți cu cotizațiile așa cum le-am trimis; că noi susținem gras, noi respectăm ideea că ce ne revine trebuie să ajute și sus; dar stăm cam pe nasoale. Și-a trebuit să forțez mâna la gorobeții care cârâie, mai ales când văd că șefii îi lasă din mână dacă vine procuratura... Fiindcă ei dau sânge; adică storc donații și de la buget dând daru și din ajutoarele de zonă defavorizată, dar dacă-i halesc cu ancheta și n-au imunitate, nu le mai ține entuziasmu și nu mai pupăm nimic, șefa... Că te-ai făcut tare forțoasă și tare-mi trezești... Hai că ți-am pregătit o plească de vreo trei sute de hectare de la funciar, dacă aranjezi ca italienii

să fie de-abia a patra mână, ca s-ajungem la un preț cum trebuie... Eu sunt soldat disciplinat și darnic...

Cuvintele astea din urmă, care se-nțelegeau mai greu, erau filmate pe un profil al ei cu un desen impecabil al orbitei de deasupra obrazului diafan, al nărilor cu fiori și buzelor așteptând săruturi, care se-ntorcea încet punând în valoare arcuirea bărbiei, în vreme ce glasul acela puțin nazal, ca un tors alintat de felină lascivă, spunea către cameră:

-Aici nu e cazul să filmăm, dragule; așteaptă-mă să schimb două vorbe cu domnul deputat și, pe urmă...

Dar profesorul simte cum mâna studentului său tremură încă de când i s-a spus „dragule”, în timp ce ușa se închide-n fața obiectivului care se oprește pe o siglă sub care scrie „reprezentanța pentru România” și încă una înjumătățită menționând cabinetul parlamentar cu un nume de titular la fel văzut incomplet: „Dr. Ec...” – pesemne economist, cum se intitulau deținătorii mai multor feluri de diplome căpătate într-un fel sau altul – urmând: „...Cămătăresc...” fără nume de botez și fără să mai apară litera terminală „u”... Apoi abia, cu declanșare separată, cine știe după câtă pauză, face câteva plonjoane pe fereastră cuprinzând în panoramări largi piața din centrul orașului, pesemne pentru a-și umple timpul cât stă în antecameră așteptând terminarea discuției decurgând în limbajul de mai sus, discuție al cărei caracter i se spusese că nu era public, începând să configureze unele mistere care-l incită pe băiat și-l determină să nu stea degeaba. Și, ca un final care să te pună într-adevăr pe gânduri în legătură cu aceste mistere, tocmai atunci când credea că se termină, încă un semnal de înregistrare. Mai slab, mai amestecat, mai tremurat; dintr-un unghi fix, care prindea lucrurile strâmb și lipsit de meserie, cam așa cum, de obicei, acționează automat camerele web în transmisiile lor fără fir.

Adică, în jocurile lor de copii pe internet, studentul învățase câte ceva din prelungirile tehnicilor imaginii, chiar dacă nu aveau legătură directă cu arta în care îi iniția profesorul lor. Așa că, purtând înserată data și ora la care se petrecuseră cele înregistrate, imaginea aceea neelaborată apărută în continuarea filmării foarte bune de mai înainte, surprindea mâna

întinsă, avansând mai ales degetul pe care trona un inel turnat mărinimos, fără economie la aur și c-o piatră verde închis, ca veninul; apoi se corecta lărgind cadrul până ce apărea personajul de bărbat cu gesturi libertine în costumul de firmă „Armani” sau, în ori ce caz, un fals bine făcut. Continuând specificul limbaj cu care o întâmpinase pe Bomba sexi, acesta vorbea la telefon cu cineva:

-... Da, domne, curva dracu, să vezi ce aere își dă!... E mișto, nu zic nu; dar parcă nici nu se mai ginește la de-alde noi; acuma uită de unde-a plecat!... Adică, nu că uită, ci o face pe doamna, că dirijează relații internaționale pentru barosanu; fără să-i mai pese cine-a împins-o la barosanu!... Daaa... Nuuu, nu mai e curvulița dulce; exact: „gurița dulce”; i-am amintit, dar degeaba... Se dă sculă mare!... Vrea să știe tot; se pisicește, da, când îi spun „guriță dulce”, ca pe vremuri... Și chiar mă incită cu „voi, care m-ați crescut”... Ce? Noi am crescut-o?... Noi am regulat-o, plătind cinstit pe vremea aia, la Volkswagena care-i aranja bisnisu!... Iar acuma, că le-a făcut Volkswagena cuibușor de nebunii cu saună numai pentru ea și bătrânu, ne ia cu electorale. Asta vrea: Să mușamalizeze pentru boieri rahatu în care-au intrat cu armele, iar ăia să dea vina pe noi cu vechile afaceri!. A ridicat nasu ștoarfa!... Nu mai e gurița noastră; e a bătrânului... Da domnule, e prietenoasă, mă mângâia, îmi amintea că eu numai ei i-am spus „guriță dulce”; însă, restul, canci!... Am încercat eu, dar a-nvățat să te și pună la punct. A ajuns sus; ce mai!... Nu, nu mai e. A și dispărut. A lăsat aici un reprezentant. A venit doar ca să-l acrediteze. S-a dus la procurori, a trecut pe la mine și s-a grăbit să ajungă la boieru. Cred că se-ascund la Volkswagena... Bă, chestia asta, cu sauna lui specială o uiți! Bătrânu-i pe cai mari de tot. E singuru, mă, care a fost evident secu și rezistă. Nu uita că el a strigat „nu ne vindem țara” și el a vândut-o. Are susținere internațională... Ei da, pe guriță eu i-am plasat-o; dar acum e târziu!... Femeia-i răzbunătoare. Treaba cu Volkswagena i-o facem uitată, să n-o înfuriem. Asta, preia de la bătrân pila cu străinii; o vezi mâine ministru!... Lasă tu bancurile și ai grijă să nu răsufle nimic cu treaba astalaltă; c-o știm doar noi. Te pup, pa. Uite-l chem acum la mine pe directoru băncii... Te pup dulce!...

Volkswagena, așa cum știa profesorul tradiția locului, ajunsese personaj important ținând o casă cu fete de petrecere; dintre cele care, dezvoltându-se modern și, mai ales, aliniindu-și tarifele la pretențiile epocii, ajunseseră a se numi „club intim”. Era urmașa bătrânului șef de clan cu tradiție încă de la securității cu care conlucra, ducând fete în străinătate și furând de acolo mașini. Când i se năștea câte-un copil, acela îi dădea numele după ce marcă furase mai recent. Unul era Opel, unul Rolroiu și unul Alfa-Romeo, căruia i se spunea simplu Romeo, că se nimerise. Cu fata, însă, i s-a nimerit mei greu fiindcă tocmai furase un Volkswagen. Până la urmă i-au spus Volkswagena și așa i-a rămas cu noroc, ea făcând carieră pe latura asta și devenind într-un fel o celebritate ce căpăta importanță în finanțele interlope odată cu libertățile democratice.

Profesorul o știa. Venise la el când, supărat pe televiziune a vrut să demonstreze ce-i aceea arta imaginii și a făcut o expoziție de fotografii. Erau fotografii artistice, fără nimic vulgar. Iar ea, căreia îi știa faima, i-a cerut să-i mărească niște poze de femei frumoase. Ar fi vrut să nu se coboare la nivelul acela, s-o facă pe artistul elitist și s-o refuze – își amintea el din când în când acel moment în care tocmai o mai făcuse odată pe elitistul părăsind cu scandal televiziunea. Dar, oricât de capricios era în pedanteria lui aia elegantă care-i compensa modestia existenței artistului îngâmfat dar nedescurcăreț, îi prindea bine o comandă. Fiindcă, tot din pricina celebrității cu care te mințea televiziunea, ducându-i-se lui faima că e dintre cei mai buni, își neglijase doctoratul și, la facultate, rămăsese încă asistent; așa că...

-Ești de-al nostru, de la Mocirloaia –îi spusese ea demonstrându-și viziunea managerială în domeniu – Io am ajuns în străinătate ca și cocoana aia a matale din tinerețe de-o admiram noi, puștoaicii... Am lucrat și la Amsterdam și la Hamburg, că eram tânără și mă puneam ăia-n vitrină să le curgă mucu marinarilor!...Dar vreau să fac ceva ca la Paris; select!... Nu cu femei goale, că alea goalili le aduc io vii. Io vreau în salonu cu mobila cea mai prima, poze de femei frumoase cu lumini puse mișto, să placă la domnii eleganți, nu la mârłani...

M-ajuți puiule să fac ceva hailaif, că ești de la noi din Mocirloaia și te plătesc bine?!...

- Hm... –răspunse el derutat întrebând: Ca la Paris?

- Păi da; că franțozește e cel mai hailaif! La Pigale, știi io!

- Hm, adică vrei să mă faci un fel de Toulouse-Lautrec?

- Nu-l știi p'asta; dar poate că vreau, dacă faci frumos. Îți dau și-o poză de-a mea, îmi faci onoarea să pui și poza frumoasei dumitale... Vezi, nu-ți cer să pui dezbrăcate. Dezbrăcate, pun io vii!... Pui și artiste; d'alea sexualili, nu ștoarfe; că ești artist, și ai fi iubit destule d-astea la viața matală!...

Cu asta, mai ales cu acest „ești artist și-ai iubit la viața matală”, l-a prins la sentiment amplificând ce-i aprinsese cu cealaltă replică: „...am ajuns în străinătate ca și cocoana aia a matală din tinerețe”, așa că nu s-a putut abține și a întrebat-o ceea ce, pe urmă i-a părut rău, chiar foarte rău:

-Ai văzut-o?... O știi pe unde e?

- Crez c-am văzut-o, puiule, că doară ne-nvârteam prin același biznes!

- Cum?! - s-a speriat el deodată – Vrei să spui că ea... ca și tine... adică...

În felul ei, arătându-și inima bună a nurilor provocatori printr-o vulgaritate darnică și tentant accentuată, Volkswagena l-a liniștit:

-Nu, puiule; nu vreau să spui că o făcea ca noi, astea tarifatele!... Ea să-nvârtea pân cercuri hailaif!... Ea era d-alea dă mare lux; d-alea care face conversație și iese cu domnii la supeurili ălea scumpe!...Știi ce scumpe era, c-am fost și io p-acolo când aveam pe câte unii cu bani, că pungașii ăia mari e domni și ei și după ce dă loviturili nu le pasă; dacă i-ai servit bine te invită în localuri hailaif – preciza ea pronunțând mai degrabă „hailai”, dar plăcându-i mult cuvântul și, mai ales, faptul că se putea lăuda a fi frecventat asemenea locuri.

- Dar tot... adică, tot așa... ca tine, adică, o consideri, nu?...

Văzând dezamăgirea care-l apăsa și l-ar fi covârșit total dacă n-ar fi păstrat în el speranța unei oarecari neîncrederi într-o asemenea realitate, fastuoasa țigancă ajunsă la celebritate în lumea ei, îl consolă cu căldura unui adevăr cinic pe care i-l rosteau buzele încă voluptuoase:

-Nu te-ntrista, puiule, că femeili e totuna și, la toate, tot biștaru contează!... Că io luam biștaru și făceam chiolhane cu ăia care dădea lovituri și să umplea dă bani, ce, nu erea tot aia că ea să purta ca doamna stilată la hailaif, cum îți spuneam – își repetă ea cuvântul acela preferat - și punea mâna pe câte un babac ajuns mare boss fincă dăduse loviturili mai dă mult?!... Nu, nu în lumea noastră cu tarife și pești umbra ea!... Zici „slavă Domnului!”, știu; dar pă mine nu mă jighești cu asta. În branșa mea io sunt pe primul loc la standarde profesionale, puiule, și-s mândră; branșa ei e alta. E, cum s-ar zice, prestații diferite, puiule; adică, diferența e cum primești banii, că noi, bietile femei, tot aia dăm!... Ea e din aia care primea cu căsătorie, cu testament. Fii liniștit, puiule, că meriți să fii dac-ai iubit!... Io îți-o spun că nu trebe să te amărăști pentru așa ceva, că toate femeili e la fel și-și vinde la fel pielea, fie că le ia averili sau numai portofelu!... Că-ntr-un fel sau altu bărbații tot dă, iar ele ar fi fraiere dacă n-ar lua...

Astfel, chiar dacă ar fi dorit să nu afle mai mult, Ștefioiu-Mocirloaia se îmbogățea cu o asemenea filosofie de viață, și, vrând-nevrând, trebuia să ia lucrurile ca atare dacă nostalgiile îl făceau să scormonească unde nu trebuia, ajungând la asemenea amănunte despre ceea ce fusese dragostea lui pură și neîntinată. Prin scuza că aceea făcuse mariaje și dobândise moșteniri, Volkswagena recunoscându-se ea însăși de o cu totul altă categorie, sensibilitățile lui erau oarecum menajate, iar orgoliul răsplătit. Pentru că expoziția aceea de frondă, la care, cu lavaliera sa legată impecabil era văzut prin vitrină, sau de cei care intrau, ca un ultim artist rezistent pe baricadele adevărate, nepervertite de comercializarea micului ecran, i-a adus și o comandă grasă, l-a ambiționat să-și împlinească și titlul universitar, ajungând în rangul la care pedanteria artistică poate deveni școală. Iar, ca maestru de școală, sfidezi mai bine și modestia lefii și durerea că femeile te cultivă doar la modul interesat, alintându-se mai mult în complimente despre lavaliera decât despre bărbăția ta.

Preluând comanda de la Volkswagena, ba chiar, ca bărbat incapabil să reziste vreunui „vino-ncoa” ce promite ceva femeiesc, lăsându-se destrăbălat pe parcursul lucrării de

vulgaritățile atracțioase pe care bine le știa aceea, Ștefoiu-Mocirloaia și-a dăruit arta noilor stabilimente din locurile natale. Chiar dacă nu auzise de Toulouse Lautrec, Volkswagen a l-a ținut pe el în puf și băuturi fine, arătând că știe să aprecieze faptul cum un artist se lasă satisfăcut de trupul ei cu mădulare robuste și răsuflări înjurate sincer, mai mult decât actrițele care urmăreau doar meschinele lor satisfacții de carieră. Și, astfel, încurajat prin naturalețea voluptăților experimentate, el se topea când, goală și corpolentă lângă el, cu carnea încă tare și răsuflându-i în ureche, țiganca îl incita al dracului cu vulgaritățile ei, aproape făcându-l să creadă atunci când îi spunea de-a dreptul: „puiule, de dragu tău am să mă-nforțez să mă scuture orgasmu sub tine, cum n-am făcut decât sub iubiiții mei”... Asta i-a creat un climat fericit încât s-a întrecut pe sine și în artă. A măiestrit tonuri și irizări și umbre și unghiuri, făcând un unicat de tapet transparent, ca niște vitralii pentru geamuri termopane, sub care, printre flori și păsări măiestru surprinse, prin contururi elegant sugerate se luminau discret chipurile de femei frumoase pe care le fotografiase pe parcursul întregii sale cariere, înobilând noua construcție pe care-o ridicase în acei ani de tranziție Volkswagen cu frații ei. Era o perioadă de afaceri grase și, cu banii mulți pe care-i aveau, ei prefigurau un fel de Las Vegas în zona aia nenorocită, dar de tradiție în domeniu prin accesibilitatea din mai multe centre, precum Capitala și ale orașe importante, la răscrucile drumurilor între care se situa. Așa că se distrase de minune la inaugurare, fiind ultima oară când, localitatea l-a mai sărbătorit ca artist. E drept, nu prin oficiali care iubeau cinematograful, ca altă dată; fiindcă oficiali ajunseseră bișnițarul Brânzănariu devenit primar și senatorul care căpăta rosturi tot mai importante sfidând, fără să-i pese că fusese ștab și-nainte, ba chiar făcând caz de asta ca să-și justifice măsurile dure cu care pedepsea nesupunerea: „Bă, eu vă conduc dintotdeauna, de mine nu scăpați!”... Chiar îi convenea că nu era onorat prin asemenea politicieni de conjunctură mafiotă - cum începuse lumea să-i disprețuiască iar el, ne putând organic să-i sufere, le arăta asta mai pe față decât înainte - ci prin Volkswagen care-l respecta cu toată generozitatea inimii și sexului ei la care aducea și ajutoare mai tinere. Ca, de fapt, de toți interlopțiiăștia

noi care făcuseră cheag manevrând sume atât de mari încât puteau ei plăti politicienii. Interlopi cu toate năravurile lor vulgare, dar sufletiști, oameni largi, de petrecere adevărată, gata să-și dea cămașa unui lăutar care te răscolea; ca și fetele prietenoase, docile, dispuse oricând la orice și lipsite de mofturi, care le populau stabilimentul dotat și decorat la „standarde profesionale”. Portretele lui de femei distinse și cu alură princiară, scăldate în lumini romantice, o mulțumeau pe patroana care, dacă nu avusese timp să-și cizeleze limbajul, își demonstra ambiția de-a oferi prestații de clasă superioară, pe care și le cultivase în occident.

Acum, însă, când i se oferea o filmare anunțată a fi făcută acolo, nu mai recunoștea decorul. Poate și pentru poziția nu prea favorabilă a obiectivului care spiona, sau a științei de a se feri a făpturii aceleia căreia i se filmau mai mult grația mișcării picioarelor, frumusețea de mere domnești a genunchilor suplețea pântecelui, bombarea feselor, rareori clătinarea părului, câte un sân cu demnă poziție elastică, sau câte o mână întinsă mângâietor; dar niciodată chipul. La fel și-n ceea ce privește sunetul, auzindu-se doar glasul târăgănat bătrânicos al bărbatului care uneori promitea, alteori dădea asigurări că-și va ține promisiunea. Vorbe cărora prima dată, atent la golicionile femeii, nu le dădea însemnătate și, doar după ce-i studie bine, îndelungă vreme, și specialist și pofticios, fragmentele anatomice surprinse neprofesional, reținu și-n glasul ei un anume imperativ:

-...Taty, individul e compromis; nu te-nțeleg!... Dă-ți cuvântul!... - și, numai după aceea o formă interogativă ceva mai alintată: Îți dai, taty, cuvântul?!...

După asta urma o secvență cam înfocată, cu sunet foarte prost, dar dovedind priceperi femeiești care-l pasionară mai mult pe profesor, și doar când auzi din nou tonul insistențelor ei ciuli urechea încercând să înțeleagă și vorbele:

- Guriță dulce... Duuulce!... Da, nu-mi mai spune; doar știi că nu mă mai interesează individul; ba, poate chiar începe a fi deranjant...

- Deranjant?... Exact: E foarte deranjant. - și deodată se auzi o exclamație de femeie bucuroasă: ... Vai, taty-taty, ai să-l arestezi!...

- Vrei tu să-l arestăm, guriță dulce?

- Vreau taty, cum să nu vreau!... Ți-am arătat filmul și-ai văzut cât de porc e!

- Ai învățat meserie!

- Am învățat de la tine, taty; că tu mi-ai spus de microfoane, iar eu am făcut filmare și-ai văzut cu ochii tăi: E porc ... și mi-ai promis.

- Ce ți-am promis?

- Mi-ai promis, taty, nu fi rău! – se vedea mutra lui de cal cu buze groase, asaltată de niște sânișori plini de draci, de tremur și de atingeri înțepătoare, pentru a i se posta apoi pe chelie oferind buzelor furnătoare un pântece suplu, apoi curbura pe care, în străluciri când de aur, când de luciu castaniu se răsăteau tentante firicele din părul pubian. Firicele cârlionțate discret, ca o chemare însoțind glasul ce se alinta miorlăind ceea ce, pentru profesorul care urmărea ce se vede, nu mai era important: ... De ce ăla să-și facă, taty, fata europarlamentar, iar tu să n-o faci pe fetița ta cea dulce, măcar deputat?!... Promite, taty; ah, mai promite-mi o dată, taty... tăticuțul meu scump pe care gurița lui dulce îl iubeșteee!... Îmi promiții?...

- Păi, ți-am promis! – spunea geamățul lui tot mai precipitat - Ți-am promiții!...

- Mi-ai promis – se auzea perseverența femeieșcă alintându-se – taty al meu mi-a promis că... dacă-l scoatem pe bandit de pe locul de deputat, candidez eu, gurița lui dulce... Taty a promis că înscenăm ceva, ca să rămână locul liber pentru gurița lui duulcee... duulcee...

... Și-ntr-adevăr, zgomotele mișcărilor, freneziilor și icnetelor care se auziră după aceea, până la tăietura bruscă a cuiva care parcă scosese camera din priză, păreau să continue alintarea guriței dulci. Asta îl intriga pe profesor, dar nu-l făcea să și renunțe la pretențiile lui de filmare artistică, la nemulțumirea că picioarele și alte dezgoliri nici nu erau prinse din unghiuri bune, nici nu aveau șarful bine făcut. Cu cât îl intrigau mai mult cele ce se-ntâmplau trezindu-i interesul și simțurile, cu atât îl nemulțumea neîndemânarea plasării camerei

și tot ce ținea de această televiziune fixă ce se mulțumea cu informațiile obținute oricum... Nu, asta nu era artă! – își spunea în dorința de a vedea detalii mai lungi și mai bine filmate - Asta nu era spre ce tindea el!... Asta... Și, când studentul reveni, în loc să-l felicite, cum își propusese mai înainte, nemulțumit de totala lipsă de amănunte seducătoare din ultimele secvențe, îi spuse că filmarea era prea slabă și lipsită de... „informațiile amănunțite pe care le presupune filmul documentar”. Da, chiar și din punct de vedere informativ, cum își scuză neîndemânările toți acești cârpaci ai televiziunii utilitare... Informația, are și ea, mări bariere, pretențiile ei; trebuie să definească locul, detaliile... Nu mă interesează dacă sunt camere ascunse, sau neascunse; trebuie să știi, băiete, să le pui!... Uite: dacă nu i-ar fi trecut repede prin față un scurt cadru cu decorul făcut cândva de el, nici nu și-ar fi dat seama că obiectivul-spion era instalat la Volkswagena... Tehnici banalizate de televiziune!...

Studentul, care încă își mai respecta maestrul, ținea capul în jos și nu îndrăznea să mormăie, cum mormăiau ei de obicei la asemenea pretenții... Își respecta profesorul și, singur fiind cu el, nu-și permitea să răspundă, cum mai făceau unii când, generos și camaradereste îi lua în grup la bere. Se obrăzniceau, chiar dacă el îi lua tocmai ca să le sublinieze în discuție liberă importanța actului artistic și, de ce n-am spune-o, să-și verse oful lui ăla de teribilă pornire împotriva televiziunii care-i pervertea tot ce deprinsese el mai artistic, având ambiția să-i deprindă și pe ei.

Nu, nu îndrăznea să răspundă; ținea capul în jos fără să știi exact de ce: Poate fiindcă îi era rușine, sau ciudă să-și exprime bănuiala în legătură cu cine era protagonistul filmării și nu recunoscându-și vina despre care profesorul vorbea grav: cea de a accepta automatismele tehnicilor banalizate... Dar și profesorul vorbea grav despre asemenea probleme tehnice, tocmai pentru a nu spune pe șleau că ar fi vrut să vadă într-o flimare mai clară, mai frumoasă, mai insistentă pe goliciunile din cadrele acelea abia sugerate de camera-spion... Și numai când își dădu seama că nu era vinovat de așa ceva, studentul ridică fruntea și nu ezită să se disculpe:

-La Volkswagena?... Păi eu n-am filmat la Volkswagena, domn profesor. Mi-a promis un gazetar ca mă duce acolo, dar n-am ajuns, încă, domn profesor; jur că n-am filmat și nici n-am ajuns să pun vreo cameră acolo!

- N-ai filmat?

- Nu.

- N-ai făcut vreo instalație?

- Nu.

- Ești sigur?

- Sigur și convins, domn profesor!

- Păi atunci cine?

- Cine, ce?... Domn profesor...

- Cine-a filmat?... Cine-a pus camera ascunsă?!... Ce-i misterul ăsta? – striga profesorul deodată indignat, dându-și seama că el se lăsase înșelat privind prostioarele pe care le făceau aceia în pat, iar omul care-l spiona pe el îi demonstra că era și pe urmele unui personaj ticălos ca senatorul!

- Mister, domn profesor. E un gazetar acolo, foarte bine introdus. Spune că sunt multe mistere.

-Hm, „multe mistere”...

- Multe, domn profesor!... „Misteeere, multeeee misteeere!”

– Așa se exprimă gazetarul ăsta, domn profesor!

- Și ce mister a lipit de filmul tău secvența asta de la urmă. Secvența asta care-mi arată că sunt urmărit împreună cu... cu... cu politicieni ticăloși și corupți pe care-i disprețuiesc! – mai strigă el în timp ce se-ntreba dacă ura față de cel din pat nu era, de fapt, invidie pentru ce avea acela în pat...

- Nu știi, domn profesor; zău că nu știi!

- Nu știi, da-ți place!

- Acuma văd și eu, domn profesor.

Ca să nu se dea de gol, ca să-și păstreze prestigiul netrădându-și interesul pentru formele acelea pe care le-ar fi vrut mai clare, mai detaliate și cu șarful pus mai bine, Ștefoiu-Mocirloaia se abținu să și înjure, cum simțea nevoia bănuind un necunoscut care se băga pe fir trimițându-i asemenea imagini. Ba, dacă ar fi exagerat cu suspiciunea sa, iarăși intrând la idei cum i se mai întâmplase cu acele mesaje misterioase, ar fi ajuns la concluzia că, în mod intenționat cineva care, insistent se ținea pe urmele lui, îl spiona, se băga pe fir, îi trimitea semnale

anonime, făcându-l să se-mbete de ciudă și să înjure, încerca acum să-l implice în secretele alea mafiote ale unei categorii de oameni pe care-i disprețuia. Altfel, de unde și până unde să-i trimită tocmai lui o asemenea filmare porcoasă?!... Se întreba furios dar, cum nu voia să-și devoaleze asemenea angoase în fața studentului, strădui să-și prefacă nemulțumirea în altceva; în vechea lui marotă cu televiziunea:

-Vă tâmpește televiziunea; vă lasă impresia că are mijloace mai multe, dar astea sunt mijloace de îndobitorcire! Eu am renunțat la televiziune pentru că au îndobitocit imaginea, eclerajul, culoarea. Dar până când ajungeți voi să lucrați, se va distruge și tehnica!... Asta nu-i tehnică: Pui o lentilă undeva, aia captează orice-i cade-n focar și oricum îi cade-n focar, iar tâmpiții sunt mulțumiți să aibă o imagine, doar pretext ca să vorbească. Televiziunea nu are nimic cu arta imaginii; televiziunea promovează comentatori care plăvrăgesc fără să aibă habar ce minuni poate face un obiectiv pus între ei și ecran!... Prostituația pălăvrăgelii unora care bat apa-n piuă, asta-i soarta voastră. Eu am refuzat așa ceva și voi refuza în continuare!...

Politicos, chiar și prin modul cum se apleca doar din nevoia de a-și coborâ statura și coafura intenționat ciufulită spre ceilalți, găliganul așteptă terminarea perorației fără a-l întrerupe pentru a-i spune ce observase cu bucurie, așa că nu mai știai la ce se referă:

-E un atașament din altă parte, domn profesor, din altă parte!

- De unde, din altă parte?

-Dintr-un mesaj forwardat. Uitați-vă, se vede indicativul separat.

- La ce se vede indicativul separat?

- La forwardare – îl făcu el greu să priceapă – cineva, altcineva decât mine v-a forwardat secvența asta iar dumneavoastră, când ați descărcat-o, ați pus-o în folderul în care am pus și eu materialul meu; dar folderul acela poartă numele meu... Pesemne că ați crezut că vine din aceeași localitate și... Da, domn profesor, de asta s-au văzut în

continuare secvențele alea proaste; dar altcineva a trimis materialul, nu eu!... Cineva care...

CAPITOLUL CINCISPREZECE

„Cineva care...” ...Profesorul n-avea nevoie de explicațiile astea. Își dăduse seama că filmarea venea din altă parte. Dar de unde?!... Și de ce?!... Și cu ce intenție îl implică pe el în murdăriile canaliei ăleia care se bucură de o femeie atât de frumoasă?!...Nu se putu abține să nu se răzbune pe cel din fața sa, oricine ar fi fost acela :

- „Cineva”!... Mare lucru să constați că e vorba de cineva!... Bine-nțeles că e cineva, pentru că, cineva, trebuie să fie! Mă, mie spune-mi cine dracu e acel cineva, că mă iau cu el de gât; nu e prima dată când mă enervează!

- Nu e prima dată, domn profesor?

- Nu. Fii atent, că te privește și pe tine. Că, de când ai intrat tu în povestea asta, de când mi-ai adus materialele cu aia, cu Bombi... ă... cu Bomba sexi... ă... vreau să zic de ăia cu conferința de presă, simt că-mi suflă cineva în ceafă... Asta-i o afacere cu dus și-ntors și cu multe necunoscute!...

- Păi da, cam așa-i, domn profesor; m-am gândit și eu că e...

- Și, n-ai simțit pe nimeni, nu bănuiești pe nimeni?

- Să vă spun drept, nu mi-am pus așa problema, domn profesor, dar mă deranjează și pe mine asemenea filmări.

- Te deranjează?

- Sigur că mă deranjează, domn profesor!

La o exclamație atât de sinceră, profesorul nu putu să nu-l țintuiască:

-Bănuiești cine e!

- Nu bănuiesc, domn profesor; cine, din cei pe care-i cunosc, ar putea filma așa ceva?

- Dar cine e filmat, bănuiești, nu?

Băiatul se bâlbâi, înghiți în sec, se-nroși, dar făcu un gest de voință ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze întreg cavalerismul:

-Nu pot bănuî, domn profesor; nu am... nu am toate elementele... elementele de imagine, vreau să zic... Nu se vede bine... nu sunt șarfuri ca lumea... filmarea e numai din spate...

- Filmări proaste, nu?

- Foarte proaste, domn profesor! – se smiorcăi băiatul ascunzându-și cât mai bine indignările geloase ce-i bântuiau sufletul îndrăgostit și adresând priviri recunoscătoare către profesorul care nu rostea bănuiala evidentă a identificării personajelor, ferindu-se să-l chinuie astfel.

Convenea tacit că, ceea ce era mai evident decât vreo bănuială, trebuia uitat; nu numai pentru liniștea băiatului, dar chiar și pentru sine însuși.

- Foarte proaste; ai dreptate. Tu, ferește-te de asta; tu, fă-ți meseria – vorbi el cam automat, cu gândul în altă parte - fă-ți treaba ta cât mai artistic și...

- Așa fac, domn profesor, mi-am dat și eu seama: E complicat și periculos... Cu focoase, cu armament, cu jandarmi... Eu...

Parcă spre a-l ajuta să nu mai fie speriat de toate acelea, în contextul în care nici sentimental nu-i mergea prea bine, profesorul îi puse mâna pe umăr făcând un efort să ajungă, cu toate că nu era nici el prea scund.

-Fă treaba cât mai artistic; tu lucrezi pentru nota la proba practică, nu pentru investigațiile lor.

- Așa ziceam și eu, domn profesor; de asta m-am uitat mai atent și am descoperit că e o forwardare separată. Forwardările astea trec prin atâtea mâini că nu se pot descoperi.

Fără nici o justificare pentru tonul discuției lor, Ștefoiu-Mocirloaia se trezi amenințând:

-Îl descopăr eu, că prea îmi suflă-n ceafă!... Dezleg eu misterul ăsta!

- Mister, domn profesor, exact; gazetarul ăla chiar spune că e plin de mistere locul!... „Cu cât îl vezi mai căcăcios, cu atât e mai plin de mistere”!... – așa zice, să mă iertați, domn profesor, dar vă spun fiindcă-mi arătați încredere.

- Bine; fii atent că nu se mai știe când vii încoace – nu se formaliză el și îl împiedică pe găligan să se mai scuze că-i evalua astfel locurile natale – fii atent: Toți cei care ne umplu

de mistere au interes ca lucrurile să pară căcăcioase! Îmi dai de știre dacă miroși ceva cu vreun asemenea personaj; trebuie să-l prindem! - Țipă din nou cu glas răzbunător, pentru ca abia apoi, controlându-se, să reajungă la indicații profesionale: Iar filmările alea, cu camerele tale ascunse, mi le trimiți pe toate; înțeles?

- Înțeles, domn profesor... gazetarul ăla...

- Fii precaut și cu ăla. Pare uns cu toate alifiile.

- Păi și este, domn profesor; o să vedeți materialul lui pe care vi l-am adus!...

Rămas singur, însă, profesorul dădu repede înapoi filmarea, o băgă într-un program în care putea descoperi alte amănunte și începu a manevra oprind, sau mărin, sau detaliind fiecare fotogramă ce surprindea goliciunile Bombiței... Bombița cea dulce cu goliciunile ei, miorlâind alintat niște cerințe foarte imperative!... Bombița care... Care, nu numai că îi trezea lui poftă ce acum treceau pe planul doi față de dorința de a afla ce conspira ea cu bătrânul ticălos, dar îl făcea să sufere pe bietul student care-și ascundea atât de greu tulburarea prefăcându-se că nu recunoaște trăsăturile... Că nu poate recunoaște, tocmai ceea ce o făcea de recunoscut și de admirat dintre sute!... Nu degeaba pusese ăia camera ascunsă în cel mai intim apartament de la Volkswagena, cel rezervat ticălosului care acum se dădea puternicul senator!

Dar, ajungând cu gândul aici, nu putu să nu se-ntrebe din nou, mai vehement: Cine-or fi „ăia”?!... De unde au apărut „ăia”?!... Ce interese urmăresc „ăia”?!... Cum își permit „ăia” să-l amestece pe el cu afacerile murdare ale unuia dintre cei mai mari ticăloși, din lumea cea mai ticăloasă, cu care el refuzase întotdeauna să aibă de-a face?!...

Pentru ca, simțind cum i se retrezea indignarea față de necunoscuții care i se băgau în suflet, își dea seama chiar că lucrurile se complicau căpătând conotații pe cât de grave, pe atât de greu de explicat, fiind vorba de senatorul pe care-l cunoștea de mai multă vreme. Încă dinainte vreme, când acela era ștăbuleț la un sector de partid și, afemeiat fiind, venea pe la locurile lor de filmare, căutând relații ca să pună pile unor muieruști, actrițe de mâna a treia cu care avea de-a face. Mărunt și lunecos cum era, cu figura frumușică, încă neajungând a i se accentua chelia și trăsăturile de cal, individul își folosea

influența ca să primească și ele vreun rolișor; dar, în același timp, îl vedea cum îi sticleau ochii și după altele pe care le vedea acolo, pe platou; că erau mai mulți tovărășei din ăștia pe care Ștefoiu îi disprețuia că-și făceau de treabă supraveghind filmările, căroro le sticleau ochii după figurante!... Cunoscându-l astfel și știindu-l cu ce pramatii din organizațiile lor, de pe la sindicat, de pe la învățământul politic sau de la biroul organizației de bază, sfida acela cu traficul de influență care ajunsese să se practice pe față în relațiile dintre activiști, profesorul se întreba cu și mai multă derută: Cine dracu or fi nenorociții de spioni de astăzi, ca să aibă interes să se țină nu doar de el, ci și de unul ca ăla, din categoria abjectă a abuzivilor și parveniților pe care nu-i putuse suporta niciodată?!... Iar, dacă el, chefliul și afemeiatul, boem sincer scârbit de parvenitismul tovărășesc, nu putuse suporta asemenea oameni nici pe vremea când era la cheremul lor, depindea de puterea lor și răbufnea împotriva minciunilor lor profitoare, chiar dacă risca să fie acuzat de elitism și lipsă de supunere față de indicațiile unui partid din care niciodată nu dorise a face parte, ce legături putea să aibă acum, când disprețul lui chiar că se manifesta liber?!

Pentru că, cert lucru, nu vedea nici o asemănare; și nici vreo apropiere nu găsea, care să poată explica din ce direcție ar veni interesul; cine și cum dracu face legătura între un tartor politician lipsit de scrupule ca acela și artistul sensibil, plin de vocații estetice, cum se considera a fi el... Și, furios astfel, își amintea cele mai neplăcute lucruri:

Poreclit încă dinainte „Mușcatu”, omul era chiar mai mult decât lipsit de scrupule; era înarmat cu metode polițienești și instincte abuzive de pe vremuri, pe care le practica fără să-și pună probleme de conștiință, devenind mai de temut în ziua de azi, când i se dusese buhul că e încurajat în asemenea metode chiar de diferite foruri politice din străinătate în serviciul căroro s-ar fi aflat. Existase, se spunea, chiar și o tentativă de omor sau, oricum, de eliminare a lui din partea unei grupări de securiști care ajunsese la putere în primii ani și căroro el le trădase interesele dându-le o lovitură financiară foarte inteligentă, adică nu luând ceva în favoarea lui, ci suflându-le de sub nas niște capitaluri grase cu care își îmbogățise

susținătorii și favorizase un partid făcându-l să capete tot mai multă putere tocmai prin asemenea finanțatori, el părând politicianul curat, neahtiat după avere, ne datat la acte de corupție decât în măsura în care le favoriza pentru alții. Dându-i pe mâna „organelor”, exact ca în turnătorile de pe vremuri, făcându-și chiar o clientelă de procurori și polițiști pe care-i manevra ca pe vremuri, el nu numai că a rămas pe poziții, dar și-a făcut dușmanii să-și ia lumea-n cap, să caute alte locuri în care să-și salveze unele afaceri și să dispară din viața publică a țării unde căpăta el teren, devenind credibil pentru multe interese misterioase prin care se menținea, fiindcă aducea servicii mai bine decât alții și nu se sfia să practice mârșăviile polițienești dinainte.

Asta era, însă, istoria lui nouă, în care nu mai putea fi combătut, tocmai fiindcă avea și una mai veche de pe urma căreia căpătase experiență și își educase comportamentul dur prin cinismul concluziilor celui care nu mai vrea s-o pătească. Calat cu încăpățănare pe subiectul pe care simțea îndârjirea să-l descurce, Ștefoiu-Mocirloaia își amintea bârfele care circulau pe vremea când acela, tânăr activist de partid fiind, fusese descoperit destrăbălându-se într-o gașcă cu niște șefi de cadre și directori de mari întreprinderi, care dădeau servicii sau făceau servicii în schimbul unor favoruri femeiești. I-au turnat unele, sau li s-a înscenat ceva, fiindcă a fost mare scandal de partid cu grave sancțiuni de morală proletară la vremea aceea. Dar și cu latura anecdotică din care i se trăsesese porecla de „Mușcatu” pentru că, la trupul lui care, tocmai mărunțel fiind, devenea agresiv și poruncitor cu femeile, una căreia îi pretinsese anumite practici sexuale mai deocheate s-a înverșunat, l-a provocat și l-a mușcat atât de zdravăn, că a avut nevoie de o intervenție chirurgicală despre care nu s-a putut să nu se audă. Fapt care a pus în discuție vulgarități picante ocolite până atunci de rușinoșii principali care conduceau ședințele de partid. Aducând niște termeni mai puțin ortodocși în dezbaterile obligate la prefăcătorie și fariseism de limbaj principal, neobișnuiți în mârslănia lor cu formulări despre sexualitate, activiștii s-au bâlbăit între vulgarități și încercări de exprimare prețioasă, încât partea caraghioasă a încercărilor eșuate de a nu spune lucrurilor pe nume a provocat și mai mult râs. Câteva

expresii din topor privind sexul, au explodat subminând toată latura principială scăpată din mână de responsabilii discuției ce s-ar fi dorit morală, iar pornografia insinuată în comportamentul pudibond al puritanismului ideologic s-a transformat în hohote care au atras pe loc sancțiuni de partid chiar și pentru cei care puseseră în discuție cazul. Neștiind cum să exprime în limbaj marxist-leninist detaliile unor abuzuri și perversiuni trupești, mai degrabă ascunse decât condamnate de morala proletară, chiar unele cadre superioare și-au atras pedepse. Multă lume a râs, destui au pățit-o, iar omul a rămas și cu porecla aceea care putea să însemne chiar o disfuncționalitate sexuală. Pentru că disfuncționalitățile morale erau încă de pe vremea aceea evidente și, negăsind altă cale, în scurt timp băiețelul sancționat pentru destrăbălare s-a căsătorit cu o babă ilegalistă care avea ceva funcții securiste chiar la cadrele comitetului central. Și, doar astfel, căpătând girul de bărbat fidel al aceleia, a reușit să-și refacă oarecum cariera, într-o funcție mai obscură în care nu mai avea putere efectivă de conducere, dar își păstra privilegiile și influența fiind lector central de marxism-leninism. Adică om care, în lumea mai secretă de partid, ca a inchiziției pe vremuri, verifică atașamentul și cunoștințele ideologice ale altor activiști.

Iar el era, oho, dintre cei mai inchizitoriali examinatori, specializat în a verifica atașamentul de care dădeau dovadă intelectualii studiind filozofia lui Lenin și Stalin. Și-l amintea profesorul ce aere își dădea și, tocmai de asta devenea tot mai intrigat față de faptul că cineva, astăzi, într-o lume liberă, îl putea asocia aceluia... Adică unui om care, pe de altă parte era și poltron, fiindcă individul poza acum în fost pedepsit și degradat... Da, după ce au trecut primele furii ale lui decembrie 1989, el s-a declarat vechi adversar al regimului punându-se la dispoziția „revoluției”; dar, desigur, tot prin legături cu cei care-i fuseseră tovarăși înainte. Dizident declarat astfel, și-a părăsit babornita cu acuzarea clară că îi fusese băgată pe gât, ca să-i împiedice actele antipartinice pe care ar fi vrut să le facă. Ba chiar se victimiza pretinzând că a suferit „dictatura muierască impusă de Ceaușeasca”, fiind primul care a început să vorbească despre secretul ascendentului sexual pe care-l avea aceea asupra dictatorului, „reeducându-i” cu profesionalism

femeiesc năravurile homosexuale deprinse de Genialul în închisoare. „Se pricepeau la codoșlăcuri din astea babele din ilegalitate – afirma el – păi nevastă-mea era intimă cu Coana Leana fiindcă învățaseră amândouă asemenea meserie!”...

Se spunea, însă, că nici chiar o asemenea schimbare de macaz nu l-a ajutat în beteșugul căpătat odată cu porecla „Mușcatul”- își amintea profesorul în legătură cu ipostazele în care îl văzuse filmat - Că libertățile sexuale pe care și le permitea în numele libertăților democratice și faptul că se pretindea astfel oponent al totalitarismului sub care „avusese de suferit”, proveneau și din pricina căutării unor compensații pe care nu i le dădea fiecare femeie. Așa că, la fel cum găsea el explicația subjugării muieresti a fostului geniu conducător, își dovedea și propriu-i trup subjugat unor femei cu talente deosebite. Asemenea poște ne împlinite, sau greu împlinite îl făceau rău; periculos în reacții și acte de răzbunare. Ba, rămas cu năravuri de mic dictator din practica de partid, chiar nu-și ierta adversarii ori concurenții ajungând a-i elimina prin metode dure, până la a le da în vileag sau chiar a le înscena fapte penale, urmăriri, arestări. Cinismul învățat în carierismul de partid care dresase activiștii să-și smulgă prin orice mijloace unii altora funcțiile, îi prindea bine, nelăsându-l să-și facă probleme față de modul cum lovea. Lovea cât mai puternic, neiertător; și nu-i era jenă de demascări odioase când trebuia să se apere. În acest mod, Ștefoiu-Mocirloaia care de mult îl uitase, a auzit din nou de el când, cam terfelit, câștiga totuși lupta cu acel grup mafiot de foști securiști ce încerca să-l anihileze. Mârșăviile erau notorii de ambele părți, ajungând în cancanul de cafenea și bodegă despre morala noilor capitaliști ce-și consolidau pozițiile și averile. Iar replica aceuia cum că avusese de suferit sub vechiul regim care, de fapt, ducea cu gândul doar la suferința mușcăturii femeiești ce-i „desfigurase” exact ceea ce nu se vedea pe figură, producea umor în comentariile celor care savurau începuturile democratice ale libertății de a bârfi. Așa că, despre suferința de care făcea caz circula o anecdotică diversă și chiar epigrame în care „dictatură” rima cu „gură”.

Răutăcios în scepticismul ironic ce făcuse din el să pară toată viața un om de frondă, un ciufut și un nemulțumit - fapt

pentru care și fusese luat în brațe de revoluționarii care s-au găsit atunci în domeniul lor cinematografic și pus șef peste primele emisiuni de știri filmate, de unde i s-a tras necazul cu televiziunea - Ștefoiu-Mocirloaia a avut atunci o replică din acelea care se răspândesc și își păstrează vreme îndelungată ecoul prin vreun adevăr cu care satisface reacțiile modeste, dar sănătoase ale opiniei publice.

-Ha! A avut de suferit când ne băga nouă pe gât lecții de marxism-leninism, nu?!...

Confrații de bodegă îl simțeau indignat, iar Smeureanu, partenerul lui specialist în finanțările producțiilor pentru mica afacere de televiziune, care știa mai bine ce participare avea Mușcatu în asemenea capitaluri și cum acela era omul prin care presa făcea rost de bani de la guvern, încerca să-l tempereze. Dar, oricât de capricios artist o fi fost, oricât de impulsiv și cu neprevăzute reacții, de la modestia exagerată la infatuare, oricât de năzuros cu prietenii și de neprietenos cu cei cărora le plăcea să fie lingușiți, profesorul își cunoștea meritul de a fi stat pe picioarele meseriei sale și a-i fi privit întotdeauna cu cinism pe demagogi și carieriști. Așa că nu renunță la democrația de bodegă ce-i dădea satisfacții abia acum, în a doua jumătate a vieții; și spuse de-a dreptul:

-Dar lasă-mă, omule, că m-au cenzurat destul alții!... Exact dintre cei care azi spun c-au suferit, sau că au fost persecutați!... Dacă te iei după ei, acuma, toți au suferit, numai populația a dus-o bine!... Unul zice c-a fost persecutat fiindcă nu l-au mai ales în C.C. dar nu zice cum a huzurit cât era ales; ăla care tăia și spânzura ca ministru, zice că a suferit când l-a trimis secretar la un județ, dar nu zice ce putere e aia să fi fost secretar de județ; actrița noastră, care știți voi cum acapara toate rolurile, zice că a avut de suferit de pe urma regimului unde bărbatu-său era ștab, fiindcă i s-a spus să mai lase loc și altora... Milițienii care băteau și se-mbuibau din șpăgi spun că au fost persecutați fiindcă securiștii erau mai puternici și că numai ăia erau oamenii regimului. Gestionarii spun că au suferit fiindcă trebuiau să-mpartă furtul la cântar cu ștabii locali, la fel șpăgarii, ăia care aranjau blaturile la fotbal, ăia care te puneau pe liste de priorități!... Acuma vine și ăsta care spune că l-au

persecutat prin mușcătură de femeie; ia mai lasă-mă!... Chiar ne cred tâmpiți?!...

Deci îl cunoștea; se mai lovise de el și își spusese părerea despre asemenea abjecție de om, așa că acum avea tot dreptul să fie indignat la gându-l că cineva îl amestecă cu unul ca ăla. Iar, când ajungea să-și dea seama că nici măcar nu știa cine-i acel „cineva” și n-avea cum să-l ia de guler cârpindu-i două palme, îl apucau furiile. Da, atâta ar fi dorit: Să știe cine-i măgarul care i se bagă în suflet, să-l ia de guler și să-l întrebe:

-Bă nepricopsitul, tu mă bagi pe mine în aceeași oală cu de-alde ăștia care sunt rușinea rușinilor?!...

Pentru că omul avea impertinența de a-și găsi merite dizidente arătând cât de multă persecuție politică reprezenta acea mușcătură. Din alte puncte de vedere, însă, treburile-i merseseră din plin încă din ziua în care, după ce stătuse ascuns temându-se a nu fi demascat, profită de intimidarea produsă de execuția Ceaușeștilor și scoase încet capul punându-și pulover ca toți cei din așa numitul „eșalon al doilea al activiștilor”. Erau cam tot dintre cei cu profesia ambiguă și nedefinită a funcționarilor politici promovați prin intrigi și lingușeli, dar oameni cu funcții mai mici pricepuți să acceadă la cele mai mari rămase libere. După ce stătuseră ascunși de teama revoluționarilor care se dovedeau tot mai inexistenți, aceștia și-au dat seama că nu trebuia să le fie frică lor ci, dimpotrivă, ei puteau băga frica-n alții ocupând locurile vacante. Pentru cei cu prezență de spirit și lipsiți de scrupule, era chiar o metodă de a intra în anumite instituții și a se autoinstala în funcții pretinzând că erau numiți de un foarte vag nucleu revoluționar. Chiar mai deștept decât alții, el se dusese în județul său din acea zonă nu prea depărtată de Capitală, dar destul ca să nu fie nici în atenția celor ce puseseră mâna pe funcții centrale. Era momentul în care populația inertă, care nu făcuse nici un fel de mișcare, dar văzuse la televizor spectacolul de la București, căpătase gust de schimbări locale; așa că i-a venit destul de ușor să se instaleze prefect. Avea autoritate și informații despre ce se-ntâmplase într-una dintre localități unde un barbugiu notoriu, abil gestionar de casă de jocuri, chemând milițienii și securiștii să-l păzească de cei care, în convulsiile acelor zile, i-ar fi putut fura banii, a devenit un fel de stăpân, a repus în funcție aparatul de

represiune convingându-i pe gradați să nu se mai teamă de populație și, până la urmă, cu aceștia în spate, a devenit stăpânul orașului, ajungând în curând șef de clan stăpânitor: Clanul familiei Brânzănu, care s-a înnobilit devenind Brânzănariu. Ei bine, în acele zile de început, Mușcatu, cu experiență politică mai multă, s-a așezat exact deasupra lui Brânzănariu care-l respecta în mentalitatea sa de bișnițar, având avantajul de a și-l subordona cu tot cu aparatul personal de represiune pe care acela și-l formase activându-i pe milițienii și securiștii care se ascundeau. În felul acesta, au devenit oamenii revoluției care, de fapt, n-a existat decât prin cariere făcute de unii ca ei...

Intrigat și mai rău de o asemenea recapitulare care-i confirma că puritățile preocupărilor artistice din viața sa, ca și existența, oricât de capricioasă i-o fi fost, printre adevărurile artei boeme care-l făcea să fie mândru de noblețea spiritualității sale, profesorul nu mai ajunsese să savureze imaginile cu Bombița, care se dovedise a fi, pesemne, femeia fatală. Femeia ce-l făcea pe senator să-și depășească handicapul sperieturii trăite atunci când i se parafase porecla pe durerea propriului mădular.

Precaut, deveni atent cu lucruri mai prozaice, neobservate la prima viziune a filmulețului aceluia pe care, convingându-se că nu era făcut de studentul lui, nu mai trebuia să-l evalueze estetic și tehnic, ci îl putea stoarce, dilata, amplifica, încetini și afla din el ceea ce avea nevoie detectivul, nu profesorul. Ba chiar se ambiționează pe asemenea tehnici ca-n romanele polițiste când, dintr-o umbră de punct, mărești până reconstitui o imagine și dintr-un scârțâit scoți o întreagă conversație.

În felul acesta, descifră niște vorbe dintr-o parte cu sunetul aproape șters prin defecțiuni de captare, ca și cum ceva, sau cineva se așeza chiar pe microfon.

-...Ai zis dușmani – parcă spunea ea, pesemne în continuarea unei discuții; dar după mai multe eforturi, tot nu se înțelegea altceva.

- Nu-i dușman... devine piedică – se înțelegea din spusesele multe și gesticulate, gesturi pline de nemulțumire ale celuilalt...

Femeia se alinta și șoptea ceva mușcând urechea bărbatului. Ceva din care, până la urmă profesorul pricepu că era:

-Dă-l pe mâna procurorilor...

Mai era ceva, apoi, care putea fi „pe mâna procurorilor răi” sau, poate, mai degrabă „pe mâna procurorilor tăi”...

-La focoase, el nu e implicat – mai spunea în greoaia descifrare Mușcatu.

Și, deodată, ca și cum s-ar fi intrat pe altă frecvență devenind clar, glasul femeii care se dovedea informată:

-Nu e; și de asta se bucură că ai putea tu fi demascat!

- Eu? – se înțelegea, mai mult prin expresia furioasă, a întreba senatorul; și era văzut cum amenință

Iar fesele ei se arătau înălțându-se foarte frumos, ca și cum trupul se apleca dincolo de pat, iar efortul despărțea cele două emisfere lăsând între ele o perspectivă mai adâncă și mai roză. Apoi, deasupra acestui superb detaliu, brațul femeii se ridică ridicând cu el și sânul. Dar, oricât ar fi salivat înainte, spectatorul nu-l apreciază și nu mai e atent la partea video, pentru că ea ține în mână un reportofon declanșând o înregistrare foarte clară:

-... Motorină? Pentru asta a oprit locomotiva?... Dacă șefu mă băga și pe mine în afacere, le dădeam câtă motorină voiau și nu se mai întâmpla dandanaua!... Dar n-a vrut; n-a avut nevoie de mine!... Ei, uite că acum riscă el!... O s-o-ncurce el!... Pe mine nu m-a băgat în afacere, esunt curat; el nu e!...

Și, mai puternic, ca și cum ar reverbera prin celălalt aparat, reacția bătrânului:

- Cum adică „să-l bag și pe el”. Adică eu... De unde știe că risc eu?!... De unde știe ce amestec am eu?!... Îl rad!... Îl bag în dosar la focoase și-l rad, porcul!

- Rade-l taty!... Scapă odată de ăsta; mi-ai promis!... Mi-ai promis!...

Asaltat de goliciunile ei, bărbatul încă pufnea:

- Înseamnă că... poate chiar el a provocat, știind că eu...

-Ai la mână atâția procurori, taty... Le poți da ordin când vrei; asmute-i pe el!...

Cu toate că se vedea moleșindu-se sub mângâieri, Mușcatu întoarse deodată capul arătând o figură nemulțumită,

admonestând ca și cum ar fi spus că, despre așa ceva nu se vorbește. Dar ea striga „Bagă-l în dosar!”... Și insista cu ceva care chiar că nu se putea descifra. O arătau gesturile cu care insista și chiar cele cu care se gudura, dar singurul cuvânt clar, care se repeta, era „gât”. Gât, gât, iarăși gât, iarăși niște pupături drăgăstoase și iarăși, cu sonoritatea sa urâtă: „gât”... Reconstitui cu greu, mai mult prin interpretarea intonațiilor, că ea îi cerea „să-l dea pe individ în gât”... Dar i se adresa și ca unuia care „a știut să dea atâția-n gât”, se pricepe „să le rupă gâtul”, e vestit că „dă pe oricine-n gât”!...

Profesorul își liniști furiile de a fi amestecat în asemenea afaceri reluând din nou filmulețul ca să savureze acele goliciuni care erau ceva mai bine înregistrate și reajunse la acele imagini ale feselor dezgolite, rotunjindu-se mai jos de splendoarea adâncirii despicate sub ultima vertebră care, la unele femei are grația unei perle mari. Fese bronzate și catifelate cu care femeia, într-adevăr, ar fi putut înnebuni pe oricine. Linii superbe, unghiuri tentante și provocatoare ducând, tot mai roz, spre cele mai intime detalii pe care le produc minunile biologice tocmai ca prin ele să se producă alte minuni biologice... Adăstă asupra celor care se cereau savurate în însoțirea cu versul arghezian: „...Bujorul negru și fetia,/ Parcă s-a deschis și s-a închis cutia/ Unui juvaer muiat în sânge...” , pentru ca să treacă tot arghezian la: „... cu sânii tari, cu coapsa fină/ de alăută florentină”... Și, revenind la coapse și la fese, scăpă rara sa exclamație atunci când, din adâncul profesiei sale, aprecia nuduri:

-Fidias!... E perfecțiunea daltei lui Fidias!... Nu ne mai trebuie decât dalta lui Pigmalion, ca să-i desprindem călcâiele de marmora rece, și s-o luăm în brațe trezindu-i fierbințelile!...

Așa spunea el rar, rar de tot, când își dădea seama de perfecțiunile vreunor detalii anatomice. Pentru că, artist sensibil fiind, George Ștefioiu-Mocirloaia avea suflet de poet și, în fața unei imagini frumoase evocând feminitatea, uita de abjecțiile vieții. Chiar și de cele care-l intrigau la nenorocitul ăla care-l urmărea din umbră ascunzându-se spre a nu fi pocnit!

Dar, tot privind, auzi scârțâitul acela care promitea a putea fi descifrat în sunete mai articulate și, reajungând la încăpățânarea perseverenței tehnice, reuși până la urmă să

citească în plimbarea buzelor lui Mușcatu pe fesele acelea care-i făceau și lui poftă:

-Curișorul meu drag!...

Iar femeia căreia i se vedeau acum coapsele și genunchii în mișcarea lor leneșă, răspundea din afara cadrului:

-Da... Care vrea un scaun de deputat!...

CAPITOLUL DOUĂZECIȘICINCI

Recepția pentru care - cu meticulozitatea sa la fel de exigentă, ca și la filmări - profesorul se răsfățase-n pregătiri cosmetice păstra, totuși, un caracter intim. Ambasadorul importantului stat federal - un bărbat încă tânăr, cu alura sportivă a omului sigur că știe să marcheze, amintindu-i lui Ștefoiu-Mocirloaia de nonșalanța personajului principal dintr-un film făcut după cartea „Americanul liniștit” - preciză de la început că „avea plăcerea să-și prezinte o prietenă personală cu care, nu numai că făcuse aceeași politică în Statul Federal al cărui reprezentant era, dar din sfaturile și relatările căreia îi venise chiar ideea de a solicita postul diplomatic pentru care fusese trimis aici”; și chiar se amuză pomenind de articolele din presa locală care făceau din el un fel de Big-Brother dar care, iată, n-aveau nici un temei... Așa că îi invita la „une verre”, „ein schnaps”, un „drink” lejer și cât se poate de „casual” cu conaționala lor și concetățeană lui, care a cucerit inimile multor vipuri acolo, după cum va cuceri și multe voturi aici, dacă va candida.

Și-ntr-adevăr, lucrurile așa se petreceau, ne existând prea multe oficialități sau persoane scoțtoase din lumea marilor capitaluri deja arvunită ci, mai mult parlamentari de provincie, din aceia a căror influență îi făcea un fel de baroni locali cărora li se propunea participarea invitatei de onoare la diverse afaceri, figuri culturale și artiști îndemnați s-o invite pe musafiră la spectacolele și atelierile lor, figuri mondene, din acelea care nici nu știi ce interes prezintă pentru diplomați, dar le întâlnești

peste tot pentru că, atrăgând bârfele, atrag și atenția asupra petrecerii sau recepției respective, precum și tot stafful facultății sale, bine onorat numeric alături de gazetari bătaioși cu poziții ambigue, persoane de „public relations” și de influență media, paparazzi și echipe de televiziune chiar de la posturi de provincie îndemnați să petreacă laolaltă și nu diferențiați ca de obicei de restul invitaților. O atmosferă camaraderească ce-l făcea să se simtă puțin stânjenit în smokingul care, chiar dacă nu evoca doar o vetustă lume bună, cu expresia nasului său căruia parcă îi mirosea mereu ceva suspect, tot îl asemena unor personaje din filmul „Nașul”. Era smokingul de la premierele cinematografice care - cu pedanta danteluță a batistei de la piept, lavaliera puțin căzută artistic a cărei legătură o deosebea categoric de papioanele cu gumilastic purtate de mirii îmbrăcați astfel, dar și frizura îndelung aranjată spre a păstra de la pieptene urme lăcuite când aducea șuvița aceea să pară întâmplător căzută spre tâmplă, ca-n fotografiile din alte vremuri, cu actori fumând visător - îi sublinia apartenența la o altă lume decât a boemilor cu lanțuri ieftine și ace de siguranță pe rupturile blugilor jechoși; boemi de care, din nefericire, îl apropia meseria.

Se vedea, devenea evident faptul că moștenise din îndemânarea fotografiilor retușate și plăcerea și știința și pedanteria de a-și executa cu minuție propriul retuș pentru asemenea apariții publice menite să-i sublinieze ființa artistică, la fel cum, pentru întâlnirile din adolescență își călca îndelung pantalonii, batista și cravatele pe care, mai târziu le-a înlocuit cu eșarfe la gulerul descheiat și lavaliera la cel încheiat; sau cum, pentru filmările pe care le gira, avea pretenții deosebite în ceea ce privește machiajul actorilor. Dar asta nu schimba cu nimic nici insolitul apariției sale în acel garden party peștriț, nici deosebita notă de cochetărie desuetă ce-l făcea remarcat; iar, pentru unii mai de la distanță, devenea chiar explicația pentru care ambasadorul și musafira sa îi dădeau atâta atenție.

Pentru că nimeni dintre cei ce se-nfîgeau la hamburgeri și bere cu o plăcere sinceră, ce nu putea fi suspectată de populismul cu care fac asta președinții americani când poposesc printre alegătorii din fast-fooduri, nu-și putea da seama ce

imensă tensiune de sentimente se aduna și se depozita acolo, pe acea terasă a grădinii unde ambasadorul și musafira sa își primeau oaspeții. Ei vedeau numai apropierea pedantului smoking bine călcat și înclinarea frunții pe care cădea șuvița romantică a pieptănăturii, în fața coafurii bogate și a provocatoarei rochii decoltate, cu dungi care aveau menirea de a subția tendințele de îngrășare ale trupului pe care femeia încă și-l purta cu zveltețe; dar nu-și dădeau seama nici de canonada bătailor inimii de sub plastronul cămășii de smoking, nici de tremurul emoționat al genunchilor săi în pantalonul cu lampas de mătase, nici de fiorul diafan al străngerii mâinii bărbatului când glasul iubitei pe care o crezuse pierdută exclama spre ambasador:

-El e; el e prietenul meu din tinerețe!...

Nu, nu-și dădeau seama, nu aveau cum percepe de la distanță; dar, poate că nici de aproape nu ar fi avut cum să observe tot ce se petrecea în sufletul celui care așteptase zeci de ani această întâlnire și se aflase de multe ori pe marginea pierderii oricărei speranțe. Nu aveau cum să simtă răbufnirea deodată a tuturor clipelor lui de dor și zbucium, de beție și lacrimi alături de poza care-l făcuse celebru ca portretist dar nefericit ca amant. Nu aveau cum înțelege bietul lui suflet de multă vreme îmbătrânit, care se simțea deodată bântuit de sentimentele pe care, alături de ea ar fi trebuit să le trăiască atunci când era tânăr, nu să rămână doar cu amintirea unui portret; și ăla, retușat de el, până la a se desăvârși ca-n obsesia cu Fidas și Pigmalion!... Nu aveau cum își aminti amintirile lui intime, când se-mbăta, și nu pe ascuns, ci printre cunoscuții care se țineau mai bine, fiindcă n-aveau motiv să se răscoale în fața portretului în care ea era atât de frumoasă doar pentru faptul că o surprinsese el astfel. Dar faptul acela nu mai interesa și orgoliile sale sufereau făcându-l încă din tinerețe a fi un timid-agresiv, din pricină că nu rămăsese cu ea, ci doar cu fotografia care nu era ea!... Capricios, suspicios, arogant cu toată lumea care nu se mai întreba cum arăta modelul propriu-zis și nu-i păsa că el o făcuse astfel, din luminile, umbrele și retușul talentelor sale...

Tot așa acum, cei care erau în jurul lui nu aveau cum îi percepe prezenta stare de exaltare, de leșin și iarăși exaltare; și,

mai ales, de fior continuând a-i invada brațul care simțea în palma sa palma diafană a femeii, apoi a-i invada întregul trup îmbrăcat în smokingul bine călcat, apoi întregul înconjur în care profesorul Ștefoiu-Mocirloaia parcă plutea, începând să zboare.

Ei vedeau doar gestul de camaraderie sportivă cu care nonșalantul ambasador cu alură de sportiv câștigător bătea acel braț, ca pe al unui partener pe care l-a surclasat și-l are acum la mână, în vreme ce-i spunea:

-Aha, da; de multă vreme voiam să te cunosc personal, domnule profesor!

Și nu intuiau nici gândurile care-l coborau pe sentimental-zburătorul profesor înapoi, pe gazonul din fața ambasadorului, spunându-și cu suspiciunea bine cuvenită: „Voia să mă cunoască personal... că, altfel, are el mijloace de spionaj ca să mă știe prea bine!”...

Nu, invitații interesați de acest amănunt al recepției, nu înțelegeau nimic din semnificațiile lui. Ei văzură doar modul cum, cu prezență de spirit, și Ștefoiu răspundea prin același gest de camaraderie sportivă, bătând brațul ambasadorului ca-ntr-o veche cunoștință. Fără a ști însă că, prin gestul ăsta, el își lua timp ca să calculeze cum l-ar putea întreba pe acela dacă era chiar Big-Brotherul pe care-l simțise mai de curând că îi cam sufla în ceafă, că-l cerceta din umbră, că i se băga în suflet... O auzeau doar pe musafira de onoare ale cărei urme de frumusețe încă se făceau remarcate în omologarea aspectului ei general de femeie cuceritoare prin farduri și accesorii vestimentare și, mai ales acel parfum atât de original rafinat, dar dominator, repetând cu voioșie:

-El e prietenul meu din tinerețe!... Era un puști foarte talentat încă de pe atunci!... Are stofă de Hollywood; știi eu... Și am să-l recomand!... Nu e târziu, nu-i așa, dragul meu?... Pentru noi, poate, de acum încolo începe viața!... Ești, cumva, căsătorit?... Ce frumos portret mi-ai făcut!... Ești... ești singurul care m-a iubit cu adevărat...

„Pentru noi, poate, de acum încolo începe viața”!... Ștefoiu-Mocirloaia se desprindea din nou de gazonul grădinii ambasadorului înălțându-se, în smokingul său perfect călcat, ca la marile premiere, spre sferele unui vis la care, până atunci, nu

îndrăznise nici măcar să râvnească... Și doar confrății săi de catedră, de la alte catedre sau de la decanat, fie admirativi, fie prietenoși, fie chiar invidioși, își dădeau seama că lui îi datora facultatea privilegiul de a fi primit în număr atât de mare invitații la acel garden-party.

Se desprindea, și plutea, și încă nu-și dădea seama că i se pusese cam nerăbdător o întrebare, fiindcă în auz și-n toată ființa sa nu rezonau decât acele cuvinte înălțătoare pe care, Dumnezeu, cât de mult le visase și cât de multă vreme trecuse de când le uitase sau renunțase să mai viseze la ele, chiar dacă aveau altă punctuație: ”Pentru noi viața poate începe de acum încolo!”... Bine-nțeles: De acum încolo!... Viața lor adevărată, la care se vedea cum că visaseră împreună, de acum încolo începea. Pentru că, până acum, nu fusese decât așteptare și speranță tot mai deșartă, până la sentimentul renunțării definitive care, iată, era distrus, era dat laoparte, era învins de reîntâlnirea lor... Reîntâlnirea lor!... Dar oare ce se insinua peste această fericită reîntâlnire? Ce le bruia bucuria. Oare iarăși Big-Brotherul... pe care începea să-l bănuiască, să-l simtă aproape... Oare?!...

Simțea nevoia să bea, ca și cum ar fi vrut să-și alunge mirosul suspect din expresia nasului. Și chiar o făcu. Nesățios, de parcă, sorbite din pahar, se clarificau lucrurile. Și-ntr-adevăr: El, maestrul psihologiei imaginii, care-i învăța pe studenți efectele subliminale ale cadrelor scurtate până la a fi doar semipercepute, își dădu seama: În întregul lor duet de dragoste, tonul sentimental era parazitat de ceva. Bucuria fățișă, se frângea scurt, abia apoi revenindu-și. Speranțele lui visătoare, da, acestea, se loveau de... De întrebarea aceea grăbită cu un cu totul alt ton: „Ești cumva...”... Da, era al ton, alt interes; simțea el, avertizatul în materie de femei!... Simțea deosebirea. Fapt care la a doua întrebare cu „Ești”, cea de dinainte de afirmația „ești singurul care m-a iubit” prin care sentimentele redeveneau calde, el a simțit acul de ghiață al repetării a ceea ce prima oară trecuse aproape subliminal: „Ești căsătorit?” – cu acel ton de interes fățiș al mahalagioaicelor care vor să știe de la-nceput dacă pierd vremea sau nu... Și își aminti cât de rece, cât de fățiș mercantilă fusese pe vremuri femeia asta cu alți bărbați; cu cei pe care se răzbuna oferind pragmatism dar nici o picătură de

dragoste, în vreme ce - Doamne cât de fierbinte! – își consuma sentimental durerea în brațele lui. Cu asta l-a covârșit; de asta el a iubit-o nebunește și nu mai avea cale de întoarcere. Chiar dacă, atât de occidentalizată acum, ea-i punea problema comercial și fără înconjur, ca-n tacticile diplomatice moderne care fac uz de sinceritate pentru cele mai nesincere intenții!

Tulburat de calcule, Ștefoiu-Mocirloaia nu mai ținu seama de protocol. Apucă umărul chelnerului care servea un grup din spate și-l întoarse către el ca pe-un șurub, cu tot cu tava de pe care înșfăcă un pahar și-l dădu dușcă. Fără să-i pese că asta era gest de bețiv nemanierat, cum își dădu seama abia ulterior și avu prezența de spirit să-ntindă două mâini spre tavă, să ia două pahare, să-mpingă chelnerul spre ambasador provocându-l și, oferind elegant o cupă spre buzele după al căror sărut tânjise zeci de ani de-a rândul, să nu răspundă direct la întrebare ci, pentru a câștiga timp, să toasteze în mod vibrant, cum căpăta el uneori în glas ecourile shakespeariene deprinse în anul de actorie pe care-l urmase până să treacă la imagine:

-Domnule ambasador, trăiască marea dumneavoastră țară! Mi-ați dăruit cel mai fericit moment al vieții mele!

- Mă bucur! – răspunse sportivul ambasador cu gesturile sale calculat degajate – De multă vreme aștept o asemenea declarație.

Dar gestul lui de a ciocni nu mai primi răspuns. Smokingul acela impecabil croit și călcat, rămăsese cu o mânecă-n aer înălțând paharul ca acele statui ce poartă cât mai sus o torță, frizura savant trasată strălucea ca și cum ar fi fost un obiect în sine, alături mânecii negre cu manșeta albă, lavaliera de mai jos, asemenea; numai capricioasa persoană a profesorului se extrăgea din costumație făcând figuri stranii prin care, când se-ascundea în interiorul ei, când ieșea din cadrul acesteia dând cu nasul în reverul la care se oprise.

Era reverul de la haina ambasadorului pe care, mic insemn elegant filigramat în aur, strălucea floarea. Floarea cam pătrată de pe misterioasa siglă cu buzele sărutând-o, care ținuse loc de semnătură pe toate mesajele cu care fusese asaltat în ultima vreme. Mic insemn ezoteric purtat cu discreție la butonieră, aruncând scânteieri care pentru el, pentru modul cum

se holba și se chiora deveneau adevărate explozii ce-l făceau mic, strângându-se parcă și ascunzându-se în interiorul costumației. Sau, deodată, explodând la rându-i și ieșind de acolo, cu toată ciuda acumulată câtă vreme se simțise urmărit:

- Aha, tu erai , nenicule, tu-mi suflai în ceafă!

- Ați spus ceva, domnule profesor?

- Am spus; sigur că am spus!... - șuieră amenințător –
Am spus că te dai pe față.

- Mă dau! –îl calmă acela prin nesinceritatea cu care-și juca fair-playul sportiv.

- Te dai?... Am spus eu că tu erai... – deveni el mai calm, ca și cum ar fi reintrat cu demnitate în hainele sale.

- Da; eu eram! – îi zâmbi acela

- Tu erai!... – iritarea dispărea; iar, când repetă, începu și el să zîmbească: Tu erai!...

- Eu eram... –urmă sportiv regulele jocului ambasadorul, cu veselia largă și ofertantă a spionului care-și consideră firească meseria.

- Tu erai!... Fir-ai să fii, tu erai!... Ha, ha, ha!... Tu erai! Ha, ha, ha, ha, ha!...

Profesorul se arăta de-a dreptul vesel. Nu pentru că l-ar fi bucurat ceva ci, fiindcă ne mai trebuind să suspecteze morocănos, putea specula cu cinism situația, ca și cum i-ar fi spus: „Păi, dacă suntem pe față, hai să vedem cine-i mai tare, că eu mă pricep la actorie”!

- Eu eram , domnule; hai să bem; bine-nțeleș că eu eram!... Cin-cin!... Proșit!... A la votre!... Dacă m-a rugat ea, nu puteam s-o refuz!

- Te-a rugat ea?

- Dacă ai ști cât de mult te iubește! Dacă ai ști cât se temea să nu te supere!...

- Dacă aș ști?... Dacă...

De data asta nu exteriorul, nu costumația conta. Ci inima, inima aceea năvalnică a lui George Ștefoiu-Mocirloaia, buzele lui nesățioase care beau și rosteau în același timp... Repetau vorbele ambasadorului dar le confereau sensuri deosebite... Sensuri cu care voia să-și arate superioritatea prin modul cum se elibera de suspiciuni... Și bea, și ciocnea, și chiar

dădea să-l sărute. Până când acela nu se mai abținu spunându-i cu oarecare imputare:

- Te-aș fi luat mai bărbătește; dar ea nu-mi dădea voie; zicea că ești sensibil...

- Aveai un scenariu mai dur, vrei să spui – nu-l iertă el.

- Aveam – recunosc acela – dar nu voiam să mă cert cu ea când îmi spunea că ești sensibil.

Atunci, simțindu-se astfel și ocrotit și flatat, profesorul își sfidă proapătul recunoscut Big-Brother.

- Sunt sensibil – proclamă el mândru, mai mult decât un răspuns, fiindcă celălalt simți nevoia să arate fața urâtă a unei asemenea sensibilități

- Mi-ai creat mari dificultăți cu capriciile dumitale; aproape că s-a supărat pe mine crezând că nu vreau s-o servesc, în loc să se supere pe tine, suspiciosule!

- S-a supărat?

- Tare!

Primi lovitura cavalierește, întinse paharul ca să prindă curaj prin umplere și-l bătu pe acela pe reverul cu floarea patrată, ca și cum ar fi prins drag de el, rostind din ce în ce mai vesel, din ce în ce mai sigur pe superioritatea sa:

- Se rezolvă!... Se rezolvă imediat!

Elegant, în smokingul său fasonat la perfecție, făcu o piruetă prin care se întoarse spre fastuoasa rochie în dungi al cărei decolteu emanând rafinatul parfum dominator se deschidea spre sânii visurilor lui de odinioară și, plecându-se odată cu studiata sa șuviță de păr, demonstrează cât era de lucid prin faptul că reținuse curiozitatea ei în legătură cu un anume amănunt. Iar acum, luându-l martor pe simpaticul ambasador ce trebuia umilit, găsea prilej solemn să-i depună la picioare răspunsul întrebării pe care ea se grăbise să i-o pună. Se grăbise cam prea mult, cu o curiozitate cam prea nerăbdătoare, pe care el o calificase de muieră calculată, negustoroasă și mercantilă, cum se arătau astea dure din ziua de azi; dar asta nu mai conta. Conta că aceeași grabă putea s-o fi avut în scenariul său la fel de mercantil și Big-Brotherul care o juca pe fair-play-ul; și care trebuia umilit printr-un alt fel de joc: Un joc superior rafinat, dând pseudosincerității un aer mult mai romantic, mult mai

sentimental, cum putea exprima doar acel tremolo din glasul său, așa cum și-l perfecționase în acel singur an pe care-l urmăsea la actorie cu ultimul dintre ultimii mari maeștri romantici ai genului. Făcu o plecăciune cavalească mult mai elegantă decât vulgaritatea sportivă a gesturilor ambasadorului căruia îi spunea cu superioritate:

-Spre deosebire de rațiunile dumitale secrete, eu am să spun ceva de suflet, așa că mă adresez doamnei pe care o rog să te ierte că n-ai servit-o cum trebuie, cu toate că aveai aparatură bună de spionat!...Nu, draga mea; nu sunt căsătorit... Dar nu-mi place că s-a interesat altcineva de lucrul acesta... Tu, da!... Tu ai dreptul, fiindcă pe tine, doar pe tine... Te-am așteptat!... Te-am așteptat o viață! – adăugă cabotin sperindu-se el însuși de minciuna pe care o spunea cu totul dezinteresat, doar din plăcerea jocului, așa cum se complăceau ei, artiștii, ca să se pună în evidență fără a cugeta prea mult: „Te-am așteptat o viațăăă!”... Fapt pentru care, speriat, se uită după chelner... Când îl găsi, știi exact de unde să-i apuce din nou umărul rotindu-l către sine și fixându-l așa ca să poată lua curaj repede din două pahare iar, cu al treilea în mână, să rectifice: Te-am... adică, chiar dacă nu te-am așteptat, e ca și cum te-aș fi așteptat!... Am avut două neveste; dar destul de scurt... Actrițe. Știi, astea fac orice să pună mâna pe directorul de imagine de la filmul respectiv... Ca să le facă mai frumoase; să le filmeze cât mai inspirat... Pe urmă se încurcă cu regizorul; că ăla le mai poate distribui și în alt film!... Ia-o cum vrei, draga mea – făcu el gestul inutil de a-l roti pe chelner cu tava spre el, fiindcă acela înghețase nemișcat ca și cum ar fi primit ordin să rămână astfel; și, devenind iarăși cavalerul galant care-i întindea mai întâi ei o cupă, se plecă ceremonios atingându-i genunchii către care șopti: Ia-o cum vrei; dar să știi că eu pe tine te-am așteptat!... Tu ai fost și tu rămâi....Pe tine te-am... Numai pe tine... Să știi că... Că tu, doar, ești...

Pe acest ritm de refren, din ce în ce mai scurt, mai precipitat, glasul lui vibra silabele în iambi și trohei. Indiferent de sensul sau nonsensul vobelor, sunetele lui, cu efecte învățate de la ultimul mare maestru romantic, rezonanțele și vibrația aceea cabotină, îl făceau plin de convingere, surclasând

măruntul joc de fățarnicie spioană al celui care se voise Big-Brother.

Ea îl ridică drăgăstos, îi luă bratul ca să-l sprijine cât mai bine și se arătă astfel către invitați, ciocnind cu ambasadorul căruia fastuoasa femeie îi imputa șoptit:

-Ți-am spus eu că are stare civilă corespunzătoare!

Iar acela se justifica:

-La câte mesaje ne-a refuzat, n-aveam de unde ști dacă e divorțat sau doar despartit. Ia-l repede, fiindcă e capricios și se răzgândește ușor!...

Emoționat de vibrațiile propriului său glas cărora le punea surdină bând, profesorul fu deplin satisfăcut de exercițiul său de frivolă prezență cabotină la bodegă, ce nu-l lăsase mai prejos nici la o asemenea recepție. Așa că se destrăbălă ne mai amintindu-și decât că a avut prezența de spirit să se facă a-l chema pe Dorel Stuparu, studentul cel lungan, ca să-l prezinte ca pe un talent deosebit; dar, de fapt, o făcuse ca să se agațe de brațul lui spre a sta cât de cât drept, cât să poată să mai bea. Fapt pentru care a fost gata-gata să cadă când, deodată, găliganul de sprijin i-a fost smuls și l-a văzut cum, scuzându-se neîndemânatec, se ducea tras de superba femeiușcă pe care el o poreclise „Bombița”. Avea bine întipărite în memorie toate contururile trupului ei așa cum acela o filmase, așa că nu putea să se înșele: Ea era, cu toate că smiorcăia arătând o mutriță înciudată, botoasă și, chiar dacă erau înconjurați cu fard de calitate, pe care nu-l dizolvau lacrimile, i se vedeau, furibunzi, ochii plânși.

-Fidias și Pigmalion la un loc! – o salută el criptic, dar plin de îndrăzneală familiară, ca și cum i-ar fi posedat de multe ori toate goliciunile acelea superbe.

Dar ea părea să nu-i priceapă veselia de om dichisit, dar nu prea tânăr și nu prea în formă, încurajându-și potența cu alcool. Ea trăgea de student repetând într-una:

-Dorele, trebuie să ne răzbunăm!

Așa că profesorul se mai împletici spre un pahar, neînțelegând prea bine ce bombănea ea despre un bătrân ticălos căreia era pornită să-i taie fuduliile. Remarca doar faptul că spunea asta scrâșnind din dinții frumoși care-i subliniau

inconfundabilul portret de reclamă comercială... Cine era bătrânul și ce făcuse acela ca s-o supere atât de tare, n-a mai fost în stare să înțeleagă, cu toate că, prin asta, Bombița răspundea la protestul prin care el o-ntreba de ce-i atât de pornită și i-l smulge pe lunganul ce-i era sprijin.

Nu-și mai amintea decât că o altă mână fermă îl sprijinise să treacă prin niște saloane unde mai schimbase replici și pahare cu unii, dar nu știa dacă apucase să-i spună ambasadorului, tocmai pentru că acela se purta degajat, cu aerul său de performer sportiv, că a apreciat la el mijloacele sofisticate de urmărire. Nu știa dacă-i spusese și treaba asta care-l rodea, sau numai ciocnise cu acela conversând despre altceva – banalități, desigur, de vreme ce nu și le amintea. Își amintea numai cum acela îi răspundea dar, în același timp îi făcea un semn discret femeii de la brațul său, cu degetele împreunate în formă de „O”, un fel de o.k. cum că lucrurile ieșiseră bine. Apoi mai ciocni cu cineva cu care se pupa mângâindu-i fundul; o persoană de la care-și amintea doar parfumul rafinat ca al ei și cravata cu dungii... Dar putea fi și rochia în dungii care subțiau silueta femeii visurilor sale... Putea fi orice, dar în dungii; în dungii care se învârteau odată cu el, de nu-și mai amintea cum a urcat în mașina cu care a ajuns la acel hotel de mare lux... Își amintea, însă, prea bine, momentul mult anterior: cu dinții frumoși ai Bombiței care-i răspundea în ciudă, înjurând un bătrân la a cărui pomenire dentiția îi devenea de-a dreptul feroce, parcă mușcând din acela.

CAPITOLUL DOUĂZECIȘIȘASE

Se trezi al naibii de mahmurit, stare de disconfort nociv în care se simțea și amețit rău, și înrăit de incapacitatea de a-și aminti ce se-ntâmplase.

Iar glasul care încerca să-l trezească, nu era capabil decât să-l mângâie pe jumătate, cu jumătatea cealaltă admonestându-l prin eticheta încă îngăduitoare: „Ești un copil rău!”... Care-i aminti, cine știe cum, modul în care, de dorul ei și cu disperarea că n-o va mai găsi vreodată, adormise la fel de beat în centru

orașului natal, ținând în brațe picioarele de bronz ale statuii soldatului din primul război mondial, ca și cum le-ar fi ținut pe ale ei.

Iar acum, când își dădea seama că le ținea pe ale ei, că-și putea alintă obrazul pe pielea lor molatecă, emanând parfumul rafinat pe care i-l simțise de cu seară și chiar auzul îi era alintat cu acel „ești copil rău” al glasului ei, ar fi vrut, de rușine, să țină în brațe doar picioarele de bronz ale statuii. Din ce în ce mai mult, din ce în ce mai rușinat, din ce în ce mai înciudat, cu cât auzea mai clar îndemnul ei drăgăstos:

-Haide, copil rău, că-i aproape de prânz și ne-așteaptă ambasadorul; doar i-ai cerut să ne logodească!...

- Să ne... Să ne, ce?! – sări el deodată speriat, nu atât de actul exprimat prin verb, cât de faptul, tot mai des confirmat odată cu vârsta, că nu-și mai amintea nimic după asemenea excese.

Și, deschizând ochii, văzu cum, căldura dulceagă lângă care își alintase lenevoasa netrezire se concretiza în niște forme cam prea lăsate, cu pielea deloc întinsă ci tot răsturnându-se-n pliuri bătrâncioase și o mască albă în loc de chip. Mască ce pornea de sub ciufulirea unui păr rar susținut în vopsea și ajungea ca un plastron ce-i trata și pielea decolteului până peste sânii care păreau astfel mai fleșcăiți decât, pesemne, erau. Un fel de platoșă cu mască dintr-un soi de var amestecat cu grăsimi, ce-l enerva nu atât pentru că nu putea recunoaște chipul femeii visurilor sale, ci pentru că, oricât s-ar fi străduit, nu-și amintea ce făcuse, sau dacă făcuse ceva peste noapte cu acele forme flasce lăsate la vedere mai jos de acoperământul cosmetic al părții superioare a trupului, într-un mod mai degrabă nepăsător decât intim. Un fel de nepăsare dezinhibată a scofâlcilor din acele părți de mai jos care, ca pânțe și fese și pulpe ar fi trebuit să însemne numai tentații, dar astfel lăsate la vedere, te cam muiau ca bărbat.

-Că nu ți-o fi părând rău, acum, copil mahmur ce ești!... – îi făcea ea cu degetul, în vreme ce el o simțea cum, dezgolită fără pudoare alături de el, ea mințea ca să nu-i spună că e un bătrân mahmur care nici nu-și mai amintea dacă fusese în stare de ceva sau, pur și simplu adormise deasupra ei.

- Păi, eu... - încercă el să spună ceva, parcă pentru a se scuza în acest sens.

Dar ea, făcând-o cam neplăcut pe fetița ce-și ascunde pieile sub creme albe, îi puse același deget pe buze, ca să nu-l lase cumva să retracteze.

- A fost un gest cam intempestiv, din partea ta; dar mie-mi plac nebuniile astea în amor și sunt obișnuită cu ele fiindcă știu că astea-s reacțiile pe care le provoc eu la bărbați! – îi spuneau buzele ce începuseră să se distingă puțin din masca albă care parcă-l batjocorea cu expresia ei de arlechin apărat de platoșa albă ce-i acoperea gâtul și decolteul în acțiuni chimice de întinerire a dermelor ce se cereau înprospătate.

- Hm, astea-s reacțiile pe care le provoc!... Mormăi el gândindu-se la altfel de reacții pe care, categoric, așa, dezgolită pe lumină, din păcate nu i le mai provoca; dar, despre care, nu-și mai amintea nici dacă le avusese sau nu peste noapte.

Fapt care-l intriga din ce în ce mai mult, pe măsură ce-și dădea seama că mintea lui mahmură avea această preocupare.

- Te faci că nu ți le mai amintești? Parcă aseară spuneai altceva!...

- Aseară!... E mult de-aseară!... – mormăi el foarte supărat de o asemenea dimensiune de timp – Foarte mult timp de după aseară, de care nu-mi mai amintesc nimic!... Oare... – Preferă el și să țină ochii închiși, ca s-o simtă mai degrabă prin parfum și căldură decât prin ce se vedea, tot așa cum prefera să renunțe și la vorbe decât s-o-ntrebe pe ea dacă făcuseră ceva în direcția logodnei despre care vorbea, sau se păstrasera caști...

Pentru că întrebarea asta îl chinuia, iar el îi dădea târcoale cu perfidie de om bătrân care s-a-nvățat să-și amâne scadențele doar în aparență, treaba rozându-l pe dinăuntru. Așa că, atunci când ea pomeni iarăși de ambasador, el, nu din curiozitate sau nepolitețe, ci doar sperând că va provoca ceva ocolișuri prin care să-și răspundă la ce-l enerva preocupându-l, întrebă:

- Ambasadorul ăsta ți-e prieten?

- Of course! – se trezi occidentală rece din ea, în răspunsul franc și asigurător pe care i-l dădea.

- Adică, așa... chiar mai intim? – se trezi el mormăind supărat fiindcă nu știa din ce complex de inferioritate îi venea întrebarea.

- Of course! – răspuse ea asemenea sau, poate, ceva mai mângâietor.

Și, din mahmureala al cărei gust ori a cărei stare nu voia s-o accepte, ținând ochii închiși ca și cum și-ar fi ținut și mintea în nepăsare, Ștefoiu își auzi propriul glas întrebând freudian în speranța că răspunsul ar putea fi în legătură cu el, nu cu acela:

-Adică, te-a regulat; te-a regulat bine?...

Își știa gafa încă dinainte de a rosti ultima silabă; îi era ciudă pe instinctul care-o provoca, dar nu putuse să n-o facă, tocmai în speranța că i s-ar putea da un răspuns comparativ cu el, de genul „da, dar tu ai fost mai grozav” și, prin asta, i-ar fi trecut angoasele. Așa că strânse mai bine pleoapele spre a rămâne mai adânc în întuneric, în camera obscură în care se ascundea cu speranța că va scăpa de efectele mahmurelii, dar unde, acum, o făcea și în speranța că nu va simți acele două palme pe care le merita.

Dar în loc de plescăitul lor pe obrazul său bătrânicos, auzi supușenia aceluiaș glas drăgăstos, dar plin de franchețe, cu care ea îl mângâia:

-Of course, dragule!... Trăim într-o lume a afacerilor care se complică din ce în ce mai mult în relații de tot felul prin care ele se facilitează sau chiar devin plăcute, în loc de a ne enerva când ne tocim!

- Deci, cu unul ca el, nu te-ai enervat.

- Of course, dragule; ți-am spus.

- Dar cu mine, asnoapte, te-ai... vreau să spun, adică: te-ai... enervat? – nu se mai putu el abține și întrebă repede, parcă bucuros că-i venise-n minte acel verb echivoc; da, pentru că enervarea putea fi și de un fel și de altul.

- Ei, nu s-ar putea spune chiar că m-am enervat – răspuse ea pe șleau fără să-i pese de dezamăgirea ce i-ar produce-o – la vârsta noastră se mai întâmplă... Te înțeleg și te respect chiar și așa – simți ea partenerial nevoia să-l asigure, pentru a se grăbi apoi să-l consoleze: Dar pentru asta avem viața-nainte, dragule; găsim noi ocazia și pentru așa ceva, dacă ne-o veni cheful!... - Și depuse undeva, pe trupul lui, un sărut fad prin care îl consolă, poate chiar autoconsolându-se într-un spirit cât se poate de realist – Acum trebuie să ne concentrăm pe cele pragmatice pe

care le avem de făcut; am planuri importante, o să ți le spun; sunt mai multe implicații... – vorbi ea atent preocupată, apoi, iarăși deveni consolatoare: Pentru amor, ca să arătăm ce-am mai păstrat din tinerețe, avem vreme!... - Și, iarăși sărutul acela care se voia spontan, dar îi arăta precțiile experimentate: Eu te-nțeleg, un bărbat nu-și revine așa, deodată la dorințele de odinioară!...

- Hm!... Deci: nu-și revine!... Înseamnă că nu...

- Ți-am spus iubitele – își dovedi ea înțelepciunea înțelegătoare – că avem timp destul în fața noastră!...

De data asta, tocmai pentru că ar fi fost cazul să sară pe ea stricându-i masca sau întreaga platoșă și, amestecându-se-n alifiile lor, demonstrându-i prezentul și nu posibilitățile viitoare, lui îi veni să-și dea două palme. Ca să se pedepsească pentru starea de mucava uscată, scârțâitoare pe care o dădeau minții sale arsurile stomacului molestat de poftele bețive la care se dedase, spunându-și fără iertare:

-Nu te arăta uimit, tâmpitul; masca asta cu cărnuri moi e chiar femeia visurilor tale; s-a emancipat și ea!... Are probleme mai pragmatice de rezolvat decât cele carnale care, și așa, sunt destul de fleșcăite... Ce vrei?!

Dar tot se ferea să se confrunte cu chinurile mahmure ale acelei dimineți, ca și cu aspectele nu prea plăcute ale goliciunilor amândurora. Prefera să păstreze ochii închiși, să nu vadă nimic, să nu-l amețească nimic în plus și să se bucure, atât cât se putea bucura, doar de căldura cărnurilor ei la fel de înmuiate ca vârstă.

CAPITOLUL DOUĂZECIȘAPTE

Ambasadorul îi aștepta. Și, fiindcă întârziaseră, îi puse el pe ei să aștepte ca să-și rezolve alte probleme. Cu toate că, pe lângă ei, invitase pe încă cineva care era pedepsit degeaba, fiindcă acela venise punctual. Era senatorul bătrânel și plin de importanță prin care Ștefoiu-Mocirloaia își răzbunase nemulțumirile de a fi fost urmărit, văzându-l filmat și pe el de camerele care, acum, era convins că spionau pentru ambasador

mai multă lume... Că aria de Big-Brother era astfel mult mai mare și că, în pofida altora, lui nu-i mai păsa fiindcă i-o spusese de la obraz și-i dăduse cu o seară în urmă lecția cuvenită, surclasându-l ca joc de măiestrită fățarnicie în momentul declarației pe care o făcuse femeii visurilor sale... Dar, ca să-i fi cerut aceluia să-l logodească, și încă repede, asta tot nu-și amintea în nici un fel, ceea ce, nasului său cu expresie nemulțumită îi trezea suspiciuni în continuare: Nu cumva, el se amăgea că-l depășise, iar ambasadorul o făcea pe învinsul câștigând? Îi acceptase demonstrația cabotină, iar acum îl logodea!... Ba, mai mult: La moliciunea romanțioasă a mahlureii lui, nici măcar nu putea spune că nu vrea!... Cum să nu vrea să se logodească cu femeia visurilor lui?!... Faptul că-i văzuse măștile cosmetice și nici măcar nu-și încercase bărbăția pătrunzând prin unsoarele lor, nu era un motiv!... Așa că, spre a uita o asemenea angoasă lăsând lucrurile în voia sorții și dregându-și numai mahlureala, ciocnea și conversa cu senatorul despre care știa prea bine pe câți îi înfundase... Ciocnea ca și cum ia-r fi arătat de la obraz că au același Big-Brother: „Aha, foarte bine că te spionează și pe tine; la tine chiar are ce spiona!” ... Așa părea să-i spună ciocnind pentru prima dată camaraderește cu omul pe care, tare voia să-l întrebe cum scăpase de acel temut Brănzănariu, bișnițarul trișor care-i reabilitase repede pe securiști și milițieni făcându-și primul aparat de represiune în serviciu propriu?... Cum, de fapt, încercaseră după aceea mulți politicieni mai importanți, mai versați decât un simplu barbugiu și folosind mult mai puternice mijloace confiscate de la democrație, dar niciodată mai influenți, niciodată atingând performanțele aceluia de la început, când invita întreg orașul, zicând că pe banii lui, la petreceri cu mici și bere în grădina publică, fălindu-se și inaugurându-și statui.

Văzut de aproape, senatorul avea, în expresia de cal ce-o face pe armăsarul, o figură sanguină, pofticoasă, cu gesturi largi, ca și cum ar fi făcut cadouri tuturor, iar comportamentul înțepat, din nevoia de a-și pune în evidență statura mică, subliniindu-și importanța ca factor de decizie care dă asigurări spunând mereu „se face”. Și, numai dacă-l studiai mai bine,

pricepeai că, față de unul precum ambasadorul, încerca să răspundă cu acest „se face”, spre a nu se înțelege că, de fapt, spunea milităros „da, să trăiți” la indicațiile primite.

Dar ambasadorul, revenind, întrerupse asemenea conversații scuzându-se că agenda lui avea mai multe prevederi decât cea a unor porumbei împerecheați bătrânicos. Și începu să-și pună la punct afacerea care se vedea bine pregătită, pentru că se adresă direct, fără a aștepta ca ei să lase din mână paharele. Și, mai ales, fără ca să-i pese de figura îmbătrânită atât de nedumerire cât și de mahmureală a profesorului, care se ițea din când în când grav la brațul femeii visurilor lui, ascultându-i vorbele ca și cum ar fi spus fără capacitate de ripostă: „ie-te, mă, ștregaru de mine, ce-am fost în stare să fac!”...

-Doamnelor, domnilor, la cererea domnului profesor Ștefoiu-Mocirloaia, pe care mi-a adresat-o oficial aseară – citea ambasadorul hârtia pregătită, producând asemenea reacții în expresia feții celui citat - în prezența domnului senator care este și vicepreședinte al Camerei superioare din țara asta, ca și a colaboratorului meu, însărcinatul cu afaceri... haide, meine liebe, treci acolo, lângă domnul senator!... așa... care reprezintă țara noastră, fiindcă eu am onoarea să officiez logodna... Este vorba de logodna domnului profesor cu distinsa noastră compatrioată cunoscută drept lider politic în partidul nostru de guvernământ - citea el mai departe împiedicat în accent - dar care vine acum aici, în locurile de baștină, ca să aducă mai aproape valorile democrației noastre. Am pregătit și inelele pe care-i rog să și le pună în degetele ce reprezintă logodna și, conform obiceiurilor din această frumoasă țară, mai ales cel cu darul, care mi se pare o practică ingenioasă și vreau s-o patentez pentru sistemul nostru bancar, ca vărsământ direct, promit să le fiu naș la nuntă dând darul cel mai mare și aducând invitați care să mă urmeze, garantând un fond din care să-i facem miresii campania electorală în alegerile care urmează la dumneavoastră. Rog logodnicii să se sărute iar noi să bem! Vivat giovinezza!...Happy engagement!.. Heureuse fiancée! ...

Și se așeză cu gestul de a-i invita pe ceilalți să-și ia locul în jurul mesii pregătite. Ceea ce ei făcură, în afară de senatorul care venise punctual, deci mai înainte, iar acum era deranjat de un telefon mobil spre care făcea un semn de scuză, în vreme

ce, spunând „te sun eu mai târziu” se îndepărta spre o fereastră așa cum e politicos să procedezi de când s-au inventat telefoanele mobile, sau spre un colț discret, cum e mai precaut când vorbești la ele. Dar, chiar în această îndepărtare, glasul lui - indignat de insistența cu care, la capătul celălalt al comunicării fără fir nu se accepta propunerea lui cu „sunatul mai târziu”- se auzi cum se ridica în mod necontrolat și, ricanând la ce i se spunea de dincolo, imputa cu ton nedorit de tare: „Guriță dulce, tu chiar nu mai ai încredere în taty al tău? Tu chiar nu mai ascuți ce te roagă taty?!...Vorbim mai târziu, ți-am spus...”.

Dar asta cu „vorbim mai târziu” nu se realizează nici la a doua propunere, pentru că, ajungând în spatele unei draperii, el mai zăbovi acolo o vreme în conversația pe care, culmea, din pricina mahmurelii, Ștefioiu-Mocirloaia o percepea, sau o intuia, sau chiar auzea frânturi din ea ca-ntr-un amplificator care i se declanșase la acel „Guriță dulce” pe care vocea senatorului îl exclamase mai tare, scăpându-se. Un amplificator care-i făcea timpanele pline de vibrații mahmure să-și însutească sensibilitatea pendulând ca un radar în încercarea de a se convinge de ceva. Și acest radar, care nu înregistra prea bine alte cuvinte din jurul unei argumentări care repeta ideea de „rațiuni superioare”, mai prinse de două ori, cu tresărire, chiar dacă erau șoptite, și sunetele care reproduceau sintagma...

„Guriță dulce”, invoca șoapta senatorului ascuns după draperia de la fereastră; iar paharul dat pe gât ca generică ciocnind cu nașul-ambasador amplifică imediat semnalul în urechea profesorului confirmându-i despre ce era vorba. Așa că, atunci când, înroșit în obraji ca un rac ce încearcă a demonstra privirilor celorlalți că n-a fost fiert, bătrânelul senator, înțepat într-un comportament care-i amintea porecla de „Mușcatu”, se întoarce la masă așezându-se cu scuze, Ștefioiu era, fericit, la al patrulea pahar pe care, după ce-l ciocni cu nașul-ambasador, îl întindea și către acela.

-N-am putut să-l închid, mă iertați; e telefonul meu pentru probleme presante – spunea senatorul arătând spre mobilul pe care-l băga în buzunar...

În vreme ce fericitul mire îi făcea cu ochiul întinzând paharul către femeia visurilor lui cu care tocmai fusese logodit:

-Guriță dulce, să ciocnim cu domnul Mu... ăăă, domnul senator, care-o să te-ajute în campania ta electorală!

- Ciocnim, - spunea fericită nu prea juna logodnică, etalându-și decolteul căruia maștile de peste noapte îi mai întinsese pielea – dar ajutorul cel mare, tot din partea iubitului meu soț îl voi primi!

- „Iubitului tău soț”?!... A, da, din partea mea, adică – pricepu mai greu mintea lui în care mahmureala recăpăta entuziasmele noii petreceri începute.

- Din partea ta, iubitele. Numai tu poți să mă faci cu adevărat frumoasă, ca să mă iubească toți alegătorii!

- Ești convinsă? – se alintă el.

Dar ea preferă să demonstreze că se adaptase la răceala comercială a tranzacțiilor făcute cu franchețe:

-Bine-nțeles!... Nu mi-ai povestit chiar tu, cum și celelalte te-au luat ca să le faci în film mai frumoase decât erau în realitate?!

- Da – răspunse el cam neplăcându-i amintirea – dar alea erau actrițe care se știe că sunt fățarnice.

- Eu nu sunt fățarnică, iubitele; eu din tinerețe am știut că mi-ai făcut cea mai frumoasă poză din viața mea. Și n-am uitat, vezi... Întreabă-l pe ambasador de câtă vreme l-am pus să te caute... să te identifice... Să vadă, adică, dacă sufletul tău mă mai poate iubi ca să mă facă la fel de frumoasă... Iar, când am aflat că ajunseseși mare la televiziune...

- Televiziunea e o porcărie! - își spuse Ștefioiu vechiul of.

- O mare porcărie – îi dădu ea dreptate în felul ei – un idiot m-a filmat atât de bătrână, încât era clar că-l plătiseră adversarii; atunci i-am spus ambasadorului că trebuie neapărat să dea de tine; n-am să dau voie nimănui altcuiva să mă filmeze!... Dar tu făceai mofturi și păreai să nu accepți. De asta te-am luat așa de repede!... Ia zi, ia zi vorba aia cu care mă alintai mai înainte!

Atent la problemele pe care le avea de discutat pe lângă asemenea calinerii, ambasadorul tuși discret în vreme ce Ștefioiu își alinta cu glas cât mai tare logodnica spunându-i cu rezonanțe shakespeariene, spre tresărirea vigilentă a senatorului care se înecă cu ce dădea pe gât, tușind în pahar:

-Guriță dulce!... Dar nu trebuie să te scuzi că m-ai luat repede. Sunt obișnuit. Crezi că la celelalte neveste o făceam, dacă nu m-ar fi luat și ele repede?!... Guriță dulce, tu, măcar ai fost întotdeauna femeia visurilor mele!

Dar ambasadorul tuși din nou și el, subliniind trecerea la afacerile pentru care-i chema la ordin rezumându-și strategia.

- So, Well, Donc: Noi ne ocupăm acum de imagine și am fost bucuros să mă conving că profesorul e omul indicat. Sper să nu mai ratăm – spuse el mai dur, ca și cum i-ar fi imputat ceva senatorului – nici voi, politicienii cu care s-a vorbit, n-ați lucrat eficient, dar și candidaturile anterioare, ale unor cetățeni de-ai noștri care să revină în țara voastră intrând în lupta electorală, a fost slabă. De data asta nu mai avem voie să ratăm. Vom lua lucrurile mai calm, doamna va candida deocamdată doar ca parlamentar; soțul ei, care mi-a venit sincer în întâmpinare aseară cerându-mi de îndată să-i logodesc, va conduce o televiziune care o va promova și va aminti tuturor poza prin care, ea – asta trebuie să se știe în principal - a fost cândva aici frumusețea națională!... Vom conjuga acest trecut cu succese prezente ale unor propuneri legislative pe care ea le va face în Parlament și, astfel, cu o asemenea pregătire – reveni el la tonul de imputare – nu vom mai rata, domnule senator, alagerile prezidențiale viitoare, nu-i așa?!... Președintele dumneavoastră o cam bâlbâie, iar eu sunt întrebat mereu: „Când vom avea un om sigur?”...

-Bine-nțeleș!... Se face; se face! – asigură bătrânelul care nu mai arăta atât de autoritar când i se puneau asemenea întrebări.

- Păi, trebuie! –îl instrumenta ambasadorul, amintindu-i pesemne de angajamente mai vechi – Uite: eu aduc altceva decât alea cu care ați încercat înainte; doamna e lider chiar în partidul nostru de guvernământ; îmi e chiar mie un fel de șef, dar renunță pentru a reveni aici cu modestie... Și cu chemare pentru vechea iubire; asta sensibilizează foarte mult electoratul – își aminti el, văzându-l pe profesor care bea de unul singur - ...Adică, vă ofer un scenariu mai bun, mai convingător: Din dragoste pentru țara ei și pentru bărbatul iubit, ea acceptă un simplu loc de deputat... Da, ca să-și dovedească priceperea

pentru care abia apoi o veți alege la președinția țării, unde va aduce din plin experiența noastră și își va folosi relațiile pentru progresul vostru! ... Asta trebuie să propagați de pe acum, ca să înceapă să deprindă electoratul. Asta-i scenariul pe care vi-l punem la dispoziție, numai să-l executați cum trebuie, domnule senator!

- Femeile sunt la modă; o să avem succes; se face – îl asigură cam lunecos senatorul parcă recunoscând doar că, prin asemenea implicări, el câștigase acea autoritate ocultă pe care i-o recunoștea multă lume.

Și, astfel, ambasadorul care era încă destul de tânăr spre a avea ambiții de carieră practicând o politică fermă, autoritară, fără ocolișuri, se înțelegea cu bătrânul plin de ocolișuri și de aranjamente prin care domina lumea asta balcanică, stabilind manevre care trebuiau doar recapitulate, fiind știute de amândoi:

-Găsești o televiziune ieftină pentru ginerică... – se-ntoarse ambasadorul din nou spre bătrânul politician, lăsându-i pe logodnici să se giugulească.

- O am! – răspundea senatorul ca și cum făcea un serviciu prompt și nu fiindcă, așa cum profesorul știa de la Smeureanu, vindea una chiar a lui, care nu-i mai trebuia.

- Vacantezi locul în colegiul electoral ca să mai apuce și ea un an din legislatura asta.

- E gata vacantat.

- O fi, dar nu m-ai anunțat; eu am aflat singur despre cum trași sforile! – îi atrase atenția ambasadorul - Și nu mă interesează metodele de vacantare... – mai insistă în a arăta cât de multe știa – Mă interesează să fie pentru noi, nu pentru altcineva. Nu-i așa?!...

- Locul e nimerit și cred că...

- Domnule, nu mergem pe „cred că”; eu am precizat că apreciez, fiind în locurile de baștină ale acestui cuplu pe care nu degeaba l-am logodit astăzi!

- E vacantat; am spus...

-Vacantat o fi, dar nu-s alți pretendenți?

- Nu contează! – asigură bătrânul cam bâlbâindu-se.

- Domnule senator, te privește! Noi avem nevoie să fie nu doar vacantat, ci total eliberat, să apuce și ea, măcar două sesiuni să se afirme în legislatura asta.

- Va apuca.

- Înțeleg, deci, că e vacantat-eliberat-garantat? – nu permise ambasadorul să rămână ceva vag, ca și cum ar fi redactat documentul unor tratative.

- Garantez că va fi eliberat – încercă și senatorul să mai moaie termenii, ceea ce îl făcu pe celălalt să procedeze dur:

- Sper că despre asta ai vorbit la telefon! -îl uimi el cu atâta intuiție pe bătrânul căruia nu-i venea să creadă că ambasadorul avusese posibilitatea să-i intercepteze acolo, pe loc, convorbirea de mai înainte.

- Exact despre asta - spuse el cam înroșindu-se.

- Nu întâmpinați nici o piedică, nu se opune nimeni?

Senatorul căzu pe gânduri în legătură cu bănuiala că exista vreun cip cu care putuse fi spionat chiar șezând față-n față; și răspunse mai precaut:

- Oponeri minore, domnule ambasador; le rezolvăm...

- Atunci o alegeți repede, faceți înlocuirea și pregătiți legile la care ea să fie autoarea, să aibă o intrare spectaculoasă în Parlament imediat după ce depune jurământul.

- Oho, sunt destule legi care zac la Birourile permanente!

- Le selectați pe cele mai așteptate. Și-ncepeți, tot cu asemenea promisiuni, campania cealaltă, pentru prezidențiale.

- Se face, se face!

- Dacă asta se face, mon cher, meine liebe, se va face și pentru dumneata postul de președinte al Senatului, ca să fii al doilea om în stat; ceers, my dear; á la votre!

- Am onoarea, domnule ambasador! – răspunse acela încântat de promisiune, dar tot cu gândul la cipurile alea cu care putuse fi interceptat ad-hoc.

Asta, în vreme ce, îmbrățișându-și femeia visurilor cu dragăstoasă lașitate, Ștefoiu-Mocirloaia se tot adăpase simțind cum mahmureala i se transforma în voioșie, iar întrebarea suspicioasă pe care, sub imperiul ei, ar fi vrut s-o pună în legătură cu cerința lui de aseară, se transforma și ea în amuzamentul cu care spunea:

-Vezi, poate nu-mi amintesc eu, dar uite că i-am cerut să ne logodească „de îndată”!... Ah, Guriță dulce!... - Și, sărutându-l spre stupefacția senatorului care nu mai știa cine-i gurița dulce, cedând de la principii la modul cel mai laș, el toastă spre ambasador la modul cel mai neaș: Nașule, te pupic, nașule! Să-ți trăiască mintea ta aia globalizată!... Vrei televiziune? Televiziune fac, chiar dacă mă bag în rahat până la gât!

Afirmație față de care ambasadorul păru mulțumit, după ce se consultă asupra sensurilor ei cu subalternul său însărcinatul, care era mai vechi și cunoștea mai bine limba. Atât de mulțumit încât, atunci când ridică paharul, folosi o expresie idiomatică în limba sa, care putea să-nsemne „Și eu pe tine, dacă te bagi cât mai mult!”...

Iar efuziunea lor, nu mai ținu seama de crispările senatorului care se străduia să blocheze semnalul telefonului. Fiindcă, tocmai când dăduse asigurări că eliberarea locului de deputat era sigură și că rezolvă el opunerile minore, reîncepuseră apelurile care vibrau într-una cu încăpățânată amenințare. Tot încercând să facă telefonul să se oprească - ba, odată, chiar apăsându-l pe ureche ca să nu se audă ce i se striga acolo, admonestă scurt: „Am spus: rațiuni superioare! Gata!” - el nu participă la punerea în temă pe care o făcea ambasadorul întors acum către cei doi și interveni târziu, când discuția celorlalți ajunsese la detaliile campaniei electorale care trebuia făcută pentru alegerile parțiale în acel colegiu vacantat.

-Fieful e foarte nimerit – explica ambasadorul care se vedea a fi studiat meticolos totul – e acolo, în județul vostru, la populația care vă cunoaște și unde dumneata ești cetățean de onoare. Sunt convins că se vor mai găsi oameni care să-și amintească de modul cum v-ați iubit în tinerețe... Colaboratorii mei au făcut cu discreție o listă ca să-i invitați și să se bucure la nunta pe care o vom face acolo, ca să plângă toată lumea la modul cum v-ați împlinit destinul după atâtea zeci de ani!...

Iar Ștefioiu Mocirloaia - care, nu întâmplător pufnise când acela a recunoscut că-l stabiliseră mire nu doar datorită dragostei ei târzii, ci și pentru informația că era acolo cetățean de onoare - devenea tot mai încântat de nașul său și de modul cum întocmise acela, nu numai lista cu oamenii pe care îi spionase, ci chiar scenariul bine pregătit încă dinainte, de când

Îl urmărea din umbră, pătrunzând în toate secretele vieții lui. Pesemne evaluându-l, spre a trimite la guvernul mării sale republici federale o propunere temeinică de prinț consort autohton, cum i se plasase și fostului rege un figurant pentru căsnicia principesei... Adică, îi pregătise dosarul de mire al candidatei la președinție, încă dinainte de a-l avea pe el ca invitat pe care să-l îmbete până la a-i putea pune-n gură orice vorbă ar fi fost nevoie. Ceea ce însemna că informatorii incluseră în dosar chiar modul cum el se caracteriza: „Nu există om să vrea să mă încurce la băutură, sau femeie să mă vrea în pat și să nu reușească!”... Era autocaracterizarea pe care și-o făcea cu umor, așa că devenea tot mai încântat să aibă un asemenea scenarist pentru destinul său, chiar dacă nu era încă sigur dacă era adevărat că, seara trecută, chiar îi ceruse să-l logodească; sau asta era numai prevederea din scenariu... Dar nu mai conta: Era un scenariu bun, făcut special pentru el, așa că va juca rolul cât mai bine – se îmbărbăta el cu paharul și se apleca peste femeia visurilor sale, peste decolteul ei bine cosmetizat, ca să-l pupe cu zemoasă recunoștință pe ambasador, spunându-i și familiar, dar și profesional; sau, mai bine zis, în cea mai familiară apreciere profesională:

-Deci, mă faci prinț consort!...Halal de tine, nașule!... Parca ai fi lucrat la Hollywood, așa de bine ai făcut scenariul!... Or să plângă toți milogii și toate amatoarele de melodramă... și, iartă-mă că-ți spun pe șleau: O s-avem voturi căcălău!

După ce se consultă cu însărcinatul în privința tuturor sensurilor unei asemenea afirmații care îi avantaja atât de mult ca voturi încât trebuia adusă la cunoștința șefilor din Centrală prin rapoartele trimise cu valiza diplomatică, ambasadorul îi dădu lecția cuvenită senatorului, fără să-i pese de vârsta seniorială care făcea din acela un amant bătrân, intrigat de faptul că profesorul folosea și el alintătura de „Guriță dulce”:

-Pași mici, dar siguri, domnule senator! Așa se procedează: Un fief mic, dar sigur, pe care-l sensibilizezi pentru Parlament. Pe urmă pretenții mai mari, la președinție; nu cum a venit cucoana cealaltă, pe care-o suțineai dumneata, dar n-o cunoștea nimeni!... Batem fierul aici unde, vorba dumnealui, ca cetățean de onoare: vin voturi căcălău!...

- Căcălău? – întrebă cam deranjat bătrânul țepos.

- Da: Căcălău!... M-am consultat cu însărcinatul și am ajuns la concluzia că se traduce prin „mehr und mehr”, „more and more over” sau, în franceza care e mai aproape: „super merde”... E exact ce urmărește în politică marele nostru stat federal care are atâtea dialecte; ar trebui să învățați și dumneavoastră!

Dar senatorul nu putu să nu ricaneze, până la urmă, la asemenea imputări și lecții ce i se dădeau la vârsta lui:

-Nu toți am avut șansa să învățăm la Harward, sau la Cambridge, domnule ambasador!

Ceea ce, cine știe cum, pesemne fiindcă îl avea la mână cu acea „guriță dulce”, îi trezi lui Ștefoiu-Mocirloaia o teribilă poftă de răs. Și nu mai înceta să râdă, și să râdă, și să râdă, mărindu-și pofta de băut... Să nu se mai oprească din răs spre tot mai marea indignare a celuilalt, care protesta:

-Nu văd ce găsiți de răs, domnule profesor!

- Ce găsec de răs?... Ha, ha, ha! – nu se mai oprea el savurându-și poziția superioară de prinț consort prezumptiv – Păi chestia cu Harwardul, domnule senator!... N-am avut noi șansa acolo, sau la Cambridge, dar am făcut aici învățământul seral de partid!... Haide, că-mi amintesc când ne erai lector!... Poate dumneata nu-ți amintești de mine, că eram mulți cursanți pe care ne-aduceau cu forța... - Și-l liniști ciocnind a împăcare, dar plăcându-i cabotin să demonstreze că putea fi lucid și când era cu chef: Nu te speria că află cineva mai multe; ăștia știu tot!... Pe mine, cum crezi că m-au găsit și m-au studiat și mi-au făcut și scenariul ăsta cu nunta care-mi place grozav!... Băieți deștepți, domnule! Au și informații gen Scotland Yard sau CIA și scenariii gen Hollywood sau Cinecitta, și provocatori instruiți ca-n Legiunea Străină, discută și pe față ca-n tranzacțiile financiare de la Davos!... Bravos națiune federală, nașule te pupic!... Ia povestește mai departe scenariul, că eu ți-l decupez imediat secvență cu secvență, pun lumina și-ncepem să filmăm!

Și, pupând în trecut decolteul logodnicei sale, se-ntoarse din nou spre neîncorsetatul ambasador care arăta chiar încântat de aprecieri, continuând cu plăcere a descrie acțiunea imaginată:

- Bien sur, toată lumea vă va iubi și va plânge de bucurie pentru acest happy end, televiziunea duminică, știrile, va filma totul, ca să facem pe urmă promovare în întreaga țară... Înțelegeți, domnule senator, de asta v-am sprijinit să mutați ancheta cu fochetele în altă parte...

- Înțeleg și s-a și făcut – reveni în poziție de raport senatorul – am spus că se face, s-a făcut!...

- V-am ajutat eu să se mute, și am insistat unde voi nu puteați, că altfel... –i-o trânti ambasadorul arătând că știa întotdeauna să sublinieze pozițiile – Dar să știi, nu ca să te apăr pe dumneata!... Ca să fie atmosferă calmă, pentru nunta asta!... Dacă te lăsăm din mână... A, ce zici?!

- Zic mulțumesc și mă voi strădui! – simți senatorul că nu era momentul de crâcnit în front.

- Dar nu cu metode polițiste, că sar și ceilalți și... Țara mea nu are nevoie de scandal aici! Știi bine că, dacă-i lăsam, erai gata să aluneci!...

- V-am adresat mulțumiri pentru mutarea la Chitila! – încercă măcar din ton bătrânul tartor să arate că slugăria cu demnitate – Fiți convins că v-am servit întotdeauna.

- Da, vacantând colegiul fără să ne spui – nu-l iertă deloc ambasadorul .

- O merita; grupul parlamentar m-a susținut: omul nu e corect!

- Poate cu dumneata, domnule senator; contează să fie cu noi, asta-i prioritatea! - Și, pentru ca lecția să fie totală, exact cu modul acela simpatic sportiv prin care-și masca duritățile: Eu nu fac politici; eu aplic politici în care interesează cine ne servește pe noi!

- Eu vă servesc; eu sunt singurul! – își ieși din pepeni senatorul și recunoscu alungindu-și mutra de cal.

- Nimeni nu e singurul – îi respinse ambasadorul aserțiunea – democrația impune pluralism politic iar, pentru noi, pluralismul înseamnă mai mulți care ne servesc.

- Dar eu, care de ani de zile ... – insistă senatorul fără succes, pentru că răspunsul era clar:

- Pe șeful statului vostru l-am apărat? L-am apărat dar, fiindcă nu e singurul care ne servește, trebuie să ne fii recunoscător că te apăram și pe dumneata!... Pricepi?

- Pricep și sunt!... Sunt recunoscător, vreau să spun! – oftă senatorul ca și cum și-ar fi dat o palmă.

Sau, mai degrabă, ca și cum ar fi dat o palmă peste buzele bețivanului de profesor care șopteau insinuant „Guriță dulce”... Dar, atent la ordinele pe care le avea de dat cu voioșia athletică a marcării de goluri, ambasadorul continua fără să-i pese de asta:

- Cureți orice urmă, pentru ca totul să fie frumos și romantic!...Ca să voteze bine, oamenii n-au nevoie de intrigi politice, cum erai gata-gata, ci de povestea lor frumoasă; nu-i așa finule?!

- Love story! – preciză profesorul ca și cum ar fi toastat din nou, ca să mai poată trage un pahar.

- Love story, exact. Mulțumesc.

- Telenovelă! – continuă Ștefoiu spre a-și păstra prezența profesională în atmosfera tot mai dezghețată cu un naș atât de simpatic.

- Telenovelă – acceptă acela – Dar regizată în așa fel încât, la un moment dat, când lumea e mai emoționată, parlamentarul actual, care e ales în acel fief, va veni el însuși spunând că o propune în locul său pe doamna ca să candideze...

Fapt pentru care senatorul fu văzut întunecându-se la față, devenind tot mai mult cel din porecla „Mușcatul” și, parcă cerând să nu se mai șteargă cu el pe jos, bombănind:

-Nu se poate așa ceva; noi l-am obligat să vacanteze; vina lui e o hotărâtă în conducerea partidului; mă faceți de râs, i-am convins greu pe membrii grupului parlamentar...

- Ai să-i mai convingi odată - vorbi nepăsător ambasadorul retezând orice comentariu – Nous connaissons: voi i-ați cerut așa ceva arestându-l, iar noi i-am cerut eliberându-l...

- Nu vă e fidel! – se devoală complet, de supărare, senatorul, pentru a adăuga mai moale: ca noi...

Dar ambasadorul, reluându-și acea plăcută siguranță de sportiv în formă, îi marcă definitiv locul:

- Asta eu stabilesc; it is my job!... Pentru electorat, telenovela trebuie să aibă happy-end: El vacantează locul ca să candideze la europene, iar noi facem nunta!

-Nunta cu dar! - țâșni și profesorul în veselia sa bine alimentată – Vivat, nașule!

- Vivat finule!... Bine-nțeleș, cu dar!... Am spus că voi patentă acest ingenios mod de a face bani neimpozabili!... Noi suntem money-makers și avem mare sensibilitate la impozite!

Atunci, Ștefoiu-Mocirloaia începu din nou să râdă și să râdă și să râdă cu hohotele sale muzical studiate, oprindu-și-le doar pentru câte o clipă ca să-și îmbrățișeze sau să-și sărute fals femeia visurilor, spunându-i cu exclamații tot mai romantice, spre înroșirea în incapacitate de ripostă a senatorului:

-Guriță dulce, Guriță dulce... - Și recunoscându-și pe față motivele lașității: Tu ești money-makeră mea! Guriță dulce!...

CAPITOLUL DOUĂZECIȘI OPT

Filmarea pe care o privea acum profesorul cu ochi de patron și nu de supervisor artistic avea, în general, acuratețea și eleganța, jocul de culoare și speculațiile tehnice care puneau asupra ei amprenta sa de garanție estetică, sfidând înseilările imagistice cu care umpleau ecranul celelalte televiziuni, așa că micile scrânteli sau omisiuni, aproape de neobservat, lui îi săreau și mai mult în ochi făcându-l să reacționeze ca la ceva grav. Se ofusca, întrebarea acuzatoare țâșnindu-i chiar înainte de a se putea controla, tocmai pentru că ansamblul era bun și-l făcea să plutească fericit în armoniile artei imaginii așa cum o știa și o dorea el. Stângăcia, sau omisiunea, sau neglijența apărută îl ataca brutal, ca o înțepătură neașteptată care-l făcea să țâșnească odată cu nemulțumirea:

-Ce-i asta?Ce-i prostia asta?!... Dă înapoi!...

Pentru ca uneori să apuce să continue:

-...Nu e permis așa ceva!... V-am făcut pentru asta o echipă formată din absolvenți de- ai mei care știu ce pretenții am; vi l-am dat și pe găliganul ăla care-i cel mai talentat din toți anii la care predau acuma!... Nu e permis așa ceva!...

Incrimina cu asemenea cerințe câte o mică și neobservată greșală de iluminare, sau de unghi care pe micul ecran nici nu

s-ar fi observat; dar el era patronul și redactorul punea montajul să se chinuie și să se chinuie până când o remedia. Numai că, astfel, timpul măsurat până la intrarea în emisie se scurta mereu, iar Smeureanu, ca copatron nu cu mofturi artistice, ci de dispecerizare, îl încuraja pe redactorul care le prezenta emisia, să-i precizeze capriciosului:

-Asta nici nu se observă în emisie, domnule Director General; important e să fim primii!...

- Da, să fim primii! – întârea și Smeureanu.

Iar el ceda înjurând. Înjurându-și propriul avânt de a fi chemat toate televiziunile la marea sărbătoare locală care fusese intitulată „Întoarcerea frumoasei pe locurile natale” și era menită să prefigureze toate celelalte acțiuni de intensă popularizare cărora, deocamdată, doar el și cu ambasadorul le cunoștea scenariul.

Ceda. Uneori ceda dând apă la moară redactorului care prindea curaj și, la observația următoare, își repeta replica cerând îngăduință; iar el se-nfuria și se-ncăpățâna pretinzând retușurile de montaj care scurtau nu numai răgazul până la emisie, ci ar fi perturbat un program întreg care doar începea cu aceste filmări, continuându-se apoi cu o transmisie în direct – așa cum întârea și Smeureanu ținând mai mult partea echipei, decât a partenerului căruia ar fi trebuit să-i fie recunoscător fiindcă îl făcuse din nou coproprietar prin acel sacrificiu al acceptării măritişului de care auzise toată lumea.

Cu toate astea, de bine de rău, ajunseră aproape de sfârșit cam cu un sfert de oră înainte de intrarea pe post, târâș-grăpiș el acceptând filmarea pe care, ca un perfecționist ce era înnebunindu-i cândva și pe regizorii mai superficiali cu care lucrase la filmele artistice din era adevăratului cinema, ar mai fi periat-o vreo câteva zile. Lucru imposibil în lumea asta stupidă a televiziunii; imposibil în această permanentă găfăială unde, fără să se fi așteptat și fără voia lui, ajunsese. Și ajunsese chiar patron, așa că nu putea face mofturi artistice față de nevoile devoratoarei producții, tăindu-și propria cracă de sub picioare. Trebuia să se mulțumească cu ce ieșise, mai ales că, pe parcursul întregii zile, minutele promoționale anunțaseră cu insistență această „Retransmisie integrală a evenimentelor care aveau loc în inconfundabilul spațiu românesc al județului

care...”... Etc.Etc... Vorbe gogonate dar care își justificau importanța comercială.

Pentru că filmul arăta cum, frumoasa de odinioară se întorcea în micul ei orașel, trezind nu numai amintirile de altă dată ci și un entuziasm prezent, precum coruri duioase de copii, formații zvăpăiate de tineri, petreceri tradiționale cu lăutari, omagii gongorice ale autorităților locale, declarații patetice ale celor care se lăudau a fi copilarit împreună. Toate acestea fuseseră filmate și montate mai înainte, pentru a se lega apoi cu transmisia în direct a momentului declarării distinsei doamne drept cetățean de onoare a orașului, întregul Consiliu local precum și organele județene sărbătorind-o, acordându-i diplome și urându-i bun venit în piața dotată cu un mare ecran pe care oamenii locului să urmărească filmul transmis la televizor, iar mișcările lor să se reflecte de zece ori mai mari, conducând la o apoteoză cu chipul ei iubit de toată lumea, dominând orașul natal. După aceea, de abia, urmau să se transmită tot în direct, diferite momente artistice, discursuri, intervenții cetățenești de la întrunirea populară din piața statuii eroului infanter din primul război mondial, aruncător de grenadă cu unica mână rămasă.

Filmarea fusese gândită ca un crescendo de evenimente, interviuri, momente artistice și declarații entuziaste, un amestec de filmări pregătite, pe care le controla cum am văzut, dar și transmisie în direct, pe care nu o putea controla dinainte, ceea ce îi dădea lui Ștefoiu emoții. Pentru că toate aceste episoade, gradate într-o regie din ce în ce mai emoționantă, erau condimentate prin filmări făcute personal de el, sau supravegheate de prezența lui personală în spatele operatorului, descriind mersul ei de regină prin asemenea locuri din oraș, profilul ei atent studiat pe fundalul aleilor de tufani și rondurilor de flori, cam rare, filmate din diverse unghiuri ca să nu se observe a fi aceleași, gesturile ei mângâietoare către copii, prietenoase către maturi, familiare către vârstnicii pe care lăsa impresia că-i cunoaște și și-i amintește, modeste la primirea buchetelor sau, chiar a unor neașteptate cadouri. Totul, prilej pentru comentariul emoționat și emoționant scris de prietenul lui de beție, poetul care se lansase tare la „Cântarea României”;

și citit cu vocea impresionantă a unui alt conviv, actorul cam ratat astăzi în asemenea prezentări de personaje telegenice, dar care-i jucase cândva pe toți eroii de carton din butaforia filmelor istorice.

Ștefoiu-Mocirloaia se întrecuse pe sine în decupajul de amănunt făcut pentru fiecare dintre cele trei echipe de filmare din unghiurile cărora trebuia să se asambleze emisiunea, plus a patra cameră pentru surprinderea în mișcare ținută în mîinile lui mari de Dorel, găliganul căruia îi atrăsese atenția că se poate reabilita față de superficialitățile pe care le filmase mai înainte însoțind-o și slujind-o pe Bombița de care se îndrăgostise. Ba, mai mult: făcuse și un decupaj suplimentar care să stea la îndemîna celor care, la pupitrul tehnic instalat acolo, în piață asigurau montajul electronic și încă unul pentru cei cu sunetul, precizând la milimetru și la fotogramă alternarea dintre înregistrările în direct și comentariul poetic punând pe fond muzical vocea romantic-revoluționară cu care bătrînul actor recita cândva versuri pentru „partid și conducător”. Era, în mod deliberat – așa îi spusese el ambasadorului ale cărui scopuri le înțelesese perfect - o emisiune care avea să o aducă pe „candidata lor”, cum începuseră ei să și-o numească în intimitatea colaborării, și în prim planul atenției publice în general, dar mai ales, în sentimentele de mîndrie pe care conjudețenii ei trebuiau să le trăiască; sentimente de bucurie a reîntoarcerii frumoasei lor pe locurile natale, fapt care va contribui mult la succesul ei în colegiul electoral respectiv, lucru deocamdată ținut secret.

Era ținută secret, de asemenea, o bombă de senzație pentru una dintre emisiunile viitoare: Faptul că el, cel care-o iubise, o va cere în căsătorie în direct, încununînd o iubire de zeci de ani. Asta era lovitura sentimentală care avea să-i turtească pe spectatori deodată, dar pentru mult timp, în imaginile care se vor repeta și în melodiile care li se vor dedica devenind șlagăre aducătoare de voturi. Deocamdată însă, în această primă emisiune, el apărea discret, chiar dacă avea toată costumația și machiajul puse la punct, așa cum pretinsese întotdeauna, pentru toți actorii pe care-i filma. Apărea doar într-o mică secvență, ieșind în evidență printre „prietanii din tinerețe” pe care informatorii ambasadorului reușiseră să-i identifice, pesemne

cum îl identificaseră și pe el, după cine știe ce liste păstrate meticulos, în arhivele lor secrete. Apărea discret, din spatele unui buchet mare de flori, într-un cadru romantic în care chiar ea era pusă să joace făcând ochii mari ca și cum s-ar fi minunat. Și, remarcându-l, îl trăgea în față, îl arăta publicului, ba chiar îl îmbrățișa privindu-l într-un fel anume. Privire bine subliniată, obiectivul rămânând mai mult timp pe ochii ei ce străduiau întru duioșia exprimării, cu imaginea tăiată exact când se lumina mai bine, pentru un efect, deocamdată, subliminal. Care, conform savantului decupaj, avea să se repete subliminal de mai multe ori, conform teoriei efectelor psihologice ale subliminalului în arta imaginii, teorie pe care el o preda studenților cu o plăcere aproape ocultă.

În modul acesta, ca un prim episod dintr-o suită de filme și emisiuni care aveau să urmeze mimând actualitatea filmată în direct și negând orice intenție de elaborare, sinopsisul serialului care, după mai multe episoade, trebuia să ajungă la nunta lor plină de emoție și melodramă pentru toată lumea mahalalelor sensibilizate de telenovele, trecuse de la priceperea elaborării de tactici politice în care era specializat ambasadorul, amplificându-se și căpătând foarte multe efecte secundare în decupajul făcut de profesor cu cea mai mare dăruire profesională în care uita de ura pentru televiziune. Iar acest prim episod, pentru a capta interesul, trebuia să contureze clar personalitatea viitoarei candidate, aducând-o în atenție publică. Aveau toate șansele de succes, pentru că mai multe televiziuni fuseseră plătite pentru a stimula prin știri și scurte reportaje interesul pentru eveniment, canalizând însă atenția spectatorilor către această emisiune principală, care prezenta pe larg evenimentul în toată amploarea sa. Nu degeaba i se cumpărase lui Ștefioiu un post cam amărât de televiziune, anunțându-se în presă că vine ca mare specialist pentru redresarea lui; și nu degeaba ambasadorul, făcându-și un mult mai realist scenariu decât alții, se pregătea să dea cu tifla antecesorilor săi care nu reușiseră prea mare lucru la anterioarele alegeri.

Nu reușiseră, fiindcă se mulțumiseră doar să găsească vreo persoană oarecare naturalizată în occident, pe care s-o readucă în țară punând-o să candideze fără s-o cunoască nimeni; sau să

se bazeze pe trăgători de sfori locale cum era și bătrânul senator care se scuza invocând faptul că n-a avut șansa să studieze la Harvard. Politica trebuia schimbată, iar ambasadorul acesta făcea parte dintr-o nouă generație de diplomați, instruiți să nu mai rateze importantul deziderat de a înfăptui globalizarea secretă punând oameni de-ai lor, cât mai siguri, în fruntea treburilor publice din țările unde erau acreditați. Că și cei dinainte reușiseră să atragă politicienii locali ca să și-i subordoneze, era altceva. Era mult mai puțin decât a pregăti un candidat prin care faci electoratul să creadă sincer că și-l dorește... Și ce și-ar putea dori mai mult niște alegători sătui de bărbații hidoși care le-au tot furat votul, decât un chip frumos de femeie care știe să le zâmbească și să-i asculte?!... Paternalismul, urât de oamenii care-l suportaseră sub diverse dictaturi avea să fie schimbat cu latura maternă care e mai duioasă – își arăta ambasadorul cunoștințele de psihologie politică deprinse la institute privilegiate, bine finanțate pentru a studia alte modalități de manipulare decât cele clasice - și nimic nu putea fi mai atrăgător decât chipul unei femei frumoase, de asta insistaseră cu el, care era singurul maestru capabil - îi explicase profesorului convingându-l de propriul său geniu.

În felul acesta, Ștefioiu-Mocirloaia era încântat să conlucreze la frumoasa conspirație ținând stacheta cât mai sus. Pentru că el, stăpân pe arta imaginii, avea să facă din femeia visurilor sale, femeia visurilor fiecărui alegător!... Așa dorea și ea. Știa lucrul acesta și îi fusese confirmat încă de când ambasadorul i-a relatat cum ea nu a cedat deloc și l-a obligat să insiste a-l atrage... A-l atrage pentru ce? Pentru că știa că el o vedea încă frumoasă și așa o va arăta lumii!

Era, așadar, din toate punctele de vedere, o filmare cu mari perspective de viitor, atât printr-un subiect melodramatic tratat de Ștefioiu-Mocirloaia cu știința cine-veriteului de altă dată, devenit non-ficțiunea de astăzi, cât și printr-un substrat politic care arăta știința de manipulare în politicile externe prin care ambasadorul avea să-și continue glorios cariera. Ca să nu mai vorbim de eficacitatea electorală care putea aduce țării o politiciană bine experimentată în toate curvăsăriile și la propriu și la figurat, care se practică în occident, surclasându-i pe candidații localnici care le învățaseră după ureche. Era o miză

importantă față de care el, profesorul, acum și patron, avea o mare responsabilitate, cum se scuza.

Așa că, atunci când, ajungând aproape de final, fu violentat de niște întâmplări neprevăzute de scenariu și, pe deasupra, filmate prost, grosolan, Ștefoiu-Mocirloaia făcu o criză nemaipomenită și, la exact treisprezece minute cât mai erau până la intrarea în emisie, blestemând din nou toate relele aduse de televiziune, hotărâ cu indignată responsabilitate:

-Revocați totul. Crainicul să anunțe modificarea de program. Puneți în reluare ceva, un concert, un divertisment, un Stan și Bran!... Așa ceva nu poate intra în emisie!... – Pentru ca deodată să urle pe parcursul încă unui minut care scurta termenul: A-șa ce-va nu-se poa-tee!... E batjocură!... E călcarea în picioare a profesiei!... E stângăcie de copil care filmează cu telefonul... E sfidare la adresa artei imaginii, cum face televiziunea de când blestemul a adus-o pe lumea asta lăsând impresia că ar avea ceva de-a face cu monumentală, cu glorioasă artă a filmului!... Rahat!... Asta e televiziunea: Rahat!... Sunt un tâmpit să cred că se putea spera la o schimbare în bine!... Asta este...

-... Este promptitudinea de a da o știre fierbinte, cât mai aproape de petrecerea evenimentului, domnule Director General – îl completă redactorul profitând de nodul care i se pusese în gât și nu mai putea continua – Este, recunosc, gazetărie și nu artă a filmului; dar este gazetărie adevărată, domnule Director General – își arată el, mai departe orgoliile văzând că, mititel cum era, parcă rostogolindu-se, Smeureanu venea în fugă să-i ia apărarea explicând:

-E vorba de promptitudine!

- Promptitudinea e să-mi spui ce bagi în loc. Asta nu intră!...

- ÎNSEAMNĂ CĂ ÎNCEPEM CU STÂNGUL, DRAGĂ PROFESORE! – i se adresă Smeureanu rece, ca atunci când el îl dezamăgea - O să urle toată presa că ne-am făcut de râs, anunțând insistent că venim cu filmări excepționale de la fața locului.

- Cu filmări proaste!

- Asta-i televiziunea, domnule Director General - interveni și redactorul - E cronofagă. Ea nu are timp de ezitări. Ea e devorată....

- Știu!... Știiu!... – urlă deodată profesorul amintindu-și de modul în care mai părăsise odată acest blestem cu care condiția sa umană nu se-mpăca - Știiu: ”Televiziunea este veșnic devorată și biciuită de imperativele actualității”!... Știu acest motto care e pus peste tot și știu și cine e idiotul care l-a spus prima dată!...

... Când mai erau patru minute până la intrarea în emisie, au ajuns la concluzia să taie undeva, făcând două părți distincte. Să continue filmul prin transmisia în direct a decernării titlului de cetățean de onoare, să transmită doar scurta festivitate, exact cum stabiliseră în decupaj, apoi să focalizeze pe marele ecran montat acolo exact pentru această manifestare, făcând stop-cadru. Va fi o imagine cu entuziasmul aplauzelor în piața plină de oameni și chipul frumos, din tinerețe, al femeii visurilor sale. Era vorba de chipul din fotografia cu care el luase cândva marele premiu, care va reîncepe lent mișcarea și se va anșena cu portretul ei mai în plan mediu, ca să nu se vadă chiar toate trăsăturile vârstei, așa cum i-l făcuseră zilele acestea, tocmai spre a-l proiecta pe marele ecran. A-l proiecta mult, mai bine de un minut, în vreme ce, din unghiul altor camere va fi arătat entuziasmul din piață cu urale și ovații... Atât. Restul se aruncă, băgându-se reclamă!

Așa intrară în legătură cu echipele pregătite la locul faptei în piața și pe estrada de deasupra statuii infanterului cu grenada, verificând așezarea camerelor și legăturile cu pupitrul tehnic la care se vor asambla imaginile evenimentului și ale celor de după eveniment, când eroina va pleca la banchetul intim, iar camerele vor prelua continuarea serbărilor din piață și de pe ecran, cum hotărâră ca un compromis, la insistențele lui Smeureanu care arăta amenințător spre cronometru.

Dar, în vreme ce se executa, trimițând spre intrarea în emisie materialul filmat și spre echipele de la fața locului ultimele indicații de regie, redactorul nu se lăsă, reluându-și pledoaria pro-domo:

-Domnule Director General, am tăiat așa cum ați hotărât. Așa va fi. Emisiunea respectivă își păstrează parametrii

artistici. Dar dati-mi voie să bag separat reportajul celor întâmplate.

- Filmările alea stupide?

- Stupide, dar pline de actualitate!... E cel mai mare cancan, domnule Director General; cea mai mare lovitură de tabloid. Nimeni n-a filmat ce avem noi!

-Mai vedem. E timp, dacă nimeni n-a filmat.

- Nu e timp, profesore! – strigă enervat și Smeureanu apăsând pe acel „profesore” ca și cum i-ar fi spus „iar ne despărțim” – Nu e timp! Într-o oră pun alții cap la cap tot ce s-a filmat și ne-o iau înainte! Dacă ne-o iau alții înainte dăm faliment, te asigur!...

Continuă să se certe chiar și pe parcursul frumoasei lor emisiuni în care coruri și formații o întâmpinau pe fiica orașului și, pe ecranul din centrul cu statuia infanterului se proiecta, în toată armonia conferită de filmările elegante și montajul minuțios, evenimentul trăit pe viu, acolo, de localnici, la dimensiuni de zece ori mai mari. Doar când aceasta ajunsese aproape la trei sferturi, Ștefoiu-Mocirloaia ceda:

-Treaba voastră. Marcați bine finalul primei părți imediat după festivitatea transmisă în direct, luați o pauză publicitară și, pe urmă, dați anunț separat că se continuă transmisiunea manifestărilor, dar pe ea n-o mai implicați. Ea s-a retras; rămâne doar portretul ei pe care-l arătați din când în când pe ecran. Atâta!... În rest, aveți acolo pupitru tehnic și faceți cum vă taie capul!

Și, spre a drege busuiocul tocmelii de până atunci, le făcu colaboratorilor semn spre galonul de Ancient Age Kentucky Bourbon Whiskey, trimis de ambasador ca să ciocnească echipa după succes. Așa că, în continuare, văzu lucrurile care se petreceau pe ecran, dacă nu aprobator, oricum mai relaxat.

Promisese să tacă și tăcea. Dar aprobator nu putea fi. Pentru că, după numerele câtorva formații artistice, alternate cu declarațiile de dragoste pentru concetățeanii lor luate unor localnici de gazetarul acela mărunț, rotunjor și agresiv care se recomanda Agavriluțiu, sau Gavrilă Faptdivers, apăru filmarea care-l enervase mai înainte, cu niște mașini urmărite dintr-o altă mașină, toate în goană și camera bătăind ca să prindă imaginile.

Era ca un fel de preluare de la o altă televiziune care se interferează, cu un reporter ce intervine spunând: „Avem acum un impresionant mesaj către eroina acestei transmisii și concetățenii care-i sărbătoresc titlul de onoare”... și, brusc, fără cea mai mică încercare de montaj, apăru mutra bătrânului senator, cam ciufulită și cam speriată, pentru a dispărea tot brusc și a se vedea în cadru o mașină de salvare care țopăia cam instabil pe ritmul alarmei. Abia târziu, ca și cum ar fi coborât din mașină, aparatul începu a fi ținut mai sigur în mână, într-o panoramare până la o targă scoasă pe trepte de oameni care, acum ei se mișcau nesigur, se împiedicau și scăpau exclamații obturând din când în când obiectivul prin întoarceri bruște. Până la urmă, obiectivul reuși să se stabilizeze pe fața celui dus pe targă, despre care comentariul spunea că e un important politician care a suferit un accident tocmai când se pregătea să vină la acea festivitate și, astfel, trăsăturile răvășite ale senatorului se conturază din nou filmându-i-se și mâna cu care încerca să-și netezească ciufuleala în fața camerei care-l filma pe targa salvării spunând:

-...Da, am cerut să vorbesc personal pentru a transmite, chiar și în aceste condițiuni, omagiile mele distinsei doamne la sărbătorirea căreia, în orașul natal, mă pregăteam să iau parte, dar a intervenit acest accident... accident... a intervenit și mămpiedică acum... – devenea el tot mai bâlbâit când, din afara cadrului, se auzi foarte clar:

- Hă, hă, hă: „accident”!...

Apoi răspunsul altcuiva care parcă și apărea într-o trecere rapidă prin cadru:

- Ce accident, mă? Că i-a mușcat-o!...

- Hă, hă, hă!... I-a mușcat-o lui Mușcatu!

Apoi obiectivul ocolindu-i brusc, în vreme ce o altă voce strigă de foarte aproape „...tăiat-o, nu mușcat-o”!... Ocolindu-i, spre a reajunge la obrazul palid ce-l arăta pe senator în efortul de a rosti protocolar:

-... Mămpiedică să particip, dar țin să transmit tuturor celor adunați să o întâmpine, ca și distinsei doamne a cărei frumusețe e legendară, toate omagiile mele pe care...

Nu mai apucă să spună ce anume „pe care”, pentru că un salt al târgii îl scoase din cadru și, în locul lui, rotundă și cu nas

agresiv apăru mutra gazetarului Faptdivers, făcându-l pe profesor să nu mai rabde:

-Iar ăsta?! De unde l-ați găsit?!...

- Studentul dumneavoastră a trimis – se justifică redactorul – Dorel, cel cu camera portabilă...

Dar fu redus la tăcere, atenția îndreptându-se spre mutra agresivă care transmitea acum, în condiții tehnice bune, cu acele mișcări lente și mângâietoare de aparat, care numai de la un profesor experimentat se puteau învăța. Ceea ce-i dădea lui Ștefoiu-Mocirloaia certitudinea că, provocând toată povestea asta, în spatele camerei se afla studentul său, găliganul acela talentat și îndrăgostit ca un prostălău ce era, dar uite că-l dusesse mintea să facă șmecheria asta băgându-le pe gât așa ceva. Și, cu gândul că acela era unul dintre ultimii studenți care mai învățaseră ceva de la el, deveni îngăduitor: Bravo Dorele!...

Purtată în mână cu eleganță de balet, camera dădea imaginea de ansamblu a pieții aceleia cu cetățenii fericiți ai orașului înghesuindu-se-n ea, cu femeia visurilor lui văzându-se pe ecran doar atâta cât trebuia de aproape ca să trezească entuziasm și bucurie sinceră, cu piticania aia agresivă a gazetarului de scandal care țopăia trezind curiozitatea și participarea mulțimii în vreme ce spunea cu frenezie:

-Ați văzut, ați văzut stimați spectatori și telespectatori gestul patetic pe care, de pe targa de ambulanță l-a făcut marele nostru politician care și-a întârziat intrarea în duba... duba salvării, numai ca să-și poată transmite omagiile pentru care venise în acest oraș. Se odihnea, după călătorie, într-un club privat așteptând începerea evenimentului nostru pe care, iată, din pricina accidentului pe care l-a suferit, nu a mai reușit să-l apuce, dar a făcut efortul de a nu pleca de aici fără a-și exprima omagiile...

Spunea toate lucrurile astea înflăcărat, înflăcărandu-i la rândul său pe cei care se aflau în piață și făcându-le semn să aibă răbdare, când ei fremătau în jurul lui formulându-și în fel și chip întrebările, curiozitatea, entuziasmul și alte sentimente care-i făcea să țopăie, dar, sub mâna lui Dorel țopăiau artistic, ceea ce pe profesor îl liniștea.

-Aveți răbdare spunea gazetarul - da, vă voi relata tot; da, domnul senator s-a dus să se relaxeze până la începerea manifestărilor... S-a dus să facă o saună la un club privat din localitate unde, din păcate, a avut loc incidentul... A, pardon, am vrut să zic accidentul, da...

- I-a mușcat-o? Spune dom-le! – se auzea unul din glasurile de mai înainte - I-a mușcat-o sau i-a tăiat-o?!...

În vreme ce celălalte câteva glasuri scandau într-o veselie:

-I-a muș-cat-o-lui-Muș-ca-tu!...

Totul pe fondul filmărilor elegante, așa cum decupase el plutirea peste locurile natale a chipului frumoasei care se întorcea ca să aducă fericire concetățenilor săi... Dar aceia scandau cu o veselie vulgară care strica totul. Iar, pe cât de inspirat și convingător decurgeau filmările arătând și impodobirea pieții și interesul pentru eveniment al participanților, și planurile cu portretul celei sărbătorite și prim planurile ziaristului care transmitea, acesta făcea față greu, fiindcă trebuia să țină microfonul cu o mână, folosind-o pentru temperarea mulțimii numai pe cealaltă. Fapt pentru care vorbea cam gătit, dar asta măcar corespundea mișcării de ansamblu, care sugera tot mai mult interes și agitație, cum își spunea profesional profesorul:

-... Da, stimați spectatori și telespectatori, omagiile către distinsa doamnă pentru care ne-am adunat aici... – striga gazetarul întrerupt de scandările după care ai fi putut crede că de ea era vorba:

- I-a muș-cat-o-lui-Muș-ca-tu!...

- ...Omagiile către distinsa doamnă pentru care ne-am adunat aici – relua el - omagii pe care i le aducem toți, dar pe care, domnul senator, în ciuda accidentului suferit... – spunea el fără să mai țină seama de riscul hohotelor celor din jur:

- Hă, hă hă! „Accidentu”... Hă, hă, hă, mamă ce accident!...

-... Da, mă rog, în ciuda a... a ce-a suferit, domnul senator, ați văzut, la ieșirea de la... de la acel club privat unde e sauna...

- De la Volkswagena!... – nu scăpau ocazia comentarii.

Dar asta nu se înțelegea decât pentru ei, toată lumea ce urmărea la televizor remarcând doar entuziasmul și participarea mulțimii, iar pe marele ecran desfășurându-se spectacolele formațiilor artistice.

-... Și-a prezentat omagiul, asta-i esențial – nu-și pierdu firea Gavrilă Faptdivers perseverând spre cele plănuite, încât îi făcu să tacă și chiar reuși să domine spunând: Așa că am să-mi aduc și eu omagiul oferindu-vă niște amănunte pe care vreți să le cunoașteți... Asscultati-mă! – ceru el și obținu tăcere - Știu că sunteți curioși să aflați... – mai spuse, triumfător, când tăcerea și liniștirea oamenilor îi confirmară interesul – Ei bine, am un martor aici lângă mine, pe care l-am convins să vorbească!...

- Păi să vorbească! – strigau oamenii – Vrem să aflăm...

- Veți afla!...

- I-au mușcat-o sau i-au tăiat-o?

- ...Veți afla de la acest domn purtător de cuvânt – îi asigura Agavriliuțiu scoțându-l la iveală și punându-l în focalizarea obiectivelor pe cel cu buza de iepure – a fost obligat să vă spună toate minciunile în legătură cu ancheta focoaselor furate care a avut loc aici. Ei bine, el vă va spune acuma... vă va spune care-i adevărul, chiar dacă oficialii au mutat ancheta la Chitila!... L-am convins să spună adevărul. Asta era datoria mea de ziarist cu urechea pe inima opiniei publice!... Ei bine, asta-i omagiul meu pe care vi-l aduc: Acum veți afla adevărul despre focoase!

Urmă un moment de tăcere desăvârșită, în care pieptul său scund dar bombat, ca o continuare a burții consistente, se umflă plin de satisfacție. Moment de care profită spre a începe, cu mâna pe care o avea liberă de microfon, un gest triumfător privind succesul investigației sale.

Gest plin de efect, făcând publicul să se miște și să înceapă a spune ceva, în vreme ce, triumfător, Faptdivers îl aducea cât mai în față, cu pași spășiți, pe cel cu buza de iepure care, sub cine știe ce amenințări, recita papagalicește:

-Vreau să spun adevărul și numai adevărul!...

- Adevărul despre ce?... Întrebau oamenii la gestul demonstrativ făcut de gazetar.

- Adevărul despre focoase. Adevărul și numai adevărul! – răspundea buza de iepure ca și cum cineva-i ținea pisolu-n coaste făcându-l să insiste chiar dacă alții strigau:

- Du-te dracului cu focoasele tale!... Noi vrem adevărul despre Mușcatu!

- Adevărul și numai adevărul! – se ruga acela, înjurat și huiduit, de tot mai mulți, care spuneau tot mai multe și mai neînțelese lucruri.

Până când, cele spuse ajunseră din nou să se-nțeleagă a fi aceeași dorință:

-Focoase?... Puțin ne pasă nouă de focoase!... Treaba lor ce s-a-ntâmpat cu focoasele!

- Cum adică „treaba lor”?! – protestă Faptdivers – am făcut eforturi mari ca să duc la capăt ancheta, când alții vă mințeau!... Nu credeți că vă mințeau?!... Vă mințeau, măăă! – strigă el către cel care răsese când el vorbea de accident – Vă mințeau!

Dar acela ridică din umeri:

-Ce, e prima oară?

- Dar nu vă interesează de ce vă mințeau?

- Dom-le, v-am spus: Țștia mint tot timpul, și pe noi nu ne mai interesează minciunile lor!

-Nu?! – întrebă foarte dezamăgit gazetarul.

- Nu! – răspunse hotărât omul - Pe noi ne interesează cu senatoru, cu mușcătura... Că s-a dus la Volkswagena, treaba lui; da ce-a pățit acolo?!... Asta ne interesează: L-a mușcat sau l-a tăiat?!

Om de public, prezentator versat de emisiuni, gazetarul își dădu seama că nu putea avea succes și, până la urmă fu covârșit de scandările prin care populația își arăta interesul pentru politică : „I-au mușcat-o, i-au tăiat-o? / I-au tăiat-o, i-au mușcat-o? / I-au tăiat-o lui Mușcatu? / I-au mușcat-o lui Tăiatu?”... Așa că nu mai insistă pe a lui. Ridică din umeri, îl dădu laoparte pe cel cu buza de iepure abandonându-l total pentru o altă cale de a fi în centrul atenției: Adresându-se tehnicianului de la pupitrul tehnic și întinzând caseta pregătită pentru mai tâziu, el schimbă macazul spunând cu multă prezență de spirit:

-Am un răspuns și pentru aceasta, dar îl țineam pentru o oră de mai mare audiență. – apoi, adresându-se celor care scandau: Eu vă aduc întotdeauna omagiul meu prin informațiile pe care le descopăr, așa că, da, am răspuns și la asta... Da, stimați spectatori și telespectatori uitați-vă pe marele ecran și veți vedea ultima știre-bombă pe care v-o aduc!... Incidentul, sau accidentul despre care e vorba, a fost provocat de doi tineri care sunt acum departe. Ei au fugit ca să nu-i ajungă răzburarea. Dar

mi-au lăsat această casetă... Dorel Stuparu, colaboratorul meu de imagine, a filmat!

Și pe ecranul măreț, adus special pentru a dăruii concetațenilor chipul înfrumusețat de el al venerabilei doamne care fusese frumoasa visurilor sale, Ștefoiu-Mocirloaia văzu apărând, în toată frumusețea, deosebită, ingenuă, tânără, provocatoare, bustul celei pe care, cu buzele tremurând de neîndrăzneli și jinduri, studentul său o numea „Bomba sexi”... Apărea cu un aer dulce, îmbietor, în toată plăcerea și tentația pe care le aducea frumusețea ei suplă, proaspătă, înfloritoare, plină de seva unei tinereți agresive și atractive, plină de chemări lăuntrice și provocând bântuitoare sentimente în sufletele bărbaților de orice vârstă:

-Sunt purtătoarea de cuvânt de la biroul vicepreședintelui Senatului și din partea grupului parlamentar pe care el îl reprezintă – spunea ea cu un ton atât de atrăgător, atât de mângâietor și de intim, încât parcă s-ar fi dăruit tuturor deodată, cu suflet bun și trup dornic - ... vă prezint un comunicat important, după care mă dezic de orice responsabilitate dându-mi demisia și retrăgându-mă din acest post care mă amestecă în minciuni politice și...

- Doriți să tăiem?... Pot imediat muta transmisia în alt loc, domnule Director general, ca să evităm...

De data asta redactorul era intrigat, sau speriat de ce ar fi putut urma și chiar el propunea tăierea, sau întreruperea:

- Domnule Director General... pot... ca să evităm...

- Ce să evităm?! – întrebă Ștefoiu-Mocirloaia deranjat că-i era distrasă atenția de la spusele pe care le sorbea de pe buzele Bombiței - Ce vrei să evităm?!

- Păi, declarația asta, care poate fi periculoasă...

- Periculoasă? De ce periculoasă? E filmată foarte frumos!

- Poate fi o declarație periculoasă!

- De unde știi?

- Intuiesc, domnule Director General, nu vedeți?...

- Văd că e filmată foarte frumos, văd că strălucește în luminile puse cu multă măiestrie, văd că fata asta, atât de frumoasă, atât de... Na, că n-am mai reținut ce spunea; ia zi, ce

spunea?... Și se înfurie: Adică nu, îmi spui la urmă; nu mă-nterupe, fata asta e atât de...

Profesorul vorbea fără să-l privească; avea luminile ochilor înfipte în ecran, iar nările lui fremătânde, alungând acum total acea expresie suspicioasă, vibrau... Iar, din când în când, chiar și buzele cu care-și rostea încântatele aprecieri, se molipseau vibrând. Vibrau ca și cum ar fi inspirat plăcutele arome ale trupului atât de bine pus în valoare, ale anatomiei tentante, profilului dulce, obrazului de sărut mângâietor și carnației înnebunitoare pe care le descria obiectivul, ale frunții, ea însăși ca o diademă și ale părului clătinat cu grație, chiar când spunea lucruri grave, așa cum intuise redactorul:

- ... Spre a respecta din toate punctele de vedere obligația noastră la transparență, spre a demonstra alegătorilor că nu ascundem nimic, trebuie să recunoaștem că incidentul s-a petrecut într-un loc nu prea bine famat pe care, din păcate, vicepreședintele senatului avea obiceiul să-l frecventeze și chiar a fost filmat în ipostaze cum îl vedeți acum, agresând două prostituate...

- Pot să tai; încă mai pot să mut transmisia, domnule Director Ge... – striga redactorul ca și cum ar fi știut prea bine unde se va ajușe.

Dar profesorul-președinte-director general, nedezipindu-și ochii de pe ecran, îi făcea semn brutal spunând fără să-l privească:

- Iar mă-mpiedici să-nțeleg ce spune!

- Dar e-n direct! Putem noi difuza așa ceva? O să ne dea în judecată!...

Redactorul țipa justificându-se; dar nu-l mai auzea nimeni, instinctele profesorului concentrându-i și auzul pe direcția monitorului la care urmărea plin de satisfacții modul cum, înroșindu-i-se treptat obrazul, fapt care o făcea și mai frumoasă, conturându-i-se și mai mult buzele prin asprimea cuvintelor pe care le rostea, aprinzându-i-se și mai mult privirile la acuzele pe care le aducea „năravurilor infecte ale acestui ales al poporului”, frumoasa femeie tânără domina cu sentimentele ei, ne mai lăsându-te să te-ntrebi dacă era răzbunare, sau indignare, sau provocare, sau ciudă sinceră, sau orice altceva... Ci cucerindu-te și făcându-te să simți nevoia s-o săruți, s-o săruți,

s-o săruți și să-i dai dreptate și să-i cazi la picioare spunându-i: „Ești prea frumoasă ca să n-ai dreptate!... Tu meriți să ai dreptate orice-ai spune!”...

Iar ea spunea; spunea, nu se juca; ataca vehement și când i se vedea frumosul prim-plan acuzând, și când pe ecran apărea un bărbat dezbrăcat de la cămașă-n jos, pe care-l fugăreau două femei și mai goale, iar ei i se auzea doar glasul vibrând a dulceațioasă răzbunare :

-E trist, dar trebuie să spunem, văzând asemenea imagini, că poftele sexuale au făcut din acest bătrân politician un monstru!... Priviți-l la ce se pretează!... Priviți ce pretenții sexuale are!... Da, un monstru care a fost capabil să indigneze până și asemenea femei obișnuite cu perversiunile!... Da, și despre care putem spune că, indiferent dacă i-au produs răni în locuri sensibile, au făcut-o în legitimă apărare față de abuzurile lui obsedate și de pretențiile absurde, pe care ni le confirmă chiar patroana aceluia club...

Toate acestea erau auzite clar (mai ales că mâna patronului făcea în permanență semne de tăcere fiindcă, epuizat, redactorul tot mai scâncea câte-un regret spunând că el avertizase și dorise să taie emisia, iar cineva îi șoptea „taci mă, că n-auzim ce i s-a tăiat senatorului!”) pe imagini cu buzele ei frumoase exprimându-și indignarea, sau imagini mai neclare, ca de pe niște camere de supraveghere, cu femeile goale călcându-l în picioare pe bătrânelul dezgolit, sau alergându-l prin cameră și amenințându-l cu o foarfecă îndreptată spre poalele cămășii care-l acoperea destul de puțin. Îl alergau, săreau pe el, dezgolate, așa cum erau iar pe poalele cămășii care-i dezgolea și lui ceva ce se vedea mai vag, apărea o pată de sânge... Apoi acuzele se auziră în continuare, dar pe imaginea ei revenită la superba-i grație, cu desăvârșirea formelor mângâiată de obiective care se simțeau a fi măiestru șlefuite și spoturi discrete care știau unde să se așeze pe trupul ei, ca și cum ar fi fost dotate cu instincte masculine... Vorbe acuzatoare despre abuzurile erotice ale bătrânului se însoțeau cu imaginea ei care, cu cât acuza mai mult, cu atât era mai tentantă ca femeie, mișcându-se în cadru până când i se descoperea și martora, corpulenta Volkswagena îmbrăcată-n bijuterii și-n bogăția

fustelor ei țigănești, care spunea, văzându-se de fapt, cu ochi atent, că fusese montată acolo dintr-o altă filmare; dar spunea cu propria ei gură și prin asta era credibilă:

-Da, maică, erea client vechi la noi; dar nu-l știam cu așa năravuri; s-or fi speriat și fetili dacă l-au văzut așa cremenal!...

După aceasta, tăietura era bruscă, fără a mai fi fost nevoie de intervenția redactorului care se tot propusese să o facă. Dar era bruscă nu ca-n metodele lor vulgare de televizionști nepricepuți la arta imaginii. Era bruscă pentru a trece foarte măiestrit la un „fнду”, din care se anșena apoi ca să iasă încet, migălos, cuceritor în evidență, bustul ei de femeie care merită toate comorile lumii, fiind în stare să facă pe oricine a i le pune la picioare, obrazul ei de o transparentă seriozitate care te făcea fericit, ochii ei care-ți cereau să-i săruți ca să le treacă indignarea și buzele, buzele acelea... ce să mai vorbim!... Minunatele ei buze strălucind de supărarea cu care spuneau:

-Da, din acest motiv anunțam la început că e ultima mea misune ca purtătoare de cuvânt a unor asemenea abjecți politicieni. Mă retrag din lumea asta; mă duc să-mi trăiesc viața alături de un băiat simplu și neimplicat în așa ceva... Voi mai reveni în politică numai dacă se va găsi o cale curată, cu oameni cinstiți!...

Tăcerea mare care se lăsase în acel studiu, demonstra modul în care reușise să-i covârșească pe toți, chiar și redactorul punându-și surdină la ceea ce, doar din instinct de apărare, bombănea despre procesele care vor urma. Dar profesorul nu-i mai dădea de mult nici o atenție. Se legăna gustând încet din pahar, ca și cum ar fi văzut mereu imaginile ce-l încântaseră. Și, doar într-un târziu își aminti, poruncind:

-Studentul!... Unde-i Dorel, studentul meu cel reușit?... Aduceți-l aici să-l felicităm!... Am să vi-l fac șef, să vă învețe ce-i aia imagine artistică!... Aduceți-l, n-auziți?... Nu vreți să-l aduceți, nu vreți să vi-l pun șef?...

Cândva, nu imediat, bând și el ca să prindă curaj, tot redactorul fu acela care-i răspunse:

-Cu tot respectul, domnule Director General, vă jur că nu ne opunem... numai că n-avem de unde să-l luăm.

- Nu vreți, nu că n-aveți! – îi acuză el părintește, calmat acum din toate punctele de vedere și recunoscând cu tristețe: Cred că e ultimul care a mai vrut să-nvețe ceva de la mine!

- Pe onoarea mea, domnule Director General. N-ați auzit că a dispărut împreună cu tânăra doamnă?!... Au lăsat totul, inclusiv caseta pe care am difuzat-o; și au fugit!...

- Au fugit?

- Da: împreună!... Mi-a cerut și domnul Smeureanu să-l caut și nu l-am mai găsit... Uitați-vă: Mi-a trimis acest bilet pe care scrie „Imediat, Dorel Stuparu la șefu”... Vedeți, Domnul Smeureanu v-a priceput de-ndată! Dar nu l-am mai găsit... Au fugit!

- Au fugit împreună!...

- N-ați auzit ce spunea și tânăra doamnă?... Că se duce să-și trăiască viața lângă un băiat simplu?!

- Aha!... Va să zică el e băiatul simplu!... Găliganul!

- Cred că el o apără, domnule Director General. E expusă la multe răz bunări tânăra doamnă!...

- Hm, da; desigur... desigur: „tânăra doamnă”!... Hm... Tânăra doamnă...

Și, rostind aceste cuvinte ca și cum le-ar fi pipăit căutând anumite semne, deodată, se răsculă ceva în el. Îi obligă pe cei din jur să bea; să termine galonul ambasadorului și să plece la treburile lor... Să-l lase singur. Singur, dar să-i potrivească minutele filmării ca să vadă din nou partea asta cu „tânăra doamnă”... Să-i stingă și lumina, ca să vadă mai bine pe ecran...

Căuta printre fotograme imaginea care-i plăcea cel mai mult. Atât de mult încât parcă el însuși o filmase luând-o de la genunchii frumoși, insistând pe tentațiile rotunjimilor lor, apoi a celor de mai sus parcă descompunându-se cubist în triunghiuri și reconstituindu-se în atracția pântecelui, apoi ocolind-o ca și cum i-ar fi mângâiat pielea bronzată și conturându-i tot mai pregnant fiecare dintre rotunjimile trupului. Rotunjimi cărora, prin lumini, umbre, culoare și încă ceva în plus care există numai în sufletul de artist, filmarea le dezvăluia, încântător ca un susur, chemările frivole. Iar când o găsi, opri și o lăsă așa, ca pe-un stop-cadru. Era un stop-cadru pe fotograma pentru care putea să-i dea găliganului Dorel magna cum laudae. Și chiar i-ar

fi dat; dar își punea întrebarea dacă mai avea nevoie studentul Stuparu Dorel de așa ceva, când o avea pe ea, pe Bombița vie și tânără și fierbinte în carnația ei dumnezeiască!...

Se trezi supărat că le dăduse colaboratorilor toată băutura, iar el rămăsese cu paharul aproape gol, secându-i ultimele picături tocmai când simțea nevoia să-i spună găliganului, ca unui ultim student adevărat ce mai avea:

-Da, mă; du-te! N-ai nevoie nici de notele mele, nici să te fac șef aici. Ai nevoie de ea acum, cât e tânără și-ți mai poate face plăcere!... Fugi cu ea acum, cât sunteți încă tineri; și ascunde-o de jigodiile astea; și iubește-o, iubește-o cât poți, cu tot ce poți!... Faceți amor; amor neîntrerupt; amor la nebunie! Faceți amor până la disperare, dar amor adevărat!... Nu ca mine, cu joc de scenă ca al actrițelor, sau convențional, ca-n osificarea bătrânească a sentimentelor manipulate... Iubește-i carnația și fierbințelile tinereții ei dezamăgite și-ai s-o vezi ce frumos se va ghemui la pieptul tău de găligan!... Iubește-o acum, cât sunteți încă tineri; că, dacă aștepti, cum am așteptat eu, n-o să mai ții în brațe o femeie, ci niște cărnuri băgate-n măști de întreținere, din care ies doar învățăminte pragmatice despre cum să-ți trișezi viața!... Sau, să trișezi viața altora, manipulându-i!... Actrițele alea, care mi-au fost neveste sau amante, erau incapabile de sentimente adevărate fiindcă jucau teatru!...Ele, măcar, se gudurau să le fac frumoase pentru film, care e o ficțiune. Iar eu, fardându-le și punând lumina făceam din ele niște ficțiuni!... Dar asta... Asta vrea, cu arta mea, să-i trișeze pe alegători, mă!... Înțelegi?! - Și, profesoral, repetă: „Învățăminte pragmatice despre cum să-ți trișezi viața!... Sau, să trișezi manipulând viața altora”!... Indiferent; că tot una e!... Fugi acuma cu ea și n-o lăsa să devină mândră de pragmatismul ăla împuțit ca și cărnurile bătrâne!... Iubește-o acuma, găliganule!... Dacă poți; și dacă ea vrea!... Cât poți și cât o faci mai mult să vrea!... Cât sunteți încă tineri! – mai rosti el, melodios... Tot mai melodios, tot mai spre sentimentalismul romanței de la care-și amintise cuvintele astea.

EPILOG

A fost cel mai mare succes media, și financiar și profesional din perioada respectivă. Toată lumea a recunoscut geniul cu care profesorul Ștefoiu-Mocirloaia a reușit să redreseze un post de televiziune care se apropiase de faliment, aducând și bani prin rating dar și recunoaștere guvernamentală prin „filmări de interes civic și răspunsuri neocolite pentru informarea corectă a electoratului”.

În ciuda expresiei suspicioase pe care nasul său le-o adresa, politicienii îi făceau curte; Smeureanu nu i-a mai spus niciodată cu răceală „profesore”; iar redactorul care, înfricoșat de urmări, voise să-nterupă discursul Bombiței a primit Marele Premiu „Informarea Civică” tocmai pentru acea transmisie în direct cu explicația ei față de cetățenii care scandau despre Mușcatu. La bodegă, comesenii pe care și-i acceptase întotdeauna profesorul doar dintre cei vechi, sau după multe suspiciuni, erau cei mai mândri de el, glumind doar cu sinceră condescendență; nimeni nu mai lua în derâdere pedanteria eleganței sale retro, ba unii tineri, influențabili în materie de superficialități cum e moda, începeau să-l imite; iar rectoratul universității l-a propus cu onoare decan. Când s-a ajuns la episodul cu nunta, nu numai că drumul spre glorie îi era asigurat, dar toate articolele care-și arătau admirația, nu mai scriau despre „Frumoasa femeie care și-a regăsit patria și iubitul”, ci despre „Celebrul producător tv care se căsătorește cu femeia visurilor lui din tinerețe”. Pentru ca atunci când a venit momentul candidaturii, multora, chiar și ambadorului, să le treacă prin minte că, dacă e vorba de popularitate câștigată rapid, ar fi mai indicat să-l propună pe el.

Dar lui nu-i păsa. Chiar dacă nu o spunea cu voce tare, se obișnuise cu gândul că, așa cum își vânduse cândva portretele pentru salonul deocheat al Volkswagenei, talentul său de a face femei frumoase pe ecran fusese cumpărat cu prețul aparențelor de soț și de patron. La fel de blazat și-n materie de casnicie și-n

materie de televiziune, disprețuindu-le pe amândouă, el devenea, totuși, conștient că-i satisfac comoditățile vârstei. Și le suporta, purtând ca accesorii la costumația sa retro, câte un ceas, sau câte un lanț, câte o pereche de butoni sau un ac de cravată din cele foarte scumpe, bijuterii de înaltă valoare cum nu putuse el avea până atunci. I le făcea cadou, cu divese ocazii, cea care fusese femeia visurilor lui, pomenind de fiecare dată numele câte unui soț dintre cei pe care-i avusese și îi moștenise.

Uneori numai, tocmai spre a uita sau a-și linge rănilor ultimelor experiențe din viața sa publică și sentimentală, se gândea cu jind la studentul lui ăla, găliganul care fugise cu Bombița. Se gândea cu jind, ca și cum și-ar fi dorit nespuse de mult să fie în locul aceluia care se ascundea de furia politicianilor pe care-i făcuse de belea, peregrinând împreună cu cea care-i era iubirea vieții. Și îi spunea: Da, ascunde-te cu ea și iubeste-o cât sunteți încă tineri!... Eu?... Eu o să mă fac de rahat lăsându-mă filmat și la nuntă, și apoi la alegerea ei ca deputat în Parlamentul Patriei, făcând tot jocul ăsta idiot de care m-am săturat de mult.

Știi de când?... De când mi-am dat seama că dragostea mea era doar moftul tinereților. Că baba asta, trecută „of course” prin sute de bărbați, m-a urmărit, m-a căutat și a făcut eforturi să mă depisteze, pusă de cine știe ce șefi, care ne manipulează cu cine știe ce interese pe care ea le poartă pe ascuns cum își poartă și măștile care-i consolidează cât de cât pieile pentru minutele când apare-n public!... Da: fardând-o pe ea, ăia ne manipulează pe noi!

Că eu, doar sunt în arta asta de-o viață-ntregă și știu ce e machiajul... Eu sunt adevăratul manipulator! Dar fiindcă știu mai bine decât ei să pun și fardul și lumina, nu-mi permit s-o fac decât în filme!

SFÂRȘIT

CRONOLOGIE BIBLIOGRAFICĂ

- 1948 - debut cu nuvele și povestiri în "Flacăra", "Cuget liber", "Pagini dobrogene"
- 1950 - „Asiziile și alte povestiri radiofonice”
- 1952 - „Vremea viteazului” - serial de teatru istoric
- 1954 - „Cu toată viteza” - piesă în 3 acte, premieră "Teatru la Microfon"
- 1956 - „Ochiu Dracului” - roman, Editura pentru literatură
- 1957 - „Poveste de iarnă” - primul spectacol de televiziune în direct
- 1958 - „Vârsta de aur” - roman, Editura pentru literatură
- 1958 - „Nopti dobrogene” - povestiri, Editura Tineretului
- 1958 - „Familia” - piesă în 3 acte, cu care se inaugurează teatrul de televiziune
- 1959 - „Sângele și apa” - nuvele, Editura pentru literatură
- 1961 - „Cu mâinile noastre” - reportaje, Editura pentru literatură
- 1962 - „O familie puternică” - roman, Editura Tineretului
- 1963 - „Viitorul al doilea” - nuvelă, Editura Militară
- 1964 - „Puterea” - roman, Editura pentru literatură
- 1965 - „Balade” - povestiri, Editura Tineretului
- 1965 - „A doua dragoste” - 3 acte, premieră Teatrul Constanța și Teatru TV
- 1966 - „Fiara” - piesă în 3 acte, premieră Teatru radiofonic și Teatru TV
- 1967 - „Viața particulară a lui Constant Hagiu” - roman, Ed. Tineretului
- 1967 - înființează postul „Radiovacanța”
- 1968 - „Dreptul la dragoste” - nuvele, Editura pentru literatură
- 1968 - începe realizarea și prezentarea pe parcursul mai multor ani a serialului TV de film de autor „Călătorii romantice”
- 1969 - înființează Editura Eminescu și colecția „Romanul de dragoste”
- 1970 - „Femeia cu ochi albaștri” - roman, Editura Junimea
- 1970 - înființează Studioul de filme al televiziunii începând producția primelor seriale românești și a coproduțiilor TV
- 1971 - „Asediul” - film artistic de lung metraj prod. „Romaniafilm”
- 1972 - „Femeia fericită” - piesă 3 acte, premieră Teatrul Bacău și Teatru TV
- 1973 - înființează „Casa de filme nr. 4” devenind producătorul unor filme și mari ecranizări precum: „Cantemir”, „Ioanide”, „Adevărul și Puterea”, „Mihai Viteazul”, „Actorul și sălbaticii”, „Ciprian Porumbescu”, „Țara de piatră”, „Serata”, „Casa de la miezul nopții”, „Cu mâinile curate”, „Felix și

Otilia”, „Lumina palidă a durerii”, „Nea Mărin Miliardar”, „Iarba verde de-acasă”, „Alexandra și infernul”, „Serinul negru”, „Tănase Scatiu”, „Facerea lumii”, „Agentul straniu”, „Imposibila iubire”, „Castelul din Carpați”, etc.

1973 - „Puterea” - roman, ed.II, Editura Eminescu

1974 - „Teatru” - colecția “Rampa”

1974 - „Fata bună din cer” - 3 acte, rev. „Teatru” și premieră Teatrul Pitești

1975 - apare în „Dicționar de literatură română contemporană”, Editura Albatros

1976 - „Cota 2516” - film artistic de televiziune

1976 - „Această viață sentimentală” - roman, Ed. Cartea Românească

1977 - „Profesorul Demnitate. - piesă în 3 acte, premieră Teatrul Național Craiova și Teatrul TV

1977 - „Femeia cu ochi albaștri” - roman ed. II, Editura Albatros

1977 - „Plângerea lui Dracula” - roman, Ed. Cartea Românească

1978 - „Casa dintre câmpuri” - film, coproducție „Romaniafilm” și TVR

1978 - „Prețul dragostei, al credinței și al urii” - roman, Ed. Cartea Românească

1979 - apare în „Dicționar de literatură română”, Editura Univers

1979 - „Patriarhii” - roman, Ed. Cartea Românească

1979 - „Teatru comentat” - volum antologic, Editura Eminescu

1979 - „Reporter romantic în țară și pe glob” - antologie reportericească Editura Junimea

1979 - apare în “Dicționar cronologic de literatură română”, Ed. Științifică și Enciclopedică

1979 - „Baladele pământului natal” - povestiri, Ed. Ion Creanga

1979 - „Romanul unei zile mari” - Editura Albatros

1980 - „Sufletul locului” - piesă în 3 acte, Teatru TV

1980- „Cercul spionilor”- film artistic, producție „România film”

1981 - „Dracula” premieră Teatrul Sibiu

1982 - „Insulele” - roman, Editura Albatros

1983 - „Simboluri” - reportaje, Editura Militară

1983 - „Romanul nopții de februarie” - Editura Militară

1984 - „Romanul unei zile mari” - ed. II, Editura Albatros

1984 - „Rănilor soldaților învingători” - roman Ed. Cartea Românească

1985 - „Romanul unui mare caracter”, Editura Militară

1986 - reînființează, la „Contemporanul” suplimentul “Realitatea ilustrată”

1987 - 1990 - „Faptele, Secolul, Puterea” - trilogie, Editura „Albatros”

1989 - „Romanul unei zile mari” ed.III, Editura Albatros

1990 - înființează Casa de Editură și Producție Audio,Video,Film „Realitatea”, cu publicațiile „Ave”, „Necazul”, „Antologia poeziei creștine”

1990 - înființează Fudația Episcopul Grigorie Leu

1991 - „De groază și de râs” - proze și scenarii, Editura Realitatea

1991 - până azi, înființează rubrica radio săptămânală „Căsuța poștală 33”

1992 - „Poetul ca o floare”. - roman, Editura Realitatea

1992 - 1993 „O țară bogată cu țărani bogați” -reportaj european „Realitatea”

1992 - înființează spectacolele radio - tv. cu public „Cabaret politic”

1993 „Omul succesului” - piesă în 3 acte,Teatrul Național Radiofonic

1994 Anonimul Brâncovenesc - editura „Realitatea”

1994 - până în prezent - „În gura leului” - rubrică moralistă săptămânală în ziarele „Libertatea”, „Ordinea”, “Azi”, „Cronica română”, „Albina” și în emisiunea lunară „Viața ca un spectacol”

1995 - „Drumul spre Damasc” - roman, Editura Eminescu

1995 - devine membru titular al Institutului Internațional Jacques Maritain

1995 - „Democrația locală” - eseuri, Editura Realitatea

1995 - „Hora tranziției”, „Nu trageți în guvern”, „Bomba tranziției”, „Vin alegerile”. - spectacole complexe cu transmisii radio în direct și serial TV

1996 - „Generalul și găinarul” - piesă în 3 acte, Teatrul Național Radiofonic

1996 - „Spionii birocrați” - roman, Editura Eminescu

1996 - „Noi și Europa”, „S-a schimbat schimbarea”, „Poveste politică de iarnă” - spectacole complexe multimedia cu transmisii în direct

1997 - înființează Consfătuirea Națională a Intelectualilor de la Sate

1997 - „Fiii risipitori ai Europei” - eseuri, Editura Realitatea

1997 - „Dămăroaia Story” - piesă în 3 acte, Teatrul Național Radiofonic

1997 - este printre inițiatori și devine membru fondator al Asociației Europene pentru Educație Pluralistă

1998 - înființează Institutul Național de Personalism

1998 - înființează revista „Pluralitas”

1998 - apare în “International Author’s and Writer’s Who’s Who” - Cambridge

1998 - „Au avut românii norocul unei revoluții?” - eseu, Editura Realitatea

1999 - apare în “Marquis Who’s Who in the World” și în „Cambridge Dictionary of International Biography”

- 1999 - înființează „Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc”
- 2000 - „Re-introducere în Personalism” - eseuri, Editura Realitatea
- 2000 - apare în „International Directory of Philosophy and Philosophers” - B. G. State University - Ohio
- 2000 - „International Man of the year 2000-2001” - Cambridge Biographical Centre
- 2000 - Inițiază Asociația Fundațiilor pentru Dezvoltare Rurală
- 2001 - „Iarna iubirii” - roman, Editura Realitatea
- 2001 - înființează, la 172 de ani de la apariție, noua serie a revistei „Albina”
- 2001 - „Cartea Episcopilor Cruciați” - Editura Realitatea
- 2001 - apare în „500 Leaders of Influence” - American Biographical Centre”
- 2002 - apare în „Enciclopedia on Personalists of the Twentieth Century”
- 2002 - „Amintiri din Casa Scriitorilor” - volum antologic, Editura Realitatea
- 2002 - Revista „Albina” devine „Albina românească” publicatie a Mișcării pentru Progresul Satului Românesc, cu un program consecvent de dezvoltare socio-economică și integrare europeană a ruralului românesc
- 2002-„The Islands” - traducere engleză a romanului „Insulele” (apărut în română în 1982) – „Realpublishers”
- 2002 - până în prezent realizează emisiunea TV „Cafeneaua literară”
- 2003 - lansează în revista „Pluralitas» ipoteza Personalismului Diacronic și publică „Idei personaliste de actualitate în opera lui C. Rădulescu-Motru”
- 2003 - apare în „The Coexistence World Initiative Network Partner Directory”
- 2003 - apare în „Directory of Philosophy Center SUA”
- 2003 - „Romanul Plângerilor sau Călăul lui Dracula” - roman Ed. „Realitatea»
- 2003- ”Studii, metode si ipoteze de filozofie personalista” , Colectia Personalista
- 2004 – „În gura leului – sau cronică politică a anilor 1992-2004” – publicistică, pamflete, tablete, Ed. „Realitatea”
- 2004 - Revista „Albina Românească” împlinește 175 de ani de la apariție, prilej cu care primește Ordinul Meritul Cultural în grad de Mare Ofițer
- 2004 - Începuturile ziaristicii în România -studii și cursuri, Ed.„Realitatea”
- 2004 - Album aniversar „175 de ani de presă românească”, transliterări de facsimile și comentarii, Ed.„Realitatea”
- 2005 - lansează conceptul de „Societate Civilă Transnațională”
- 2005 - „The Novel of a Great Day” - traducere prescurtată în limba engleză a „Romanului unei zile mari” - „Realpublishers”

2007 - cu „Nuvele și Istorii”, începe seria de **OPERE DEFINITIVE**, urmând volumele de „Romane istorice”, „Teatru”, „Romane contemporane”, „Publicistică”, „Studii”, „Memorii”

2007 - “Societate civila, Meritocrație, Democratie reala” - studii în volum omagial la 75 de ani

2008 - “Duhovnicul diavolului” - piesa în trei acte

2009 - “Despre meritocrație” sau “palide reflexiuni despre meritocrație în umbra deconcertanta a nemeritocrației” - Ed. “Realitatea”

2009 - “Persoana umana și pragmatica dezvoltării durabile” - eseuri însoțite de mai multe studii de caz realizate de Gh. Manea - Miscarea pentru progresul Satului Românesc

2010 - “Femeia fie ea regină” - roman, coeditare Ed. “Realitatea” și Ed. “Semne”

2010 - “Afinități electivă”, volum de memorii și romanele “Femeia fie ea regină” “Insulele” și “Romanul unei zile mari” apar în “Amazon.Com” în SUA

2010 - “Roma-termeni”, roman Ed. “Virtual Bing-Bang”.

2010 și 2011 – Primele 22 de volume din seria de „opere definitive” plus trei traduceri în limba engleză se distribuie prin rețeaua de carte electronică www.corectbooks.com

2011 - Procurorul din X... - o novelă românească și contemporană - “Realitatea”

2012 - Biserica din eter - “Realitatea”

2012 - Românii și ziarul - despre începuturile presei românești “Realitatea”

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa
www.corectbooks.com

A new novel by CORNELIU LEU, on Amazon:

http://www.amazon.com/s/ref=nb_sb_noss?url=search-alias%3Dstripbooks&field-keywords=Corneliu+Leu

also on: www.corectbooks.com

Thirteen is the number of the plundered waggon of a train which transports secret guns! After the robbery, the published news provokes a lot of conflicts and investigations.

"The life like the movies" belongs to an inspired artist, pedantic but intemperate, which is trying to teach the art of making movies to a cohort of romantics students. All of them find themselves involved in a mysterious conflict with drugs and arms traffickers, politicians and other people of a so called high society.

Sexy Bomb is a beautiful young woman, well known by the people behind the camera. Her presence complicates the corrupt underworld life described in the book.

This new novel by Corneliu Leu, belonging to the series: „Mysteries of the peaceful town X...”, signify a true satirical fresco of a contemporary convulsed society.